

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Cynthia Lord

kardesimm BENİM

9. BASKI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

güneşli
kitaplığı

KARDEŞİMM BENİM

Cynthia Lord

Çocuk Roman 53

KARDEŞİMM BENİM

Yazan: Cynthia Lord

Türkçe yayın editörü: Müren Beykan
İngilizce aslından Türkçeleştiren: Nazlı Tancı
Yayın koordinatörü: Tuğçe Akyüz
Son okuma: Hande Demirtaş

Özgün adı: *Rules*
© Cynthia Lord, 2006

Türkçe yayın hakları: Günışığı Kitaplığı, 2012
Yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Scholastic Inc.'den
satın alınmıştır. Alıntılar (metin © *Frog and Toad*, 1970, Arnold Lobel)
HarperCollins Yayınevi'nin izniyle kullanılmıştır. Tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı
izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

1. baskı: Mayıs 2012

9. baskı: Şubat 2018

Her baskı 2000'ci adet yapılmıştır

ISBN 978-605-4603-12-1

gunisigikitapligi.com

Kapak deseni: Huban Korman

Baskı öncesi hazırlık: Songül Arslan

Baskı: Pasifik Ofset Ltd. Şti.

[Cihangir Mah. Güvercin Cad. Baha İş Merkezi A Blok No 3/1 Zemin Kat
Avcılar 34310 İstanbul (0212) 412 17 77 Sertifika: 12027]

Günışığı Kitaplığı Yayıncılık A.Ş.

Sertifika: 36737

Büyükdere Cad. Polat İş Merkezi 87/6

Mecidiyeköy 34387 İstanbul

Telefon: (0212) 212 99 73

Faks: (0212) 217 91 74

E-posta: info@gunisigikitapligi.com

Cynthia Lord

ABD’de New Hampshire’da doğan Cynthia Lord, üniversiteden sonra öğretmenlik yaptı. İlk romanı *Kardeşimm Benim* (*Rules*, 2006) 2007’de Amerikan Kütüphaneler Birliği (ALA) tarafından Newbery Onur Kitabı seçildi; ayrıca, ALA Schneider Aile Kitabı Ödülü, Michigan Kütüphaneler Birliği Mitten Ödülü, Ohio Buckeye Çocuk Kitapları Ödülü gibi pek çok ödülün de sahibi oldu ve çeşitli dillere çevrildi. Okulöncesi çocuklar için *Hot Rod Hamster* (Modifiye Hamster, 2010) ve *Happy Birthday Hamster* (İyi ki Doğdun Hamster, 2011) adlı resimli kitapları ile *Touch Blue* (Maviye Dokun, 2010), *Half a Change* (Bir Fırsat Verilse, 2014), *Shelter Pet Squad* (Barınak Hayvanlarını Kurtarma Ekibi, 2014) ve *A Handful of Stars* (Bir Avuç Yıldız, 2015) adlı çocuk romanları da bulunan yazar, eşi ve iki çocuğuyla birlikte Maine’de yaşıyor.

kardeşim BENİM

Cynthia Lord

Türkçesi Nazlı Tancı

*John, Julia ve Gregory'ye...
Sizleri anlatamayacağım kadar çok seviyorum.*

Yabancı Adların Okunuşu

Cynthia Lord	(Sintia Lord)
Arnold Lobel	(Arnıld Lobıl)
Avril Lavigne	(Avril Lavin)
Barbie	(Barbi)
Bowman	(Bovmın)
Carol	(Kerıl)
Cath	(Ket: Catherine'in kısaltması)
Catherine	(Ketrin)
David	(Deyvid)
Disneyland	(Dizniylend)
down sendromu	(daun sendromu)
Elizabeth	(Elizabet)
Elliot	(Eliyt)
Frost	(Fırost)
Georgia O'Keffe	(Corciya O Kiif)
Harry Potter	(Heri Potır)
Jake	(Ceyk)
Jason	(Ceysin)
Jesland	(Ceslind)
Ken	(Ken)
Kris	(Kırıs: Kristi'nin kısaltması)
Kristi	(Kıristi)
Maine	(Meyn)
Matt	(Met)
Melissa	(Melisa)
Morehouse	(Morhaus)
Otis	(Odis)
Peterson	(Pitırsın)
Red Sox	(Red Saks)
Ryan Deschaine	(Rayın Döşeyn)
Stephanie	(Sitefani)
Thomas	(Tomıs)

İÇİNDEKİ KURALLAR

Kurallara uy.	11
Kliniğin koridorunda koşma.	22
Çok gürültülüysen, kulaklarını kapat ya da sessiz olmalarını iste.	37
Bazen elindekiyle idare etmeliSin.	48
Eğer kendini ifade edecek sözcüklerin yoksa, başka birininkini ödünç al.	56
Bazen işler yolunda gider, ama Sen yine de buna güvenme.	64
Bir şeyi yapacağını söylemek -eğer çok iyi bir bahanen yoksa- o şeyi yapmak zorunda olduğun anlamına gelir.	70
Yalnızca bir tane seçebiliyorsan, seçimini iyi yap.	80
Başkalarının evinde onların kurallarına uymalıSın.	92
Ağızına sığıyorsa, yemektir.	101
Bazen insanlar Seni Sevdikleri için gülerler. Ama bazen de, canını yakmak için.	107

Dolap kapılarını dikkatli aç. İçinden bir şeyler düşebilir.	116
Bazen, insanlar duymadıkları için sana cevap vermezler. Bazen de, Seni duymak istemedikleri için.	126
Akvaryuma oyuncak atılmaz.	130
Bir Sorunu çözmek başka bir Sorun yaratabilir.	144
Odamda yalnız başıma ya da zifiri karanlıkta olmadığım Sürece dans etmek yok.	153
Saklanmaya değer her şey, işe yaramak zorunda değildir.	160
PantolonSuz kardeş benim Sorunum değil.	165
Bazı insanlar Seni tanıdığını sanırlar, ama aslında tanımazlar.	175
Geç kalması, hiç gelmeyeceği anlamına gelmez.	182
Gerçek bir sohbet için iki kişi gerekir.	187
Sözcük ödünç alman gerekirse, çocuk kitaplarında pek çok güzel sözcük var.	194

Kurallara uy.

“Haydi, David.” Yırtacağımdan korkarak giysisinin kolunu bıraktım. Küçükken, bir şey yapmasını istemediğimde onu çekip arkama saklayabiliyordum, ama David artık sekiz yaşında ve çekilemeyecek kadar güçlü.

Ön kapıyı açarken iç geçirdim. Yaz tatilimin ilk günü hiç de hayal ettiğim gibi değildi. Ilık bir gün olacağını ve gökte martıların uçuşacağını düşünmüştüm; iç karartıcı ve nemli değil. Yine de kapının önündeki askıdan ceketimi almıyorum.

Kahverengi gözleri uzakta bir yere bakan David, “Şemsiye?” diye soruyor.

“Yağmur yağmıyor. Haydi. Annem arabaya girdin dedi.”

David kıpırdamıyor.

En sevdiği kırmızı şemsiyeyi alıyorum.

“Tamam, haydi gidelim.” Verandaya adım attığımda şemsiyeyi sırt çantama, eskiz defterimle boya kalemlerimin yanına atıyorum.

“Videocuya gidelim,” diyor David, yerinden hiç kıpırdamadan.

“Kliniğe gidiyorsun. Ama eğer uslu durursan, babam eve döndüğünde seni videocuya götürecekt.”

Videocu, David’in en sevdiği yer; sirkten, panayırdan hatta plajdan bile daha çok. Babam her zaman beni de onlarla gitmem için çağırıyor, ama ben, “Hayır, teşekkürler,” diyorum. David, mağazadaki ekranlarda dönen tüm fragmanları izlemek, tüm reyonların arasından yürümek ve kutuların arkasındaki yaş grubu uyarılarını okumak zorunda; babamın asla kiralamasına izin vermeyeceği videoları bile. David, bütün mağazanın duyabileceği kadar yüksek bir sesle, “On üç yaş üstü, ebeveyn rehberliğinde izlemelidir! Küfür ve şiddet içerir!” diyecek. İnsanların bize nasıl baktıklarının *farkına varmadan*, kutuları alıp arkalarını çevirmeye devam edecek. Ama en zoru, David’i reyonlar arasında diz çökmüş, yabancı birinin elindeki video kutusuna bakarken görmek.

Babam, “Kimsenin umurunda değil, Catheri-

ne. Bu kadar hassas olma,” diyor, ama yanılıyor. İnsanların *umurunda*.

Yanımda, David saatine bakıyor. “Seni saat beşte alacağım.”

“Eh, *belki* beşte,” diyorum. “Babam bazen gecikir.”

David çığlık atıyor: “Beşte!”

“Şşşş!” Birinin bizi görüp görmediğini anlamak için etrafımızdaki bahçelere bakıyorum ve midem altüst oluyor. Yandaki evin önüne bir nakliye kamyonu park etmiş; arka kapıları sonuna kadar açık, yarısı sandalyeler ve kutularla dolu. Kamyonun içinden kaneppe taşıyan iki adam çıkıyor.

Ellerim titreyerek sırt çantamın fermuarını kapamaya çalışıyorum. “Hadi David. Annem arabaya binin dedi.”

David, sanki tramlendeymiş de atlayıp atlamayacağına karar veriyormuş gibi, spor ayakkabılarının uçları dışarda, en üst basamakta duruyor. “Saat beşte,” diyor.

Doğru cevap “belki” olmalı, ama David yalnızca kesin yanıtlar istiyor: “Evet”, “hayır” ya da “çarşamba saat ikide” ama asla “belki”, “belli olmaz” veya en kötüsü, “bilmiyorum” değil.

Nakliyeciler kanepeyi evin garaj yoluna bırakıyor. Acele edersem, onlar eve girmeden önce sorumu sorabilirim.

“Tamam,” diyorum. “Babam seni saat beşte alacak. Kural bu.”

Adamlar kamyonu tırmanırken, David de zıplayarak merdivenlerden iniyor. Bazı şeyleri anlamıyor olabilir, ama David kurallara bayılıyor.

Daha sonrası için bir sorun yarattığımı biliyorum, çünkü babam her zaman geç kalır; ama benim de kurallarım var ve bunlardan biri de şu:

Bazen durumu idare etmelisin.

Acele etmesi için David’i bileğinden tutuyorum. “Haydi, çiti geçip şu adamlarla konuşalım.”

Çitin yanındaki çam ağaçlarının altında bahardaki yağmurlardan kalma biraz çamur var. Bir ay kadar önce, Bayan Bowman beni arayıp, evinin, on iki yaşında kızı olan bir kadına satıldığını söylemişti. “Sevineceğini biliyordum,” dedi. “Emlakçıya, yan evde aynı yaşta bir kızın yaşadığını ve belki arkadaş olabileceğinizi söyledim.”

Birkaç hafta sonra, oğlunun arabası Bayan Bowman’ı, kendi evine bitişik yeni dairesinde yaşamak üzere alıp götürürken, verandada durup el sallamıştım.

Bayan Bowman’ın artık yandaki evde yaşamıyor olması tuhaf geliyor; veranda da sallanan koltukları olmadan boş gözüküyor. Ama aynı zaman-

da da umut dolu ve heyecanlıyım. Her zaman mahallede bir arkadaşım olsun istemiştim; yan komşumun arkadaşım olması en harikası.

Yazları genellikle pek çok şeyi tek başıma yaparım, çünkü en yakın arkadaşım Melissa yaz tatilinin tümünü Kaliforniya’da babasıyla geçirir. Ama bu yıl farklı olacak. Yandaki kızla birlikte yazın yapmayı en sevdiğim şeyleri yapabiliriz: Göllette yüzmek, televizyon izlemek ve bisiklete binmek. Kitaplardaki komşuların yaptığı gibi, gece yarısı fenerle pencereden birbirimize mors alfabesiyle mesajlar bile gönderebiliriz.

En iyisi de, annem beni götürüp getirmeyeceğı için, David’in bizimle gelmek zorunda olmaması.

Melissa’larda son yatıya kalışımı hatırlamak için dişlerimi sıkıyorum. Annem beni almaya geldiğinde David, Melissa’ların mutfağında koşuşturmuş, annemin ona bunun bir karavan olduğunu ve karavanlarda kiler bulunmadığını tekrarlamasına rağmen kapıları açmış, kiler aramıştı.

“Gerçek arkadaşlar anlar,” demişti annem, eve dönerken. Ama benim anladığım şu: David yüzünden bizim dışımızda herkes bazen bir yerlere davet ediliyor.

Kamyona yaklaşırken nakliyecileri inceliyorum. Birinin yüzü kırmızı lekelerle kaplı ve kendi-

ni işe kaptırmış. Kirli bir tişört ve kot giymiş olan daha gencininse yüzünde hafif bir gülümseme var.

Tişörtlü adam daha arkadaş canlısı görünüyor.

Elim, acele etmesi için David'i sırtından iterken, "Kuralı unutma: Biri sana 'merhaba' dediğinde, 'merhaba' diye cevap verilir," diye fısıldıyorum.

Patikadan yürürken, aklımdan olası diyalogları geçiriyorum, ama bu tek kural yeterli olmalı. Yalnızca bir soru sormam gerekiyor, sonra David'i arabaya götürebilirim.

Çitin kenarına geldiğimizde, "Merhaba!" diye bağıryorum. David parmaklarını havada piyano çalıyormuş gibi yukarı aşağı oynatıyor.

Tişörtlü adam arkasına dönüyor.

"Eve ne zaman geleceklerini biliyor musunuz?" diye soruyorum. "Bugün mü?"

Tişörtlü, kamyonun içindeki adama dönüyor. "Peterson'lar ne zaman geliyor?"

"Biri sana 'merhaba' dediğinde, 'merhaba' diye cevap verilir!" diye bağıryor David. "Kural bu!"

Her iki adam da arkama doğru o tanıdık bakışı atıyorlar. Kırışmış alınlara eşlik eden bu-çocuğun-nesi-var bakışı.

Parmaklarını durdurmak için David'in ellerini yakalıyorum.

Kırmızı suratlı adam, “Saat beş gibi gelecek-
lermiş,” diyor. “Öyle dediler.”

“Saat beşte!” David kolumun altında, kurtul-
mak için kendi etrafında dönüyor.

Geriye doğru bükülen bileğimin acısı öldü-
rüyor beni. Belli etmemek için spor ayakkabıları-
mın içinde ayak parmaklarımı sıkıyorum. “Teşek-
kürler!” Saatimi görüyormuş gibi davranıyorum.
“Ah, saate bak! Kusura bakmayın, gitmeliyim!”

David’i arabaya doğru kovalarken, arkamda,
kamyonun metal rampasında ağır ayak sesleri du-
yuyorum; *tank, tank*.

David elleriyle kulaklarını kapıyor. “Saat beş!
Videocuya gidelim!”

Ellerim yumruk haline sıkılıyor. Bazen Da-
vid’in, uzun bir komadan uyanan biri gibi, bir sa-
bah otizmsiz uyanmasını ve, “Ya Catherine, ben
neredeydim?” demesini sağlayacak bir hap icat
edilmesini diliyorum. Melissa’nınki gibi normal bir
kardeş –aldığı kadarını geri verebilecek, birlikte
şakalaşabileceğim, hatta kavga edebileceğim bir
kardeş olurdu. Bağırabileceğim ve bana bağırarak
yanıt verebilecek ve sonunda yorulana kadar bir-
birimize bağırmaya devam edebileceğimiz biri.

Ama hap map yok. Tartışmalarımız da bizi
birbirimize bağlamak yerine aramızı açıyor; hep
onun ağlamasıyla ve elinde olmayan bir şey yüzün-

den ona kızdığım için kendimi suçlu hissetmemle sonuçlanıyor.

“Başka bir kural daha.” Arabanın kapısını açıyorum. “Birinden uzaklaşmak istiyorsan, saatine bakıp, “Kusura bakmayın, gitmeliyim,” de. Her zaman olmasa da, bazen işe yarar.”

“Kusura bakmayın gitmeliyim, mi?” diye soruyor David, arabaya binerken.

“Evet. Kurallarına bunu da ekleyeceğim.”

Adamlar, hâlâ plastik ambalajında olan bir döşeği yandaki eve taşıyorlar. Çok yakında bir gün elimde bir tabak kurabiyeyle o evin merdivenlerini çıkıp zili çalacağım. Ve eğer yan evdeki kızın feneri yoksa da, ona kolayca açıp kapatabileceği bir tane alacağım.

Annem var olanla başa çıkmamı ve fazla umutlanmamamı söylüyor, ama umutlar başka türlü nasıl yeşertilir ki?

“Arabada emniyet kemerini tak,” diye bildiriyor David. “Kural bu.”

“Haklısın.” Emniyet kemerimi takıyorum ve eskiz defteriminin arka sayfalarını açıyorum. Günnün-birinde-normal-bir-kardeş-olarak-uyansın dileğim gerçekleşmezse, hiç değilse dünyanın nasıl işlediğini anlasın ve her şeyi açıklamak zorunda kalmaya devam etmeyeyim diye David’e öğrettiğim kuralları yazıyorum buraya.

Koleksiyonumdaki bazı kurallar kolay ve her zaman geçerli:

Gegirdikten sonra "pardon" de.

Başkaları izlerken, televizyonun önünde durma.

Sifonu çek!

Ama çoğu karmaşık ve bazen geçerli:

Oyun parkında bağırabilirsin, ama akşam yemeğinde bağıramazsın.

Bir oğlan yüzmeden önce tişörtünü çıkarabilir, ama mayosunu çıkaramaz.

Annene sarılabilirsin, ama videocudaki satış elemanına sarılamazsın.

Bazılarıysa kuraldan çok ipuçları –ama kurallarla aynı öneme sahipler:

Bazen insanlar duymadıkları için sana cevap vermez. Bazen de seni duymak istemedikleri için.

Çocukların çoğu bu kuralları düşünmez bile. Küçükken, anne babaları onlara hepsini açıklamıştır, ama ben benimkilerin açıkladığını hatırlamıyorum. Sanki ben bunları hep biliyordum.

Ancak, David bilmiyor. Her şey ona öğretilmek zorunda. Şeftalinin komik gözüken bir elma olmadığından, uzun saçların kız olmak anlamına gelmediğine kadar.

Listeme ekliyorum:

Birinden uzaklaşmak istiyorsan, saatine bakıp, "Kusura bakmayın, gitmeliyim!" de.

"Annem geliyor!" diye bağıyor David. "Haydi, videocuya gidelim!"

Annem verandada kapıyı kilitliyor. Eğer David'in yanlış bir şey düşünmesine izin verirsem bana kızacak. "Sana güveniyorum, Catherine," diyecek. "Onun yanlış davranmasına ve konuşmasına izin verirse, bağımsız olmayı nasıl öğrenecek?"

"Kliniğe, terapiye gidiyorsun," diyorum David'e.

Kaşlarını çatıyor. "*Videocuya* gidelim."

David kusura-bakmayın-gitmeliyim kuralını bilmiyor olabilir, ama şunu kusursuz biliyor:

Bir şeyi tekrar tekrar, tekrar tekrar
söylersen, seni susturmak için pes ederler
belki.

“Uğraşı terapisine gidiyorsun,” diyorum. “Belki—”

“Belki” demek yetiyor. David, emniyet kemeri izin verdiğince bana doğru dönüyor; gözleri alev alev.

Nakliyeciler çılgınlığını duymasın diye elimle ağzını kapatıyorum.

Kliniğin koridorunda koşma.

David üç yaşındayken kliniğe uğraşı terapisine gelmeye başlayınca, ben de peşlerine takılırdım, çünkü evde tek başıma kalamayacak kadar küçüktüm. şimdi on iki yaşındayım ve istersem evde kalabilirim, ama ben yine de gelmek istiyorum. Evimizle klinik arasındaki yolu gidip gelmeyi, arabada annemle konuşmayı ve kliniğin karşısındaki mağazalardan alışveriş etmeyi seviyorum. Yol, okyanus kıyısını izliyor; balık avlamak için tuzlu su bataklıklarında dikilen akbalıkçıları ve havada daireler çizen balık kartallarını görmeye çalışıyorum. Deniz yükseldiğinde, tahta köprülerin altında dalgalar köpürüyor ve gözümü kapatıp arabanın açık pencerelerinden giren havayı koklayarak bile, daha

görmeden suyun yükseldiğini anlayabiliyorum. Sular çekildiğinde keskin ve koyu çamur kokuyor, ama sular yükselince temiz ve tuzlu kokuyor.

Klinik, okyanustan birkaç sokak ötede; yazın bazen, David seanstayken annemle okyanus kıyısındaki parka yürüyoruz. Bu, haftanın annemin yalnızca bana ait olduğu ve David'in başkasının sorumluluğunda olduğu tek ânı. Annem, kliniğin bekleme odasında oturup, David zorlanırsa bunu duyabilmeyi tercih ediyor. Bense, klinikten çıkalmı istiyorum, çünkü David her çılgılık attığında annemin bakışlarını o yana çevirmesini istemiyorum.

Klinikte; bir bekleme odası ve duyma testleri, konuşma terapisi, uğraşı terapisi yapılan küçük küçük odaların açıldığı uzun bir koridor var. David, salı ve perşembe günleri; oyunlar, salıncaklar, bir trambolin ve bir okuldaki oyun alanından fazla topun bulunduğu bir odası ve içten bakışları olan Stephanie'yi görmeye geliyor. Bence, Stephanie'yle gidip onun " oynamak " diye adlandırdığı yaz uğraşlarını yapmak eğlenceli, ama David bunun iş olduğunu düşünüyor.

Annem bekleme odasındaki diğerleriyle selamlaşırken bekliyorum, ama Stephanie, David'in elini tutar tutmaz, "Parka gidebilir miyiz? Geçen sonbahardan beri gitmedik," diyorum.

"Yağmur yağacak." Annem bekleme odasın-

daki kanepeye oturuyor. “Deniz kıyısı soğuk olur. Ceketini de yanında getirmedin.”

“O zaman alışverişe gidebilir miyiz?” Pence-
reden sokağın karşısındaki mağazalara göz atıyo-
rum. En sevdiğim, Elliot’ın Antika Dükkânı. Kaldı-
rımında yalnızca iki dükkânın arasına sıkışmış bir
kapı görünüyor, ama kapının arkasındaki küf ko-
kulu merdivenlerin tepesinde ELLIOT’IN ANTİKA
DÜKKÂNI yazan bir tabela var. Tüm dükkân, biri-
nin büyükannesi ve büyükbabasından kalma, artık
kullanılmayan öteberiyle dolu bir tavan arası gibi.
Ne saklayacak kadar iyi, ne de atacak kadar kötü
durumdaki öteberi.

“David geçen hafta zor bir seans geçirdi,” di-
yor annem. “Stephanie’nin idare ettiğinden emin
olmalıyım. Neden bir şeyler okumuyoruz?”

Oturduğu yere yerleşiyor gibi bacak bacak üs-
tüne atıyor. Kanepeye, yanına çöküyorum ve çev-
rede annemin yüksek sesle okumasına aldırış ede-
cek biri var mı diye bakıyorum. Son okul tatilinden
bu yana kliniğe gelmedim, ama bekleme odasında-
ki insanları, her hafta randevuları David’le hemen
hemen aynı saatte olduğu için tanıyorum. Minyon,
yaşlı bir kadın olan Bayan Frost (ağabeyi felç ge-
çirdiği için onu konuşma terapisine getiriyor) ön
pencerelerin arasındaki büyük koltukta dergi oku-
yor. Kuaförden çıkma sarı saçlı sekreter bilgisayar-

da hızla yazı yazıyor. Kitaplığın önündeki sallanan sandalyede oturan kabarık etekli, halka küpeli Carol, genç bir anne. Eğilip, *down* sendromlu bebeğine, oyuncak sepetinden çıkardığı plastik blokları veriyor. Girişin yanındaki sandalyede oturan Bayan Morehouse, yani Jason'ın annesiye saatine bakıyor.

Bir de Jason var. Jason'ın kaç yaşında olduğunu bilmiyorum; belki on dört ya da on beş yaş, ama neredeyse bir yetişkin olmasına rağmen annesi onunla bekleme odasında oturuyor. Jason, biri tekerlekli sandalyesini itmezse hiçbir yere gidemiyor.

Ben sırt çantamı açarken, annem eteğinin kenarıyla gözlüğünü siliyor. Yedi yaşındayken annem bana Harry Potter kitaplarını okumaya başladı ve şimdi kendi başıma kolaylıkla okuyabiliyor olma- ma rağmen, her yeni kitabı birlikte okuyoruz. Karakterleri onun sesi olmadan düşünemiyorum bile.

Kitabı anneme uzatıyorum. “Kısık sesle oku.”

O kaldığımız bölümü buluyor, ben de boyalı kalemlerimi yanımdaki kanepeye diziyorum.

Pencereden dışarda, çizecek bir şey aranırken, sokağın karşısındaki mağazaları ve lokantaları çizmeyi geçiriyorum aklımdan, ama eskimiş ve “mevsimler arasında kalmış” görünüyorlar. Bir iki hafta sonra hediyelik eşya mağazasının vitrininde

rengârenk havlular ve plastik kum kovaları olacak otelin tabelasındaki “odalar” yazısının yanında “do lu” yazacak ve park yeri, arabaların arasında do laşan ya da elektrik direklerinde tünemiş, sandviç parçası ya da patates kızartması düşürecek birin bekleyen martılarla dolacak.

Zamanın bir an önce geçmesini, teknelerin iskeleye yanaşmasını ve sokaklarda tur otobüsle rinin dolaşmasını, yan komşunun kızı Bilmem-Na Peterson’la çoktan ilk merhabalaşmamızı yapma olmayı diliyorum.

Saat beşi çeyrek geçene kadar ilk merhaba laşma hallolur hence. İş ki, saat beşte o eve geldi ğinde dışarıda olayım.

Kanepenin suni deri yastıklarına gömülüp, es kiz defterim kucağымda, annemin karakterler de ğiştikçe de ğişen sesini dinliyorum.

Bekleme odasında resmi yapılacak pek yen bir şey yok. Aynı sarı plakotler duvarlara asılı, aynı kitaplar kütüphaneden taşıyor, oyuncak sepetini içinde de aynı oyuncaklar. Hem, henüz resmini yap madığım yalnızca iki kişı var: Jason ve annesi.

Jason söz konusu olduğunda, kısa bir bakışla kolayca gözleri dikip bakmaya dönüşmesinden endişe ediyorum; çünkü ben de, insanların göz lerini David’e dikmelerinden nefret ediyorum. Ja son’ın annesiye kıpır kıpır – bacak bacak üstüne

atıyor, dergileri eline alıyor, geri bırakıyor, dağılan kısa kahverengi saçlarını düzeltiyor – bu yüzden onu çizmek daha zor.

Annem, Jason'ın Noel'den sonra kliniğe gelmeye başladığını söylemişti, ama ben onu ilk kez şubatta, yarıyıl tatili sırasında gördüm. O gün ne-reye bakacağımı bilemediğimden, tekerlekli sandalyesinin basamağında duran ayaklarına bakmış-tım.

Belki Jason'ı çizersem ona daha rahat bakabilirim.

**Bir şeye yakından bakmak onu
güzelleştirebilir.**

Bazen bir şey hakkındaki duygularımı onu çizerek değiştirebiliyorum. Çizmek, kıvrımları, gölgeleri, girinti çıkıntıları ve güzel yönleri bulmamı sağlıyor. Yılanlara olan nefretimi, ne kadar mükemmel olduklarını görene kadar, üst üste binen minik gümüş pullarını çize çize yendim. Üstümde bir yılanın gezinmesini istediğimi söyleyemem tabii, ama artık bahçede her yılan gördüğümde çığlıklar atarak babama koşmuyorum.

“Devam edeyim mi?” diye soruyor annem. “Burada durabilirim.”

“Yoo, okumaya devam et.”

Eskiz defterimde temiz bir sayfa açıp, soluk bir çizgiyle Jason'ın başının dış hatlarına başlıyorum: tepesinden alnına, yanaklarından aşağıya, çene girinti çıkıntılarının çevresinden geriye, başladığım noktaya dönüyorum.

Jason'ın sorununun ne olduğunu bilmiyorum, sormak da nazik bir davranış gibi gelmiyor. Sorunu her neyse, büyük gözüküyor. Tekerlekli sandalyesinde bir tepsi ve tepsinin içinde bir iletişim kitabı var. Jason'ın kitabı büyük mavi bir fotoğraf albümü gibi görünüyor, ama içi fotoğraflarla değil, sözcük kartlarıyla dolu. Jason konuşamıyor, ama bir şey içmek ya da tuvalete gitmek istediğinde ya da bir şeye kızdığında, annesine söylemek için sayfaları çevirip kartlara dokunuyor.

Bugün kızgın – burnundan soluyor. Eli kitabının üstünde gezinip kartları iteliyor. Sözcükten sözcüğe vuran parmakları kıvrık, pençe gibi.

Bayan Morehouse, küpesiyle oynarken, “Evet, bir gitarları olduğunu *biliyorum*,” diyor. “Ama sana söyledim, duracak vaktimiz yoktu. Dursaydım, terapine geç kalacaktın!”

Jason kitabına bir tane yapııştırıyor. “Ne olmuş?” ya da “Eee!” yazan bir kartı olduğunu umuyorum.

Elleri titriyor ve boğazından, hırlamaya benzer sesler çıkıyor.

Annem kitabımızı kapatıyor.

Jason'ın çenesi, çizdiğim gibi mükemmel değil, biraz çarpık. Ama gerçekte olduğu gibi çizersem, hata yapmışım gibi görünebilir.

Kızıl kahve saçları kaşlarına düşüyor. Birkaç asi perçem gözlerine doğru sarkıyor. Çizmeyi en sevdiğim şey saçlar, ama yalnızca taslak olarak çiziyorum. Yoksa, Jason'ın konuşma terapisti gelip onu almadan önce bitiremeyebilirim.

Jason'ın annesi, “Ne var?” diye soruyor.

Gözlerini aşağıya doğru, kitabına bakarken çizeceğim. Böylece çoğu, gözkapığından oluşacak ve gözlerinin rengini bilmemem önemli olmayacak.

“Kız yapmasın mı? Hangi kız?”

Her şey sessizleşiyor. Başımı kaldırıp bakıyorum.

Bayan Morehouse gözlerini dikmiş bana bakıyor. “Oğlumu mu çiziyorsun?”

Kalemim, çizginin yarısında donup kalıyor.

“Konuşmıyor diye umurunda olmayacağını sanma,” diyor kadın.

Herkes bana bakıyor. Parmaklarım eskiz defterinin üstünde gezinip köşesini buluyor. Sayfayı çevirirken, “Özür dilerim,” diye fısıldıyorum. Ağlamamak için kendimi çok zor tutuyorum.

Bayan Morehouse'un, “İçecek mi?” dediğini

duyuyorum. “Tamam. Burada bekle.”

Annem bana doğru eğiliyor, ama kanepenin diğer ucuna kaçıyorum.

Açık yeşil boya kalemimi alıp, sayfaya küçük bir çimen çiziyorum. Kirpik gibi kıvrılmış yeşil çizgi, beyaz sayfayı bölüyor.

Yanımdan adımlar geçiyor, ama kafamı kaldırıp bakmıyorum. Ardı ardına çizgilerle çimenlik yapıyorum.

“Ah, yalnızca küçük bir damla,” diyor Bayan Morehouse.

Kısacık bakmayı göze alıyorum. David olsaydı, o giysileri çıkarmak için çıldırırdı, ama Jason, lacivert Red Sox tişörtünün önüne yayılmış su lekesiyle oturuyor. Belki de umursamıyor. Belki de başka bir tişört olmadığını biliyor. Belki de ıslak olmaya alışkın. Oysa David, bunların hiçbirisiyle yatışmazdı. Göz açıp kapayınca kadar o tişört çoktan çıkarılmış olurdu. Eğer pantolonuna da su gelmişse ve ben ona pantolon kuralını yeterince hızlı hatırlatamamışsam, pantolon da.

Annem, babam ya da doktor çıkarmanı söylemedikçe, pantolonunu çıkarma!

Annem kitabımızı yeniden açıyor. “Bakalım nerede kaldık.”

“Harry pelerinini kullanmak üzereydi.”

“Doğru.”

O okurken, beni görünmez yapacak bir pelerinin şu anda ne kadar işime yarayacağını düşünüyorum. Eğer böyle bir pelerim olsaydı, onu sırtıma geçirdiğim gibi koşarak kapıdan çıkar, otoparkı ve sokağı geçip parkın ardındaki rıhtımda duran ilk tekneye biner ve buradan başka bir yere, herhangi bir yere giderdim.

Annem okuyor, sekreter bilgisayarında yazıyor, Bayan Frost dergiye bakıyor ve minik parmaklarıyla hâlâ pembe plastik oyuncak bloku tutan bebek, Carol'ın kucağında uyuyor.

“MERHABA, JASON!”

Gülümseyen konuşma terapisti nihayet Jason'ı almaya geliyor. O gelince annem okumayı kesse de, geldiğine seviniyorum.

Terapist, Jason'ın annesine, “Günü nasıl geçiyor?” diye soruyor.

“Bir bahçe satışında durmak istedi,” diyor Bayan Morehouse. “O yüzden canı sıkkın.”

“Ya!” Terapist, Jason'a dönüyor. “BİR BAHÇE SATIŞINDA” (Parmakları havada uçuşuyor.) “DURMAK” (Bir eli diğerinin üstüne karate vuruşuyla iniyor.) “MI İSTEDİN?” (Elleri işaret ediyor, çekiyor, kaşları soruyla kalkıyor.)

Jason somurtuyor.

Dudak bükten terapistin parmakları iletişim kitabına dokunuyor. “Üzgün.”

Kıkırdama isteğimi bastırıyorum. Üzgün mü? Dalga mı geçiyor? Jason’ın yerinde olsaydım, “Çekil başımdan!”, “Defol!” ve “Saçmalığın daniskası!” yazan kartlarım olsun isterdim.

Terapist, Jason’ın tekerlekli sandalyesini koridora doğru iterken, Bayan Morehouse çantasını alıyor. Sekretere, “Birkaç işim var. Birazdan dönerim,” diyor.

O çıkarken, klinik kapısının üstündeki zil şıngırdıyor. Pencereden, park yerinde duran minibüsüne doğru yürüyüşünü izliyorum. “Sence Jason gitarı ne yapacak?” diye soruyorum anneme.

“Bilmiyorum.” diyor. “Belki yalnızca sahip olmak yeterlidir.”

Minibüsün kırmızı stop lambalarını izlerken, ‘Ne için yeterli?’ diye düşünüyorum, ama minibüs hareket ederken, gözlerimi kapatıp bir dilek tutuyorum: *Lütfen geri dönüp gitarı al.*

Eğer annem haklıysa diye.

“Jason’ın canını sıkmak istememiştim. Yalnızca eskiz çiziyordum.”

“Bunu ona söyleyebilirsin,” diyor annem.

Ürperiyorum. “Ama bana yanıt veremez.”

“Belki kitabında yanıtla işaret eder. Ya da başıyla yanıt verir.” Annem okumaya dönüyor, ben de

komşu evin girişini, verandaya çıkan basamakları ve zili olan bir kapı çiziyorum. Gökyüzü mavisi kalemle uzanıyorum, ama onun yerine gece mavisini elime alıyorum.

David'in uzaktan gelen çığlığını duyuyorum, annem okumayı kesip koridora doğru bakıyor. Ancak, sonra ortalık sessizleşiyor ve David'in pes edip Stephanie'nin istediği şeyi yaptığını anlıyorum.

Elimin altında çizimim şekilleniyor: Yıldızlar sarı, ay krem rengi, çitin yanında sıralı ağaçlar koyu yeşil, biri hariç ışısız pencereler koyu gri.

Kliniğin zili yeniden şingırdadığında Jason'ın annesinin elinde gitar olmadığını görüyorum hemen.

“İŞTE GELDİK!”

Konuşma terapisti, Jason'ın tekerlekli sandalyesini yanıma kadar itiyor. “Geldiğinizi gördüm,” diyor annesine. “Canı çok sıkındı, erken bitirdik.”

Annem dirseğiyle beni, “İşte sana fırsat Catherine,” dercesine dürtüyor. “Merhaba Jason,” diyor. “Nasılsın bugün?”

Jason'ın başı eğik duruyor, çenesi neredeyse göğsüne değiyor.

Annemin sorusu havada kalıyor. Belki de, Jason kafasının içinde yanıt veriyordur. Belki de, “İyiyim teşekkürler,” diyor, düşüncesinde.

Ya da belki, “Daha iyi günlerim olmuştu.”

Ya da belki, ıgık atıyor, düşüncesinde. “Bu tekerlekli sandalyedeyim, geri zekâlı! Sence *nasıl olabilirim?*”

Her ne düşünüyorsa, sessizliği bana batıyor. Eskiz defterimi kucağıma bırakıp, “Gitar için zgnm,” diyorum, dalgalı kızıl kahve saçlarına doğru. “Ben de müziği severim.”

Kafasını aniden kaldırıyor, gözlerini bana diyor –dosdoğru gözlerimin içine. Etkileyici, buz mavisi gözleri var.

Bayan Morehouse tekerlekli sandalyeyi kapıya doğru çevirince, annem yardım etmek için ayağa kalkıyor.

“Sorun yok.” Bayan Morehouse kapıyı ayağıyla tutuyor. “Ben hallederim.”

En açık sarı kalemimi alıp resmime bir nokta, pencereye bir ışıltı ekliyorum. Noktadan titrek bir ışın demeti çıkarıp karanlığı bölüyorum. Yatağımda oturmuş, bacaklarıma sarılmış, mors alfabesinin nokta ve çizgilerini sayarken hayal ediyorum kendimi.

O-r-a-d-a m-ı-s-ı-n?

Zil yeniden řıngırđıyor. Başımı kaldırınca, kapıda duran Bayan Morehouse’un bana baktığını görüyorum. Ellerini karnının üstünde birleştiriyor.

Bayan Frost dergisini düşürüyor, sekreter bile yazmayı bırakmış, senfoninin başlamasını ışaret

edecek bir orkestra şefi gibi elleri klavyenin üstün de bekliyor.

“Jason dönmem ve çizdiğin resmi beğendiğini söylemem için ısrar etti,” diyor Bayan Morehouse. Gitmek üzere arkasını dönüyor.

Pencereden dışarı, rampanın tepesindeki Jason’a bakıyorum.

“Durun!” Sayfayı tutup, düzgün yırtılsın diye nazıkçe çekiyorum. Renkli kalemler kucağımdan dökülüyor, yere dağılıp yuvarlanıyorlar, ama onlarla ilgilenmiyorum. “Eğer beğendiyse onun olabilir. Ona, penceredeki noktanın bir el feneri olduğunu söyleyin lütfen.”

Annesi gülümsüyor. “Söyleyeceğim.”

Jason’a resmimi vermesini izleyemeyecek kadar utandığım için, dizlerimin üzerine çöküp, bazıları ısıtıcının altına yuvarlanmış olan kalemlerimi topluyorum.

“Çok nazıksın tatlım,” diyor annem.

Yeniden kanepeye çöküyorum. Turuncu kalemimle yeni bir sayfaya başlıyorum, ama yalnızca çizgiler çiziyorum. Konuşamayacak-kadar-meşgulüm çizgileri. Beni-rahat-bırak çizgileri.

O kadar sıkı bastırıyorum ki, kalemimin ucu kırılıyor.

“Kusura bakmayın! Gitmem gerek!” David, kahverengi saçları terden sırılsıklam, bekleme oda-

sını geçip dış kapıya doğru koşuyor. Annem önünü kesmek için ayağa fırlıyor.

Kurallar listemin olduğu sayfayı çevirip ekliyorum:

Yakayı sıyırmak istiyorsan, yapacağın şeyi önceden söyleme.

**Çok gürültülüyse, kulaklarını kapat
ya da sessiz olmalarını iste.**

Klinikten eve dönerken yağmur başlıyor. David, sileceklerin camda çıkardığı hafif gıcırtiları duymamak için elleriyle kulaklarını kapatıyor.

Stephanie onun her şeyi daha gürültülü duyduğunu söyler. Bardağa dökülen süt, markette birbirine sürtünen alışveriş arabaları, beslediğim koyunun ciyaklaması, köşeden dönmek üzere fren yapan okul otobüsü ve *pısst* diye açılan kapısı –bütün bunlar ve daha milyonlarcası, David'in şimşek hızıyla kulaklarını kapatmasına neden oluyor.

Okulun son günü mutlu bir gün olmalıydı, ama o gün elinde şemsiyesi, tek kulağını omuzuna yaslamış, bir eliyle de diğerini kapatmış David'in otobüs durağındaki halini hatırlamadan edemiyö-

rım. Ryan Deschaine, eğer elinden bırakırsa şemsiyesini çalacağını söylemiş, David de ona inanmıştı. Ryan'ın şaka yaptığını söyledim ama bu, durumu daha da kötüleştirdi, çünkü David o yamuk haliyle güldü de güldü ve Ryan da kafasını yana eğip gülerek onun taklidini yaptı.

Otobüs şoförü beni Ryan'ı iterken gördüğü için başım belaya girdi. Bizi denetleyebilmesi için –öyle dedi– ön sırada oturmak zorunda kaldık. Okula giderken, David'in listesine bir kural daha ekledim:

**Bazen insanlar seni sevdikleri için gülerler.
Ama bazen de, canını yakmak için gülerler.**

Umarım, eylülde biz o otobüs durağına dönmek zorunda kalmadan önce David bu kuralı öğrenebilir.

“Eve vardığımızda yandaki aile de taşınıyor olur belki.” Bir balıkçılın köprüünün altındaki sığ su da balık avlamasını izliyorum. Tüyleri yağmurdan koyulaşıp kayganlaşmış. “Nakliyeciler saat beşte dedi, ama belki de yanılıyorlardır.”

“Belki de,” diyor annem, “ancak yeni komşularımız uzun yoldan geliyor olabilir ve taşınırken her zaman son dakikada yapılacak şeyler çıkar.”

Beklentimi düşük tutmaya çalışıyorum; ama

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

annem bizim sokağa dönene ve omuzunda gazete dolu turuncu bir çantayla bisikletin tepesinde, saçları yağmurdan kıvırcıklaşmış Ryan Deschaine'i görene kadar durmadan yükselmeye devam ediyor.

Bir dilek tutuyorum: Umarım Ryan sıırıslıklanı olur.

David arabanın camından dışarı el sallıyor. “Merhaba, Ryan!”

“Ona merhaba deme,” diyorum David’e. “O senin arkadaşın değil.”

“Catherine!” diye kızıyor annem, gözlüğünün dikiz aynasındaki yansıması parılıyor. “David’in insanlarla konuşmasını engelleme! Sohbet başlatması için yaptığımız o kadar çalışmadan sonra hem de.”

Bir yanım ona Ryan’dan söz etmek istiyor, ama oğlanın annesini ya da servis şirketini arayıp bir sonraki yıl David için işleri daha zor hale getirir. Annem herkesin David’in yanında olmadığını anlayamıyor.

“Geçen gün Ryan’ın annesine rastladım; bana gençlik merkezinin çocuklar için bu yaz ne kadar eğlenceli şeyler düzenlediğinden söz etti,” diyor annem. “Birine kaydolmak istemez misin, Catherine?”

Neden çocukların boş zamanı olduğu anda ebeveynler hemen onu doldurmak isterler?

“Yüzme, tenis ve yoga dersleri varmış,” diye devam ediyor annem. “Otobüsle birkaç gezi ve dans partisi de düzenleyeceklermiş. Eğlenceli değil mi?”

“Dans etmeye karşı bir kuralım var,” diye yanıtlıyorum. “Odamda tek başıma ya da zifiri karanlıkta olmadığım sürece dans etmiyorum.”

“Gülünç olma. Bence hepsi harika.”

“O zaman *sen* katıl,” demek istiyorum, ama bu başımı belaya sokar.

Bir şeyi yapmak istemiyorsan, “Hımm, bunu bir düşüneyim,” de; belki, sorunun sahibi de kötü fikrini tümünden unuttur.

“Hımm, bunu bir düşüneyim.” İki ön koltuğun arasından bakmak için öne eğiliyorum; yandaki evin yağmurdan ıslanmış asfalt yolu bomboş uzanıyor.

Sonra da kendimi geriye bırakıyorum.

Bütün öğleden sonram, saatimi on beş dakikada bir kontrol edeyim diye oyalanmaya çalışmakla geçiyor, ama saat dört olduğunda artık odamda beklemeye dayanamıyorum. Eskiz defterimi alıp kom-

şunun garaj yolunun çok iyi görüldüğü verandaya çıkıyorum. Ön kapıyı açarken, annemin holden bir yerden gelen sesini duyuyorum: “Lütfen sormayı bırak, David! Baban seni saat beşte alacak ve bunu sana *son* söyleyişim!”

Annemin bir sonraki sözünün, “Neden gidip Catherine’in ne yaptığına bakmıyorsun?” olmasından korkarak, kendimi verandadaki salıncağa atıyorum.

Yağmurun çatıdaki düzenli pıtırıtısı ve yoldaki birikintilere giren arabaların su fışkırtması eşliğinde resim yapıyorum.

Beşe çeyrek kala hafif bir su sıçratma sesiyle başımı kaldırıyorum. Bir minivan, yoldaki su birikintisinden geçip yan evin garaj yoluna giriyor.

Bacaklarımı salıncağa toplayıp, eskiz defterimin üstünden bakıyorum. Bir kadın arabadan iniyor, el çantasını kısa saçlarının üzerine tutarak verandaya koşuyor. Yolcu tarafından bir kız iniyor. Uzun boylu; dirseklerini geçen uzun kahverengi saçları var; ne şişman ne zayıf, tam ikisinin arasında. Koşmuyor – sanki yağmur onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi yürüyor.

Öyle oturmuş, Jason’la yaşananı ve Ryan’ı gördüğümü düşününce, bugünün şanssız günlerden biri olabileceğini, büyük bir şey daha yapmadan önce günün geçmesini beklemek gerektiğine ka-

rar veriyorum. Ayrıca, daha hiçbir şey de pişirmedim, oysa tanışma günümüzün mükemmel olmasını istiyorum; verandasında, elimde çamura dönmüş kurabiyeler, sırlıklam dikilmek istemiyorum.

Kız, bir kez bile bizim eve doğru bakmadan annesini takip edip içeri giriyor.

Bizim ön kapı açılıyor. “Haydi, videocuya gidelim,” diyor, şemsiyesini kolunun altına sıkıştırmış olan David. Salıncağa, yanıma atlıyor ve çizmekte olduğum çizgiyi bozuyor. “Yedi dakika.”

“Bazen babam gecikir.”

Babamın her zaman bir bahanesi var: Trafik, eczaneye son anda gelen ve sabaha kadar bekleyemeyecek, reçeteli ilaçları bitmiş müşteriler, ilaç numuneleriyle uğrayan bir satıcı. Ama hence, her şey yolunda gitse bile babam geç kalıyor. Kahverengi saçları, gözlüğü, laboratuvar önlüğü ya da yaka kartı gibi, bu da onun bir parçası. Babamın zamanında gelmesini beklemeyi yıllar önce bıraktım ben, ama David insanların söylediği her şeyin gerçek olduğunu sanıyor.

Annem evden yarızamanlı çalışabilsin diye, babam olabildiğince uzun saatler, hatta cumartesi-leri bile işyerinde kalıyor. Annemin eskiden şehir merkezinde bir ofisi vardı, ama David kreşten atıldığı için annem artık vergi beyannamesi hazırlama işini boş yatak odasından yürütüyor. Evde olma-

sının güzel yanı, konuşabilmemiz ve beni bir yerlere götürebilmesi; kötü yanıysa, nereye gitsek David'in de bizimle gelmek zorunda olması ve bazen annemin müşterilerle buluşması ya da telefonları yanıtlaması gerektiğinde, David'e bakıcılık yapmak zorunda olmam.

Ahizeyi eliyle kapatıp, "David! Pantolonunu giy hemen!" diye bağırmanın profesyonelce olmadığını söylüyor.

David saatine bakıyor. "Altı dakika otuz üç saniye."

Tam altı dakika otuz saniye sonra olay çıkacak. Bunu, yan komşunun penceresinin açık olduğunu bildiğim ve David'in çılgılığının bizim verandadan yola çıkıp bahçeden geçerek o pencereden içeri gireceğini bildiğim kadar iyi biliyorum.

Kırmızı bir spor araba sokaktaki su birikintisinden geçerken, bizim çitlere su sıçratıyor. "Haydi arabaları sayalım," diye öneriyorum. "Varan bir."

David başını kaldırıp bakıyor. Özellikle video-cu söz konusu olduğunda onun dikkatini dağıtmak hiç kolay değil, ama arabaları saymayı seviyor.

Bir kamyon geçiyor.

"İki!" diyor, kolunu kaldırarak. Böylece hem yolu hem de saatini görebiliyor. "Beş dakika altı saniye."

"Aslında, *belki* beş dakika."

“Üçüncü araba! Ve dört dakika elli sekiz saniye.”

Pes ediyorum. Birlikte arabaları sayıyoruz: Dört, beş, altı.

Ve o dakikaları sayıyor: Üç, iki, bir.

“Kuralı unutma.” Eskiz defterimin arkasını çevirip gösteriyorum:

Geç kalması, hiç gelmeyecek demek değildir.

Yeni komşumuzun ön kapısı açılıyor.

“On! Dokuz!” David, roket kalkışı için geri sayan sunucu gibi saniyeleri bağılıyor.

Kız, evlerinin verandasına çıkıyor.

“Sekiz! Yedi!”

Ağzını kapatmaya çalışıyorum, ama David salıncaktan atlıyor. Bir araba yaklaşıyor. Ne olur babam olsun.

“Altı! Beş!” David bağılıyor ve yandaki kız bize doğru bakıyor. “Dört! Üç! İki! BİR!”

Çaktırmadan bakıyorum, ama kız *bize doğru* bakmıyor artık; gözlerini *dosdoğru bize* dikmiş.

“Yedi araba!” diye bağılıyor David, araba geçip giderken. “*Tüm dünya düğmelerle kaplı ve biri bile benim değil!*”

İki vahşi ve kızgın kuş gibi uçuşmaya başlayan ellerini zapt etmek için atılıyorum.

“O iyi mi?” diye bağıyor kız. “Aramanıza yardımcı olabilirim.”

Aramak mı?

“Düğmesini ararken yardıma ihtiyacınız var mı?”

“Ah! Hayır, teşekkürler!” David’i tutmak için mücadele ediyorum. Doğrusu, açıklamaya nereden başlayacağımı bilemiyorum, özellikle de böyle verandadan verandaya doğru bağırarak.

David’le konuşmak define avına benziyor denebilir. Ne söylemeye çalıştığını anlamak için sözcüklerin ardına bakmanız gerekir. Onun konuşma kurallarını bilerseniz, onu daha kolay anlarsınız:

Biri yetecekken iki sözcük kullanma.

Eğer kendini ifade edecek sözcüklerin yoksa, başka birininkini ödünç al.

Sözcük ödünç alman gerekirse, çocuk kitaplarında pek çok güzel sözcük var.

Düğmelerle ilgili cümle, David’in en sevdiklerinden biri olan, Arnold Lobel’in *Sıkı Dostlar Kurbağa ve Murbağa* kitabından. Öyküde Murbağa, düğme bulup duruyor –büyük düğmeler, küçük düğmeler, kare düğmeler– ancak bulduklarının

hiçbiri doğru düğme değil. Geçen hiçbir arabanın babamın arabası olmaması gibi.

Ama bu çok fazla açıklama gerektiriyor ve kız da zaten evine giriyor.

Kurabiyesiz.

“Merhaba!” ya da “Benim adım...” demeden.

Fener sohbeti yapmadan, hatta, “Memnun oldum,” bile demeden. Bana söylediği ilk sözcükler, “O iyi mi?” oldu.

“Seni saat beşte alırım,” diye fısıldıyor David. Kırpiklerinde inci gibi bir gözyaşı ışıltıyor.

Onu tuttuğum elimi gevşetiyorum. “Babam yine de gelecek,” diyorum. “Geç kalması, gelmeyecek demek değil.”

Ama sözcükler işe yaramıyor. Uzanıp başparmağımla gözyaşını siliyorum ve onu sakinleştireceğini bildiğim tek lafı söylüyorum: “*Kurbağa, yemyeşil görünüyorsun.*”

David burnunu çekiyor. “*Ama ben her zaman yemyeşilimdir, dedi Kurbağa. Ben bir kurbağayım.*”

Kitabı baştan sona ezbere bilsem de, sonra ne geldiğini unutmuş gibi davranıyor, duraklıyorum.

“*Bugün bir kurbağa için bile fazla yeşilsin, dedi Murbağa.*” David bana bakıyor.

Başımla onaylıyorum. “*Bir kurbağa için bile.*”

Babam garaj yolunda görünene kadar salıncakta oturuyoruz. David çoktan merdivenlerden in-

miş arabaya koşturduğu halde, “Gitmeye hazır mısın, koçum?” diye sesleniyor babam.

David’in, elindeki şemsiyeyi kapatmadan arabaya binmeye çalışmasını izliyorum.

“Özür dilerim geç kaldım!” Babam bana el sallıyor. “Bayan Jesland son anda geldi, kalp ilaçlarına ihtiyacı vardı. Sen de gelmek ister misin, Catherine?”

“Hayır teşekkürler.”

Saatime bakıyorum. Beş kırk iki.

Bazen elindekiyle idare etmeliSin.

Çarşamba sabahı kurabiye pişirdim. Ama yan evin kapısını çaldığımda, ardından bir kez daha çaldığımda açan olmadı. Annem, taşınınca yapılacak pek çok şey olduğunu ve komşularımıza yerleşmeleri için zaman tanımam gerektiğini söyledi. Bu sabah şansımı yeniden denemek istedim, ama dışarı çıktığımda minivan çoktan gitmişti.

Kliniğe giderken, umutlarımın kontrolden çıkmasına izin vermiyorum, ama köprülerin altından akan sular kadar hızlı uyanıyorlar. Yandaki kızın yüzmeyi sevdiğini umuyorum, çünkü evimizden –Artık onun evinden de!– birkaç sokak ötede bir gölet var. Kobaylara alerjisi olmadığını umuyorum, çünkü iki kobayım var. Biraz çekingen oldu-

ğunu, okumayı ve resim yapmayı sevdiğini, mors alfabesiyle mesaj göndermeyi de çocukça bulmadığını umuyorum.

Klinikte, annem havanın parka gitmek için hâlâ çok soğuk olduğunu söylüyor. Annem, Harry Potter'ın büyüünün ters gittiği bir sahneyi okurken, yazın denizde batıp çıkan tekneler çiziyorum. Bayan Frost'u bize gülümserken yakalıyorum; ben-ce o da dinliyor.

Kliniğin kapısındaki tepe zili şingirdiyor ve annem kitaptan başını kaldırıyor. "Merhaba, Elizabeth," diyor Jason'ın annesine. "Merhaba, Jason."

Jason kafasını oynatmıyor, ama gözleri bana dönüyor. "Ahhhh!"

Ürküyorum. Elinde olmadığını biliyorum. Yine de, bazen çıkardığı sesler yüksek ve korkunç.

Jason iletişim kitabına dokunuyor.

"Oğlum, ona verdiğin resim için teşekkür etmek istiyor," diyor Bayan Morehouse bana. "Hatta onu duvara asmamı istedi benden."

Jason'ın ağzı açık kalıyor.

Ona bakıp, ben-de-annemin-bunu-yapmasından-nefret-ediyorum der gibi gözlerimi deviriyorum.

Gülümseyip kitabına dokunuyor.

"Jason, adını kitabına ekleyebilir mi diye soruyor." Bayan Morehouse onun elinin karttan kar-

ta hareket edişini izliyor. “Böylece seninle konuşabilir. Senin için sakıncası var mı, Catherine?”

Adımın çocuğun birinin kitabında olması tuhaf geliyor, ama nasıl hayır diyeceğimi bilmediğim için, “Tamam,” diyorum.

Bayan Morehouse, el çantasından küçük bir kart ve tükenmezkalem çıkarıyor. Onu izlerken, kullanmam için birinin sözcük yaratmasını beklemenin nasıl hissettireceğini düşünüyorum. Ve tüm sözcüklerimin ortada olmasını, yanımdan geçen, adımlı bile bilmeyen yabancıların benim için önemli her şeyi görebilmelerinin nasıl olduğunu da.

Jason karta bakıp yüzünü ekşitiyor.

“Resim yapamadığımı biliyorsun ama,” diyor Bayan Morehouse. “Resim çizmeden, yalnızca adını yazmamı ister misin?”

“Ben çizerim.” Hayda! Bu da nerden çıktı şimdi? Beynim daha kontrol etmeden, sözcükler ağzımdan çıkıverdi.

“Harika olur.” Bayan Morehouse el çantasından başka bir boş kart çıkarıyor. “Buna çizersen, kitabına uyacaktır.”

Resmim diğerlerine uysun diye, Jason’ın yanından geçerken iletişim kitabındaki bir sayfaya göz atıyorum. Yaklaşık beş santimetre karelik kartların her birinde basit bir siyah-beyaz çizim ve tepesine yazılmış bir sözcük ya da deyim var. Kita-

bın plastik sayfaları, kart biriktirmek için olanlar gibi, ama cepleri daha büyük.

Kanepedeki yerime döndüğümde, annemden çantasındaki küçük makyaj aynasını istiyorum. Aynayı ve kartı, çizirken sağlam bir zemin olması için eskiz defterimin üstüne koyuyorum.

Beş santim yüksekliğinde ve beş santim genişliğinde beyaz bir kare, içinde belirmemi bekliyor. Nasıl görünmeliyim acaba? Okul fotoğrafımdaki yeni taranmış saçlarım ve “peyniir” diyen gülümsememle mi? Yoksa, evde olduğum gibi atkuyruğum ve en sevdiğim mor tişörtümle mi? Karar veremiyorum ve işin kolay kısmından başlayıp düzgün küçük harflerle kartın üstüne “Catherine” yazıyorum.

Dünyanın en başarılı sanatçısı olmayabilirim, ama Jason’ın diğer kartlarındaki, cetvelle çizilmiş dümdüz çizgilerden ve mükemmel dairelerden oluşan çöp adamlar ve çizgisel desenlerden daha iyi resim yapabilirim. Şeftali rengi bir kalem seçip aynada yüzümü inceliyorum. Sağ yanağımın kavisini çizip, fazla sivri çeneme iniyorum ve öbür yanağıma geçip başımın üstüne çıkıyor, çizgimin başladığı noktaya dönüyorum.

Genellikle nasıl görünüyorsam onu çiziyorum: kahverengi atkuyruğu, gri mavi gözler, üstümde mor tişörtüm. Desenin hiçbir yerinde mü-

kemmel bir daire ya da dümdüz bir çizgi yok.

Ayrıca, Jason büyük ihtimalle okul fotoğrafımdaki halimi tanımayacaktır zaten.

Ama Bayan Morehouse kartımı Jason'ın kitabındaki minik ceplerden birine yerleştirmeye çalıştığımda, kart azıcık büyük geliyor. "Kenarlarından bir parça keseceğim," diyor ve sekreterin masasına doğru ilerliyor. "Makas alayım."

Yanımda Jason hafifçe vuruyor.

Bayan Morehouse'a, "Affedersiniz!" diye bağıyorum. "Bir şey istiyor!"

Arkasını bile dönmüyor. "Ne olduğuna bakabilir misin?"

Jason'ı anlayamayacağımdan korkuyorum, ama kadın çoktan sekreterle sohbete dalmış. Nefesimi tutup Jason'ın parmağıyla işaret ettiği yere bakıyorum.

Teşekkürler.

"Ah." Nefesimi bırakıyorum. "Rica ederim."

Bayan Morehouse, kitaba sığması için kartı küçültürken, Jason yüksek sesle, "Ahhh!" diyor.

Bunu o kadar yüksek sesle söylüyor ki, Bayan Frost işitme cihazını kısıyor.

Jason hızla vuruyor: **Çok iyi.**

Siyah-beyaz kartların sıradanlığı arasında benim kartım renkli ve ayrıntılı olarak öne çıkıyor. **Sandviç. Pizza. Gazoz. İçecek. Yemek. Daha fazla.**

İyi. Güzel. Kötü. Üzgün. Mutlu. Kızgın. Minibüs. İstiyorum. Git. Özür dilerim. Hayır. Evet. Belki. Bilmiyorum. Yap. Söyle. Yardım et. Bekle. Beyzbol. Kitap. Müzik. Gitar. Piyano. Sevmek. Lütfen. Teşekkürler. Ben de. Tamam. Merhaba. Hoşça kal. Erkek. Kız. Adam. Kadın. Resim. Sözcük. Çok iyi. Ne? Kim? Neden? ve Catherine'e kadar daha pek çoğu.

Kartlarını alıp, minibüse kırmızı, mutlu surata sarı, sandviğin ekmekleri arasına koyu mor bir jöle eklememek için kendimi zor tutuyorum. İnsanların nefret ettiğim biçimde David'e bakamamalarına benzer bir utançla ona bakamadığım için Jason'dan özür dilemek istiyorum. Ama nasıl? "Eğer sana daha fazla sözcük yapmamı istersen, söylemen yeter," diyorum.

"Teşekkürler," diyor Bayan Morehouse, küpesini düzelterek. "Ama gerek yok. Bu kartlar uyguladığımız konuşma programının parçası ve sözcük dolu bir kitapla veriliyor. İhtiyacı olan şeyleri oradan kopyalayabilirim."

Jason annesine bir ne-diyorsun-bakışı atıyor. **Evet. Daha fazla. Resim.**

Bayan Morehouse iç geçiriyor. "Senin için sakıncası olmadığına emin misin, Catherine?"

"Eminim." Var olan sözcüklerin ve deyişlerin tekrarlarını yaratmamak için iletişim kitabının sayfalarını çevirip kartları okuyorum. Ki, bu hiç zor

değil, çünkü tüm sözcükleri sıkıcı. Ama kibarlık olsun diye, annesine hangi sözcükleri yaratmamı önerdiğini soruyorum.

“*Senin* beğendiğin bir şey hoş olur. Böylece seninle onun hakkında konuşabilir.” Çantasından bir yığın boş kart çıkarıyor. “Yedi çok mu fazla olur?”

“Yedi gayet iyi.” Kartları alıp ne yapmam gerektiği konusunda pek emin olamıyorum. Kanepeye mi dönmeliyim? Burada mı kalmalıyım? Jason kitabında bir sayfayı çeviriyor ve midem altüst oluyor. “Peki.” Saatile bakıyorum. “Kusura bakma. Gi—”

“MERHABA, JASON!” Konuşma terapisti gülümseyerek bekleme odasına giriyor. “Bir şeyi mi bölüyorsunuz?”

Hayır demek için ağzımı açıyorum, ama o çoktan benim arkamda bir yere bakıyor. “Günü nasıl geçiyor?”

Jason sözcüğe dokunuyor. **İyi.**

“Biraz huysuzdu,” diyor Bayan Morehouse. “Sanırım, dün gece Red Sox’ı izlediği için fazla geç yattı. Finalde atışlar uzadı.”

“Aaa? HUYSUZ MUSUN?” (Jason’ı işaret edip, el kol hareketleriyle birlikte huysuz bir surat takınıyor.)

Jason iç geçiriyor. **Hayır.**

“İyi, çünkü bugün eğleneceğiz.” Terapist, Bayan Morehouse’a dönüp ekliyor: “Değerlendirme zamanı geldi. Neden siz de bizimle gelmiyorsunuz, aklımdan geçeni size de göstereyim.”

Jason başını bana doğru eğiyor, eli sinsice kitabının üstünde geziyor. **Aptal. Konuş. Kadın.**

Sesli bir kahkaha atmamak için elimle ağzımı kapatıyorum. Jason onu bir süper kahraman gibi gösteriyor: *Konuş Kadın! Belirteçlerin İntikam Alıcısı! Adılların Koruyucusu! Gevezelik Şampiyonu!*

“Hoşça kal,” diyorum parmaklarımın arasından.

Hoşça Kal. Sayfayı çevirip, **Catherine’e** dokunuyor.

**Eğer kendini ifade edecek Sözcüklerin
yoksa, başka birininkini ödünç al.**

Evde, Jason'ın boş kartlarını, resimlemeye başlamak üzere çalışma masamın üstüne yayıyorum. Ama sözcükler bulmak, düşündüğümde de zor.

Olasılıklarla dolu yedi beyaz kare. Fikir bulmak için yatak odamı gözden geçiriyorum: Yerdeki damalı halıdan, babamın beni geçen yaz götürdüğü sanat müzesinden aldığı Georgia O'Keeffe'in çiçek resimleriyle dolu takvime kadar. Benim hayalim bu – bir sanatçı olmak ve resimlerimi görenlerin nefesinin kesilmesini sağlamak, her ayın ilk günü benim kesildiği gibi. Hile yapıp sonraki aylara bakmayayım diye, takvimin altında sayfaları tutan minik bir mandal var – Her yeni ayın çiçeklerinin sürpriz olmasını istiyorum çünkü.

Kapımda renkli yapışkan notlarla dolu uzun bir ayna var: Kitapları kütüphaneye teslim etmem gerek notu (Yanına gecikme parası al!), 8 Ağustos Melissa'nın doğum günü notu (Kaliforniya'ya posta yedi ila dokuz günde gidiyor! Önceden planla!), hatta okul zamanından kalma birkaç hatırlatma notu (Yemek kartını bul!) (Salı günü proje teslimi var!). Onları hâlâ tutuyorum, çünkü görüp de, artık önemli olmadıklarını bilmek güzel.

Çalışma masamın üstünde, Melissa'nın geçen doğum günümde hediye ettiği mavi hareli bir kabın içinde bambu ağacı ile parolası en-zor-telaffuz-edilen-sözcük “antropolojik” olan bilgisayarım duruyor. Şifre, David'in tahmin edememesi için böyle. Kitaplığın bir rafında duran teneke kutuların içinde resim malzemem var: Renkli kalemler, keçeli kalemler ve fırçalar. Bir sonraki rafta boya şişeleri ve kalın suluboya kâğıtlarından rengârenk ipek kâğıtlara kadar bir yığın kâğıt duruyor. Ve topladığım pek çok şey: Denizkabukları, taşlar, camdan minik bir fil, anneannemin sandıkta bulduğu ama hiçbir şeyi açmayan kararmış eski bir anahtar. Onu sakladım, çünkü elimdeki hissi hoşuma gidiyor; tepesinin kalp şekli, altındaki tırtıklı dişler. Çünkü—

Saklanmaya değer her şey işe yarar olmak zorunda değildir.

Çalışma masamla yatağım arasındaki uzun pencerede, kapalı olsalar bile ışığın içeri girmesine izin veren ince mor perdeler ve pencerenin pervazında da Elliot'ın Antika Dükkânı'ndan aldığım bir dizi renkli minik şişe var: Güneşle aydınlanan mor, yeşil, altın rengi.

Masamın diğer tarafında asılı panom, çizimlerim ve küçük boyamalarım doludur: Başlayıp da tamamlayamadığım bir kurşunkalem şato, zümrüt rengi ipek kâğıttan yağmur ormanı fonunda bir maymun, üç yıl önce kobaylarımın dansını çizdiğim bir kuruboya karikatür –Eski olsa da, daha iyisini çizebilecek olsam da, bunu hâlâ seviyorum.

İşte, bir fikir buldum. Kalemimi alıp ilk karta yazıyorum:

Çizmek.

Kobay.

Pencerenin altında Hindistancevizi ve Tarçın mutlulukla mırıldanıp kafeslerindeki talaşların içinde eşiniyorlar. Hindistancevizi başını kaldırıncaya hızla başımı çeviriyorum.

Ne zaman onları izlerken yakalansam, kobaylarım onları beslemem gerektiğini düşünüyor.

Bir sonraki kartı elime aldığımda yalnızca kendimle ilgili sözcükler çizmemem gerektiğini düşünüyorum. Gitar konusu açıldığı gün, Jason'ın kız-

gınlıkla söyleyebileceği bir şeyler işine yarayabilirdi. “Üzgün” ya da “Kızgın”dan daha güçlü bir şey. Aklıma bir dizi sözcük geliyor, ama annesiyle başımın derde girmesini istemiyorum. O yüzden şunları seçiyorum:

İğrenç!

Harika!

Saçmalığın daniskası!!!

Bunları anneme göstermeyeceğim –özellikle de sonuncusunu. Jason’ın kartlarının hiçbirinde ünlem işareti gördüğümü hatırlamıyorum, ama ünlemsiz bir “harika” doğru gelmiyor. Ve eğer “iğrenç”in bir ünlemi varsa, “saçmalığın daniskası”nın en az üç tane ünlemi olmalı.

Kalemim altıncı kartta tereddüt ediyor. Sevdığım bir başka şeyi yapabilirim: “Ahududu şerbeti” ya da “buz pateni” ya da “japon balığı”. Karma karışık dolabıma doğru bakıyorum –

Dolap kapılarını dikkatli aç. Bazen içinden bir şeyler düşüyor.

– CD'lere, kasetlere, yatağımın yanındaki raflarda duran kitaplarıma bakıyorum. Ama Jason’ın zaten “kitap”ı ve “müzik”i var ve kim bilir ahududu şerbetini *seviyor* mu!

Klinikle ilgili sözcükler seçebilirim: “Koridor”

ya da “kitaplık” ya da “dergi.” Veya “zirzop” gibi komik veya “Hadi ORDAN!” gibi kızgın veya “Ama-cım o değildi” gibi kırılgan sözcükler yapabilirim.

Seçebileceğim zilyonlarca sözcük ve deyim var, ama hiçbirisi son iki kartıma layık görünmüyor.

O yüzden, boş kartları bir kenara itip diğerlerini resimlemeye başlıyorum. Kobay çizmek kolay. Düzgün şişman bir oval çizip siyah gözler, minik yuvarlak kulaklar, katlanmış ayaklar ve her yöne karmaşık tüyler ekliyorum. Tüylü bir patates.

Diğer sözcükler daha zor. “Harika” nasıl görünür? Gülen surat mı? Güneşin doğuşu mu? Bol çikolata soslu vanilyalı dondurma mı?

Odamın kapısı birkaç santim aralanıyor. Aralıktan kahverengi bir göz içeri bakıyor.

David hiçbir zaman kapıyı çalması gerektiğini hatırlamıyor. Bu beni o kadar çok rahatsız ediyor ki, bu kuralı hemen kapı kolunun üstüne bantladım.

Burası Catherine’in odası. David mutlaka kapıyı çalmalı!

“Akvaryuma oyuncak atılmaz,” diyor.

İki boş karttan birini çekip üstüne kalın köşeli büyük sağlam harflerle bir David-sözcüğü yazıyorum:

KURAL.

Salona gittiğimde, David çoktan akvaryumun önüne çömelmiş, gülümseyen yüzü akvaryumun camından yansıyor. Akvaryumun ardındaki camın dışında, bahçede annemin postacıyla konuştuğunu görüyorum.

Akvaryumdaki çakıtaşlarının üstündeysen eski Barbie bebeklerimden biri oturuyor, sanki salonun diğer köşesinde Ken'i görmüş de yanına davet ediyormuş gibi, kolu el sallarcasına havada.

Dalış malzemelerini de unutma, şekerim!

Barbie'nin pembe rujlu gülümsemesi sudan yansırken, saçları da beyaz-sarı bir su yosunu gibi çevresinde süzülüyor. Japon balıkları saçında çöplerlenirken, Balıkların Kraliçesi Barbie neşeyle el sallıyor.

Japon balıkları, David'in akvaryuma tuhaf şeyler atmasına alışkın. Hep yeni gelene doğru yüzüp onu yemeye çalışıyorlar. Yiyemediklerinde, alışkın oldukları plastik şato ve bitkilerin yanı sıra onu da kabulleniyorlar.

"Kuralı unutma." Akvaryumun tepesini açıyorum. "Akvaryuma oyuncak atılmaz."

David başıyla onaylıyor, ama ona kanmıyorum. Akvaryum kuralını öğrenememiş olabilir, ama şunu öğrendi:

**Birinin seni yalnız bırakmasını istiyorsan,
onun fikrini kabul et.**

“Bunun içine yalnızca akvaryuma ait olan şeyler koyabilirsin,” diye açıklıyorum. “Evcil hayvan dükkânından aldığın şeyler gibi. Yalnızca onlar akvaryuma konabilir.”

Ben Barbie’yi sudan çıkarırken, David de daha yakından bakmak üzere eğiliyor. “*İrade, yapmayı çok istediğin bir şeyi yapmamaya çabalamaktır, dedi Kurbağa.*” Umutla bana doğru bakıyor.

Annem, sözcük ödünç almasına izin verirse, düzgün konuşmayı öğrenemeyeceğini söylüyor, ama David’in yüzü o kadar *lütfe*n diyor ki, “*Yani şu kurabiyelerin hepsini birden yememeye çalışmak gibi mi, diye sordu Murbağa,*” diye yanıtlıyorum.

Barbie’yi, suları süzölsün diye akvaryumun tepesinde ters tutarken, saçlarından damlayanlar kolumu gıdıklıyor.

Pencereden bakınca annemin gittiğini ve yandaki kızın Ryan Deschaine ile bahçede olduğunu fark ediyorum. Ryan bizim evi gösteriyor ve kız dönüp bakıyor.

El sallıyor.

Ben de ona el sallamak için Barbie’yi atıyorum.

“Akvaryuma oyuncak atılmaz!” diye bağıyor David. “Islak!”

“Sorun yok,” diyorum, bir yandan gülümseyerek. “Kaza oldu. Geri çıkaracağım.”

Ryan konuşmaya devam ediyor, elleri bir şey açıklıyormuş gibi sürekli kımıldıyor. Benim hakkımda bir şey anlatmadığını umuyorum – özellikle otobüste David’e geri zekâlı dediği zaman ona nasıl bağırdığımı.

Ama el sallayışı dalga geçer gibi değil de, merhaba der gibi, daha çok.

“Islak!”

David’e bakınca, pantolonunun bileklerinde biriktiğini görüyorum. Perdeleri çekmek için pencereye doğru atılıyorum. “David, gidip annemi bul! Hemen!”

Bir pantolon kuralım da var.

Pantolonsuz Kardeş benim sorunum değil.

Bazen işler yolunda gider, ama Sen
yine de buna güvenme.

Cumartesi günü annemi mutfakta hamburger köfte-
si yaparken buluyorum. “Yeni komşuları barbekü-
ye davet etmemiz gerektiğini düşünüyorum,” di-
yor. “Bu, tanışmak için hoş bir fırsat olabilir.”

“Harika!” Ellerin yeni bir köfteye şekil ve-
rişini izlerken, şimdi sözcüklerimi dikkatle seçme-
min iyi olacağını düşünüyorum. “Peki ya David?”

“David’e ne olmuş?”

“Bazen yemek yerken ağzını kapatması gerek-
tiği kuralını unutuyor ya da başka birinin gazozu-
nu içiyor. Ya da—”

“Yandaki evde yaşıyorlar, Catherine.” Annem
gözlüğünün üzerinden bana bakıyor. “David yok-
muş gibi davranamazsın.”

Ayağımın ucuyla yer muşambasında bir çizgiyi takip ediyorum. “Biliyorum, ama onun insanı utandıracak bir şey yapacağı kaygısı içinde yeni arkadaş edinmek zor. Bugünün güzel geçmesini, hiçbir şeyin ters gitmediği bir yemek partisi olsun istiyorum.”

“Babanla ben ona göz kulak oluruz.”

Aslında bu verebileceği en kötü yanıt. İki ebeveynin de göz kulak olmasıyla ikisinin de –nasılsa diğeri yapıyordur diye düşünerek– göz kulak olmaması arasında incecik bir çizgi var. “Belki bir zamanlama kurarsınız? Sırayla göz kulak olursunuz?”

“İkimiz de göz kulak olacağız.” Köfteyi sol avucunda döverek şekillendiriyor. “Neden şimdi gidip komşuları davet etmiyorsun, böylece ben de ne kadar yemek hazırlamam gerektiğini öğrenmiş olurum.”

“Saat kaçta diyeyim?”

“Öğle yemeğini birde yiyeceğimizi, ama isterlerse erken de gelebileceklerini söyle.” Rulodan yağlı kâğıt koparıp bir sıra köftenin üstünü örtüyor.

Koridora çıkarken, muftağa ne sormaya geldiğimi hatırlıyorum. “Daha sonra alışveriş merkezine gidebilir miyiz? Yeni boya kalemlerine ihtiyacım var. Vişne kırmızısı ve çivit mavisi kalemlerim neredeyse beş santim kaldı ve daha fazla yeşil kalem istiyorum.”

“Belki biraz daha bakıcılık yaparak, kalemleri hak edebilirsin, hı?”

Patlamamak için dişlerimi sıkıyorum. “Eğer David isteseydi, ona alınırdı.” Ama hiçbir anlamı yok, çünkü vereceği yanıtı zaten biliyorum: “Farklı durumlar.”

Haklı. *Farklı* bir durum. Fark şu: Herkes ondan minicik şeyler beklerken, benden kocaman şeyler bekliyor.

Koridorda, ters gidecek şeylerle ilgili endişelenmekle (Ya David üstüne bir şey damlatıp herkesin önünde şortunu çıkarıverirse?) işlerin yolunda gitmesini umut etmek (Yandaki kız beni gerçekten sevebilir!) arasında gidip geliyorum. Ön kapıyı açmadan önce, gözlerimi kapatıp bir dilek tutuyorum: *Bari bu kez işler yolunda gitsin.*

Dışarıda, ön bahçede babam David’e tenis topu fırlatıyor. “İşte geliyor!”

David elindeki sopayı sallamakta çok geç kalıyor ve top verandanın kenarına çarpıyor. “Hepsi bitti mi? Televizyon izleyelim mi?”

“Dediğim gibi, televizyon izlemeden önce on kez denemek zorundasın.” Babam ayaklarının dibindeki çimlerin üstünde duran yığından bir top daha alıyor. “Beş topumuz kaldı. Catherine, ona ne zaman vurması gerektiğini söyle.”

David’le aynı anda iç geçiriyoruz. Plastik so-

payı kaldırıp ayaklarını açıyor.

Top yaklaşırken, “Vur!” diye bağıyorum.

David yine de ıskalıyor. Babama, “Daha büyük bir topa ihtiyacınız var,” diyorum. “Vurma olasılığı artar.”

“Bir top tutucumuz olması işimize yarar,” diye yanıt veriyor babam. “Oynamak ister misin?”

Çitlerin arasından, katlanır bahçe sandalyesinde oturmuş kitap okuyan kadına doğru bakıyorum. “Hayır, teşekkürler. Annem yan komşuları barbeküye davet edebileceğimi söyledi, gelip gelmeyeceklerini öğrenmek istiyor.”

Babam bir sonraki topu yığından almak için eğiliyor.

“Ve David senin sorumluluğunda olacak.” Bu gerçeğin bir kısmı, ama babam kendisinin sorumluluğu olduğunu düşünürse, annemin bir şey yapmasını beklemez.

“Haydi bakalım,” diyor. “Dirsekler yukarı. Vurmaya hazır ol, David.”

Çitlere doğru yürürken, kısa kahverengi saçlı, gözlerini göremeyeceğim kadar koyu renk güneş gözlüğü takmış olan kadının annemden daha genç olduğunu fark ediyorum. “Affedersiniz.”

Kitabını kucağına ters bırakıyor. “Merhaba.”

“Merhaba. Ben yan evde yaşıyorum.” Söylediğim şeyin saçmalığını fark edip ezilip büzölüyö-

rum. 'Tabii ki yan evde yaşıyorum! Yoksa neden çitin üstünden onunla konuşayım ki!

Gülümsüyor. "Kızım Kristi, seninle tanıştığına memnun olacak. Bu hafta sonu babasıyla birlikte, ama döndüğünde tanışması için onu size yollarım."

Kalbim duruyor. Evde değil. "Harika olur. Annem diyordu ki acaba-?"

David çığlık atıyor.

Arkamı döndüğümde plastik sopanın havada uçtuğunu görüyorum. Kollarını sağa sola sallamakta olan David, koşarak küçük bir daire çiziyor; kocaman açık ağzından, kulakları patlatan bir çığlık daha çıkıyor.

Annem verandanın merdivenlerinden koşarak inerken, babam ona, "Sorun yok! Sadece bir arı," diye sesleniyor.

Yeni komşumuzun güneş gözlüğünün ardından gözlerini göremiyorum, ama dudakları gülümsemiyor. Çitin arkasına eğilip saklanmak istiyorum, ama bu işe yaramaz. "Ah, saate bakın," diyorum saatime bakarak. "Kusura bakmayın, gitmeliyim."

"Hoşça kal," diyor. "Uğradığını Kristi'ye söyleyeceğim."

Eve doğru giderken, kollarının arasında tepinen David'le çimlere bağdaş kurmuş annemin yanından geçiyorum. David o kadar büyüdü ki, artık annemin kucağına sığmıyor; tuhaf karmakarışık

bir kol bacak yığını halinde duruyorlar.

Babam plastik sopayı alıp, “Ona bebekmiş gibi davranma,” diyor anneme. “Arı üstüne konmadı bile.”

Çoktan ona arkasını dönmüş olduğundan, annemin kaşlarının çatıldığını görmüyor.

“Elinde değil, korkuyor!” diye tersliyor annem. “*Sen* neden sakinleştirmiyorsun onu? Her zaman benim yapmam gerekmez.”

“Evden koş koş gelen sendin!” diye laf çarpıyor babam.

Yan komşunun onları duymadığını umarak çite doğru bakıyorum. Kitabını, güneşi kapatması için yukarı kaldırmış, okuyor.

Annem David’i, “Şşşş,” diye sakinleştiriyor. “Geçti. Sen onu rahatsız etmezsen, arı sana bir şey yapmaz.”

Anneme, “O kadar kolay değil!” diye haykırmak istiyorum. David *beni* bile neyin rahatsız edeceğini anlayamıyor. Yolumun üstündeki bir tenis topunu tekmeliyorum, çimenlikten uçup basamaklardan sekmesini izliyorum.

Babam topu almak için eğiliyor. Ben basamakları koşarak çıkarken bıkkınlıkla soruyor: “Yeni komşularımızı davet ettin mi?”

“Meşgullermiş,” diye yalan söyleyip, kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Bir şeyi yapacağını söylemek -eğer çok iyi bir bahanen yoksa- o şeyi yapmak zorunda olduğun anlamına gelir.

Kliniğin rampasını çıkarken, annem David'in elini tutmuş önümde yürüyor. "Bugün hava parka gidebilecek kadar ılık," derken, Kıyı Balıkçılık Malzemesi ve Hırdavatçı Otis arasındaki otoparkın gerisine, güneşte parlayan okyanusa doğru bakıyorum. "Jason'a sözcükleri verdikten sonra gidebilir miyiz?"

"David'in seansı iyi giderse," diyor annem.

David'in ensesine bakıp içimden tekrar ediyorum: *İyi gitsin. İyi gitsin.*

İçeride, bekleme odasındaki kanepeye oturup pencereden dışarıyı seyrediyorum. Jason'ın annesinin kullandığı minibüs park yerine girer girmez, sırt çantamdan malzemeyi çıkarıyorum: Söz-

cük kartları, eskiz defteri, renkli kalemler, CD-çalar ve kulaklık.

Bayan Morehouse, Jason'ın tekerlekli sandalyesini bekleme odasına doğru iterken, "Eğer tişörtünü değiştirmek için ısrar etmeseydin, geç kalmayacaktık," diyor. "Benzin almak için de durmak zorundaydım."

"Merhaba, Jason." Kartları avuçlarımın arasında gizli tutuyor, annesinin tekerlekli sandalyeyi yanıma kadar itmesini bekliyorum. Annesi sonra, Bayan Frost'un yanında her zaman oturduğu sandalyesine gidip, bir dergi alıyor.

Jason'a, "Kendimle ilgili birkaç sözcükle, sende bulunması gerektiğini düşündüğüm birkaç sözcük seçtim," diye fısıldıyorum.

Ama avuçlarımı açtığımda, **Harika!** onun kitabı için fazla parlak ve cüretkâr görünüyor. Kendimi salak gibi hissediyorum.

Jason bana bakıyor, kartı yerleştirmem için hazır.

Kartı kitabındaki boş bir cebe yerleştirirken çekiniyorum. "Havai fişekler çizdim, ama 'harika'yı tanımlamak için ilk seçimim bu olurdu," deyip, CD-çaları ona uzatıyorum.

Jason CD-çaları almıyor, öylece oturuyor. Yutkunurken âdemelması hareket ediyor. **Yardım et. Tak.**

Annesine bir bakış atıyorum. “Uzak değil,” diyor Bayan Frost’a, “kırk dakika kadar.”

Belki tek başıma yapabilirim. Kulaklıkları birbirinden iyice ayırıyorum ve Jason’ın kulaklarının üstüne bırakabileceğimi umuyorum, ama ellerim kulaklarına yaklaştıkça saçları bileklerimi gıdıklıyor ve parmaklarıma dolanıyor. Kulaklıkları yerleştirirken ellerimi birden çekmemek için nefesimi tutuyorum. CD-çaları iletişim kitabının üstüne koyup, OYNAT tuşuna basıyorum.

Jason irkiliyor.

“Pardon!” Sesi fazlasıyla kısıyorum.

Müzik. Daha. Yüksek.

Bayan Morehouse, “Her şey yolunda mı, Catherine?” diye soruyor.

“Sanırım.” Hafif bir gitar sesi kulaklıkları aşır bekleme odasına yayılana kadar müziğin sesini açıyorum.

Jason’ın çenesi kasılıyor. **Sevmek. Gitar.**

“Ben de.” Kulağında kulaklıklar varken, beni duyabilir mi bilmiyorum, o yüzden kitabında **Ben de**’yi bulup dokunuyorum.

Jason’ın başı hafifçe müziğe eşlik ediyor.

Şarkının bitmesini beklerken, parmağımı yaptığım sözcük kartlarının kenarında gezdiriyorum. Annem Carol’la konuşuyor, sekreter telefonda bir şey açıklıyor, Jason’ın annesiyle Bayan Frost teker-

lekli sandalyeyle gidilebilecek iyi lokantalardan söz ediyorlar. Dışarıda, parlak renkli kazaklar giymiş bir aile pencerenin yanından geçiyor, baba durup fotoğraf çekiyor.

Turistler! Saatiye bakıyorum. Eğer acele edersem, annemle parka gidecek zamanımız var hâlâ.

Kolumun dürtüldüğünü hissediyorum.

“Ah.” Şarkının bittiğini fark etmemişim. İşaret parmağımla kulaklığın altından tutup yavaşça çekiyorum. “Pencerenin dışındaki turist aileyi görüyor musun?” diye soruyorum CD-çalarımı kaldırırken. “Bence yazın geldiğini gösteren bir şans işareti.” Yaptığım kartlar arasından, şansa en çok ihtiyacım olan sözcüğü seçiyorum. Yaptığım son kartın üstünde “merhaba” diye el sallayan bir kız var. **Arkadaş.**

“Benim yaşımda yeni bir komşumuz var,” diyorum. “Onunla henüz tanışmadım, ama iyi biri olduğunu umuyorum.”

Gülümsüyor. **Catherine. Arkadaş.**

“Arkadaşlarım var –en iyi arkadaşım da Melissa– ama hiçbiri bize yakın oturmuyor. Bizim mahallede daha çok yaşlı insanlar ve küçük çocukları olan aileler var. Yani, köşedeki evde oturan oğlan dışında. O benim yaşımda ama–” **Saçmalığın daniskası!!!**

Kartı, kendi adımdan mümkün olduğunca

uzağa koyuyorum. “Bunu dikkatli kullanmalısın. Ben bu sözcükleri son bağırışımda, servisin ön koltuğunda oturmak zorunda kalmıştım.”

Hayır. Yani. Catherine. Benim. Arkadaş.

Dudaklarım kurumuş. Annem hep bana yalama dediği halde, yalıyorum. Her zaman arkadaş değil de, daha çok klinik arkadaşı olduğumuzu düşündüğüm halde, “Tabii ki,” diyorum. Jason’ın elini sözcüğün üstünde görünce, neden daha önce bu sözcüğe sahip olmadığını merak ediyorum.

“Ve bu da kobay.” Elinin hareket etmesini bekliyorum. “Evde iki kobayım var. Adları Hindistan-cevizi ve Tarçın. Kobay sözcüğünü sandviçin yanına koyacağım, çünkü en sevdikleri şey yemek.” Kartı cebe kaydırıyorum. “Ve ‘iğrenç’e ihtiyaç duyacağını düşündüm. Çizdiğim kadın müsli yiyor. Kaşığının üstündeki beyaz şeyi görüyor musun? Bir kurtçuk.”

Jason üst dudağını büküyor.

“Daha da kötüsü, *yarım* bir kurtçuk!” Kartı kitabına ekliyorum. “Ve bu sözcüğü de kardeşim David için seçtim.”

Diğer tüm kartlarımda sözcükler yukarıda küçük yazılmışken, bunda tüm kartı kaplayan bir sözcük var: **KURAL**. “David kurallara bayılıyor, ben de ona bir şey öğretmek için kuralları kullanıyorum.”

Ne? KURAL.

Normalde kural listemi David dışında kimseye paylaşmam, ama Jason farklı. “David diğer insanları seyreterek bir şey öğrenmiyor. Bu yüzden ona her şeyi ben öğretmek zorundayım.” Göstermenin anlatmaktan daha kolay olacağını düşünerek, eskiz defterimi açıyorum.

Doktorda ayakkabılarını çıkar, ama dışçıye gittiğinde ayağında kalsınlar.

Bir şeye yanıt vermek istemiyorsan, duymamış gibi yap.

Biri elinde senin istediğin bir şey tutuyorsa, “Alabilir miyim?” diye sor.

“David’in kendi kuralları da var,” diyorum. “Ama o kurallar kendinden başka kimseye bir şey ifade etmiyor.”

Ne? O. KURAL.

İç geçiriyorum. “Bir sürü var. Biri: Kiler kapısı sürekli kapalı olmalı. Aşağıya bir şey almaya gitem, hemen koşup kapıyı kapatıyor. Bir seferinde kapıyı üstüme bile kilitledi. Annem bağırdığımı duyana kadar, aşağıda bir sürü örümcekle kapalı kaldım.

“İşin kötü tarafı yalnızca bizim evde değil, David, *herkesin evinde* kiler kapılarını kontrol ediyor.” Zihnimde canlanmasını engelleyemiyorum: David, Melissa’ların koridorunda koşarken Melissa’nın annesi nazikçe, “Önemli değil, Catherine, sorun yok. David, bu dolap, şu da banyo,” diyor.

Jason başıyla onaylıyor. **Ben de. Kardeş. Var. Matt.**

“Senden küçük mü?”

Hayır. Beş. Yaş. Büyük.

“Ah, şanslısın o zaman! Çocuk bakıcılığı yapmak zorunda değilsin.” Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz, onları geri yutabilmeyi umuyorum. Tabii ki çocuk bakıcılığı yapamaz. “Hım.”

Saçma bir şey söylediğinde, hızlıca konuşarak üstünü ört; belki kimse ne söylediğinin farkına varmaz.

“Bir sonraki sözcük ‘çizim’. Bu sözcüğü seçtim, çünkü bu, yapmayı en sevdiğim şeylerden biri. Uygun boş bir cep ararken, kafama dank ediyor: Jason çizemez!

Ama Jason sözcüğü çoktan gördüğü için, kartı adımın altındaki cebe koymaktan başka çare yok.

Kobay. Ne? Yemek.

“Hı?”

Kobay. Ne? Jason bir sonrakine geçmeden sözcüğü söylememi bekliyor. **Yemek.**

“Kobaylar ne yer, mi?”

Evet.

“Ah. Çoğunlukla evcil hayvan dükkânından alınmış yem yiyorlar, ama aslında hemen hemen her şeyi yiyebilirler. Bir seferinde kütüphaneden aldığım bir kitabı kafesin çok yakınında bırakmışım, kapağının yarısını yediler. Bunu kütüphaneciye açıklamakta zorlandığımı söylemeliyim.”

Jason gülüyor; kaz ötüşü gibi keskin bir ses. Odaya göz gezdirip herkesin bizi izlediğini görüyorum, Jason'ın annesi de okuduğu dergiden başını kaldırıp bakıyor.

“Eh, bence havuç en sevdikleri yiyecek.” Jason'dan uzaklaşıp arkama yaslanıyorum. “Ta mutfaktan, bir havucu böldüğümü duyabiliyorlar.”

Jason dudaklarını sıkıca kapatıyor. **Teşekkürler. Catherine. Yeni. Sözcükler.**

“Sorun değil.” Dizi dizi siyah-beyaz dümdüz kartlarına bakıp, keşke hepsi renkli olsaydı diye düşünüyorum. “Daha fazla yapmamı ister misin?”

Harika! Anne. Söyle.

“Affedersiniz, Bayan Morehouse. Jason onun için daha fazla sözcük yapmamı istiyor.”

Bayan Morehouse bize doğru yürüyor. Ja-

son'ın kitabına bakarken kaşlarının kalktığını görüyorum. “Kaç tane kart istersin?” diye soruyor.

Sesim nereden geliyor bilmiyorum ama, “Hep-sini,” dediğimi duyuyorum.

Şaşırmış görüldüğü halde tüm kartları bana veriyor. O dergisini okumaya yerine döndüğünde ben de boş kartları şortumun cebine koyuyorum. “O gün senin resmini yaptığım için özür dilerim,” diye fısıldıyorum Jason’a.

Sevmemek. Benim. Resim.

“Kötü bir niyetim—”

“MERHABA, JASON!”

Konuşma terapistinin bekleme odasına girdiğini gördüğüme ilk kez üzülüyorum.

“Günü nasıl geçiyor?” diye soruyor annesine.

“Fevkalade,” diyor Bayan Morehouse. “Aslında bugün terapiye gelmeye öyle hevesliydi ki, sizin için tişörtünü bile değiştirdi.”

“Ne hoş!” diyor terapist. “BİRLİKTE EĞLENİYORUZ” (İki parmağını burnuna dokundurup, sonra da diğer eline doğru sallıyor.) “DEĞİL Mİ?” (Yapmacık bir gülümseme.)

Jason elini çaktırmadan kartlarının üstünde gezdiriyor. **Konuş. Kadın. Saçmalığın daniskası!!!**

Başımınla onaylayıp kartlara dokunuyorum. **Çok.**

Terapisti tekerlekli sandalyesini koridora doğ-

ru iterken, Jason dönüp bana bakıyor.

“Perşembe görüşürüz,” diyorum.

Uzaklaşırken terapistinin sesi gitgide yumuşuyor. Kurallar listeme dönüyor ve ekliyorum:

**Bazı insanlar seni tanıdığını sanır, ama
aslında tanımazlar.**

**Yalnızca bir tane seçebiliyorsan,
Seçimini iyi yap.**

Çarşamba günü komşunun minivanı yerinde yoktu. Ben de eskiz defterimin boş yerlerinde, Jason için sözcük ve deyimler biriktirerek oyalandım. Karalamalarımın arası ve çizimlerimin arka sayfaları, reklamlardan, diyaloglardan ve kitaplardan sözcüklerle doldu. Komşunun garaj yolu hava karardık-
tan sonra bile boş kaldı.

Perşembe günü uğraşı terapisinden bir saat önce eskiz defterimi masamın üstüne açıp sayfaları çevirerek, Jason'ın kartları için doğru sözcük ve deyimleri seçmeye çalışıyorum.

Neden olmasın?

“Neden?” sözcüğü var, ama “neden olmasın?” daha ısrarcı – eli belinde bir “neden” sözcüğü gibi.

Penceremden bakınca, minivanın hâlâ garaj yolunda durduğunu görüyorum. Neden olmasın? Çünkü annem müşterilerini arıyor ve babam da iş yerinde, yani David benim sorumluluğumda – işte bu yüzden.

“Yalnızca bir saatliğine,” dedi annem, “uğraşı terapisi için evden çıkana kadar. Bir Lokomotif Thomas videosu koydum, yani sorun çıkmaması gerekir.”

İki boş kart çekip karalıyorum:

Ya, tabii.

Her neyse.

Çocuk bakıcılığı yapmam için annemin zaman zaman bana ihtiyacı olduğunu biliyorum; ama bana, sorun çıkmaması gerektiğini söylemesinden nefret ediyorum. David söz konusu olduğunda sorunlar bir anda belirliyor, “gerekir” demek işe yaramıyor. Sifonu çekmeyi de hatırlaması gerekiyor, ama bu, çekeceği anlamına gelmiyor.

Annem gittiğinde, oda kapımdaki uzun aynayı çıkarıp, salonun bir köşesine aç yapacak biçimde dayıyorum. Böylece, masamda çalışırken, bir yandan da David’in aynadaki yansımalarını görebiliyorum.

Bir iki sözcük arasında başımı kaldırıp yatak odamın kapısından aynayı kontrol ediyorum. David, elinde kumandayla televizyonun önünde du-

ruyor. Tekrar tekrar geri sarıp, trenlerin rampalarından geri geri çıkmasını izlemeyi ve ileri sarıp, tam çarpacaklarken durdurmayı seviyor.

Bir başka sayfayı çevirip, kenarında yazılı sözcükler arasından seçim yapıyorum. Jason'ın koleksiyonunu renklendirmek ve genişletmek için **Tabii. Ne sandın! Dört dörtlük! Mükemmel. Sinir bozucu. Sevimli ve Göz alıcı!** sözcüklerini seçiyorum. Bir de, istediğinde iğneleyici olabilsin diye, **Şaka'yı**.

Aynaya göz atıyorum. Televizyondaki tren dumanlar çıkararak hangara doğru hızlanıyor. "Dikkat et!" diye tekrarlıyor David, anlatıcının sesini kursesiz taklit ederek.

Ama çarpışmadan önce, mümkün olan en son saniyede DURDURa basıyor. Donmuş görüntünün önünde elindeki kumandayı sihirli değnekmiş gibi daireler çizdirerek sallayıp zıplıyor.

Dikkat et!!!

Bir sonraki sayfada Jason'ın yarım bıraktığım portresi var. Bir kalem alıyor ve bekleme odasında ekleyemediğim ayrıntıları ekliyorum: Kirpikler, kalın kaşlar, ince dudaklarının anahatları. Bir yanım, bu resmi defterimden koparıp sımsıkı bir top haline getirmeyi istiyor ki, böylece resmi her gördüğümde aklıma annesinin beni azarladığı gelmesin; ama bir yanım da rahatsız, çünkü bu resim—

Tamamlanmamış. Fazlasıyla bir **Sır** gibi.

“Meşgul müsün?” diye soruyor bir kız sesi.

Kalemim düşüyor, dağınık yatağımdan, çekmeceli dolabımın üstüne yığılı katlanmamış giysilerime hızlı bir bakış atıyorum. Hindistancevizi ve Tarçın, odamın kapısında duran anneme ve yan evin kızına *ciyaklamak* için kafalarını kaldırıyorlar.

“Eve doğru yürürken Kristi’yle karşılaştık,” diyor annem gülümseyerek. “Catherine, bir telefon daha etmem gerek. David’e birkaç dakika daha göz kulak olabilir misin? Sonra ben devralacağım, söz.”

“Hayır,” diyemedem, aynadan annemin çalışma odasına doğru hızla giden bacaklarını görüyorum. David, GERİ SARA basıyor ve Thomas yeniden geriye doğru hızlanıyor.

“İçeri gel!” Sandalyemi gösteriyorum, ama Kristi masanın kenarına oturup ayak bileklerini çaprazlıyor.

“Meşgul müsün?” diye soruyor.

“Hayır!” Onu yakından görünce Kristi’nin popüler olacağını anlıyorum. Yalnızca, tam ortadan ayrılmış, dirseklerini geçen parlak kahverengi düz saçları sayesinde değil. Yıpranmış kot pantolonu ve tişörtüyle bile gayet iyi görüldüğü için de değil. Kristi, “havalı” sözcüğünü tam anlamıyla yansıtıyor; bunu, David’in treni en son saniyede durduracağını bildiğim kadar iyi biliyorum.

Bir yanım fener-ve-mors-alfabesi insanı ol-

madığı için üzgün, ama bir yanımda heyecanlı.

“Bayan Bowman’ın evini size satmasına memnun oldum,” diyorum. “Yani, sanırım teknik olarak *emlakçı* sattı, ama senin ailen satın aldığı için mutluyum, çünkü her zaman yan evde bir çocuk olsun isterdim. Bayan Bowman iyi bir insandı, ama çok çok yaşlıydı.” Ağzımdan salakça bir laf daha çıkmasın diye dişlerimi sıkıyorum.

Kristi, bir tutam saçını parmaklarıyla çekiştiriyor. “Ben de memnun oldum. Önümüzdeki yıl *kimseyi* tanımadan okula başlamaktan korkuyordum.”

Kristi’yi grubumuza tanıştıtırırken, Melissa’nın yaşayacağı şaşkınlığı düşününce dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. “Bu, arkadaşım Kristi,” diyeceğim. “Bütün yazı birlikte geçirdik.”

Kapının dışına doğru bakıyorum. David nerede?

“Ryan, sokağın sonunda bir otobüs durağı olduğunu söyledi.”

Yüzümü buruşturmamak için alt dudağımı yaşıyorum. “Köşede.”

“Harika.” Kristi saçını bükmeye devam ediyor. “Eskiden otobüse binmek için üç sokak yürümek zorundaydım – çok soğuk da olsa, yağmur da yağsa. Annem, sanki şemsiye taşıyan kalmış gibi, ‘Şemsiyeni al,’ diyordu.”

Hava yalnızca bulutlu olsa bile, David kırmızı

şemsiyesini okula götürmekte ısrar ediyor. “Annem de öyle,” diyorum.

Bazı şeyleri söylememek yalan söylemek demek değildir.

“Hep, ‘Hiç değilse kapüşonunu tak!’ der,” diye devam ediyorum. “Saçlarımın bozulmasını istiyorum sanki.”

Kristi gülümsüyor, büktüğü saçı bırakıyor, koluna düşmesini umursamadan. “Ryan, yağmur yağdığında çocukların onun evinde beklemesine izin verdiğini söylüyor. Otobüsün gelişi onların evinden görünüyormuş.”

Tabii yalnızca davet edilenler. Kapının dışına, boş salona doğru bir bakış atıyorum. Bir yanım Kristi’ye gerçeği söylemek istiyor, ama sohbetimizin David’e kaymasını istemiyorum.

Otobüs durağında her zaman, Ryan’ın arkadaşlarının peşine takılıp eve girmesin diye ceketinin arkasından çekip, “Senin şemsiyen var,” diyorum David’e. “İçeri yalnızca şemsiyesi olmayan çocuklar giriyor.” Dürüst olabilirim, ama David davetli ve davetsiz arasındaki farkı anlamayacaktır. David herkesin her şeyi yapabileceğini düşünür.

“Ryan hoş biri,” diyor Kristi. “Sence de öyle değil mi?”

Karafatma kadar hoş. “Şerbet ister misin?”

Cevap vermek istemiyorsan, sana soru soranın dikkatini başka soruyla dağıt.

“Ne şerbeti?” diye soruyor Kristi.

“Ahududu.”

Gözleri panikle açılmış David, elinde bir film kasetiyle koşarak kapıdan içeri dalıyor. “Düzelt?”

Kasetin bandı içinden çıkmış, uzun, narin bir düğüm halinde sarkıyor.

Tek sorunun bu olması önce beni rahatlatıyor, ta ki kobaylarım ciyaklamaya başlayana kadar.

David, bir kulağına kaseti tutup öbür kulağını da eliyle kapatıp bağırıyor: “Susun, fareler!”

Kristi önce David’e, sonra kobaylara, sonra da bana endişeli bakışlar atıyor.

Kasetle uğraşmanın gözyaşlarıyla uğraşmaktan hızlı olacağını bildiğimden, kaseti David’in elinden çekip alıyorum. “Merak etme. Yalnızca bir dakika sürecek.”

Biri, susmaları için kobaylara saman verecek, diğeri çılgık atan David’in ağzını kapatacak iki elim daha olmasını dileyerek, kaseti parmağımda fır fır çeviriyorum. O kadar hızlı çeviriyorum ki, parmağım küçücük delikten çıkıp duruyor.

Kaset toparlandığında, *Sıkı Dostlar Kurbağa*

ve Murbağa’yı teybime takıp, OYNAT tuşuna basıyorum. Arnold Lobel’in kalın sesi, kobayların çığlıklarına karışıyor ve David’in suratı, Noel sabahı, Cadılar Bayramı ve kendi doğum günü tek bir koca sırtışta bir araya gelmiş gibi ışıldamaya başlıyor. “Düzelttin!”

Kaseti avucuna bastırıp, “Gidip annemi bul,” diyorum, “ve ona çocuk bakıcılığımın sona erdiğini söyle.” Kapıyı kapatmadan önce, David’in annemin çalışma odasına gittiğinden emin olmak için koridora göz atıyorum. David kollarını sallayarak koridorda kayboluyor.

“Zor olmalı,” diyor Kristi. “Sıradan küçük kardeşler bile baş ağrıtırken!”

“Sıradan” midemi burkuyor. Yapışkan notlarımı kapıp, “BABA! Yeni bir kasetçalar al!” yazıyorum ve ona –bir kez daha– söylemeyi unutmamak için kapımın arkasına yapıştırıyorum.

Kobaylarımı sakinleştirmek için kafesin altında sakladığım minik balyadan bir iki saman çöpü çekiyorum. Tarçın onunkini çalınca, Hindistancevizi ağlıyor.

“Çok tatlılar,” diyor Kristi. “Elime alabilir miyim?”

“Elbette.” Ona bir havlu fırlatıyorum. “En iyisi bunu kucağına ser, işerlerse falan.” Bir elimi Hindistancevizi’nin göğsünün altına kaydırıyorum, di-

ğer elimle de bacaklarını topluyorum.

Tarçın, onu Kristi'nin kucağına, Hindistancevizi'nin yanına bırakana kadar *ciyaklıyor* ve ağlayışı mutlu fare mırıltılarına dönüşüyor:

Hindistancevizi, bir daha seni hiç göremeyeceğimi sanmıştım! Söylesene, ne yiyorsun?

Bir tutam yumuşatıcıyla tatlandırılmış, az pişmiş havlu. Bir ısırık ister misin?

İstemez miyim!

Kapım birden açılıyor. “Akvaryuma oyuncak atılmaz,” diye bildiriyor David.

Sıkılı dişlerimin arasından, “Hemen dönerim,” diyorum Kristi'ye.

“Sorun değil,” diyor, Hindistancevizi'nin ensesini okşarken.

Kristi koştüğümü görmesin diye, odamın kapısını arkamdan kapatıyorum. “Neden?” Hızla David'in önüne geçiyorum. “Neden bugün?”

“Çünkü.”

Bir elini tabancasını kavramak üzere kaldırmış, diğeriyle başının üstünde kementini döndüren çarpık bacaklı minik bir kovboy, akvaryumun dibinde duruyor. Bir Japon balığı yüzerek kementin içinden geçiyor.

Derhal geri dön, seni serseri!

Elimi suya sokunca balıklar hızla parmaklarımın yanından geçiyor. Kovboyu kurtarıp oyun-

cak kutusuna atıyorum. Elimi bile kurulamadan David'in bileğini yakalıyorum.

"Islak!" David kendini kurtarmak için dönüyor.

"Bugünü mahvedemeyeceksin." Onu arkamdan çekiştirerek annemin çalışma odasına götürüyorum.

Annem telefonda. "Peki o halde," diyor ahizeye doğru, "önümüzdeki hafta sizden haber bekliyorum."

Onu rahatsız etmeyi umursamayarak, "Misafirim var," diyorum, "David'e senin göz kulak olman gerek."

Annem parmağını kaldırıp beklememi işaret ediyor, ama David'i odanın içine doğru itiyorum. Annemin kaşları çatılıyor.

Raftan bir yapboz çıkarıp yere döküyor. "Evet, sorun olmayacaktır," diyor telefondakine.

David, yapboz yığınının yanına oturuyor. Yapbozların dağılmış olmasına tahammül edemiyor, parçaları sanki okuyormuş gibi satırlar halinde yan yana dizmekten vazgeçmiyor. Kırmızı ahırın ya da çayırdaki papatyaların ya da güneşin altında parıldayan suyun tüm parçalarını aramıyor. Soldan sağa, aşağıdan yukarı; onun yapboz kuralı bu. Eğer onun düzenini bozan bir parça eklerseniz, yerine otursa bile, kuralı bozduğu için onu alıp atıyor.

Çıkarken çalışma odasının kapısını çarpıyorum.

Koridorda koştuğum için nefes nefese odama dönüyorum; Hindistancevizi ve Tarçın'ın kafeslerinde olduğunu görüyorum.

Kristi, "Her şey yolunda mı?" diye soruyor. "Umarım, buna bakmış olmama aldırış etmezsin."

Elinde eskiz defterim var; Jason'ın yarı-tamam portresi açık. "Erkek arkadaşın mı?"

"Hayır! Yalnızca çizmeye başladığım bir çocuk."

Kristi, hadi-canım bakışıyla başını eğiyor.

Eğer birinin, bir şeyin önemsiz olduğunu düşünmesini istiyorsan, "yalnızca" sözcüğünü sık kullan.

"Yalnızca şeyden tanıdığım –Aslında pek de tanımıyorum. Peki iyi tanımıyorum yani. Onu şeyde görüyorum–" Saatime bakıyorum. Neredeyse uğraşı terapisi için çıkma zamanı gelmiş.

Kristi'ye, gitmem gerektiğini söyleyemem –ilk tanışmamızda olmaz. Ama Jason'a da, bugün onu göreceğimi söylemiştim.

Kristi, eskiz defterimi masama atıyor. Ellerim sayfayı çevirmemek için zor duruyor, bu dikkat çeker.

Kristi, “Televizyon izlemek ister misin?” diye soruyor.

Hayır dersem, belki de bir daha onunla vakit geçirme şansım olmaz. Aynadaki, hiç gerçekleşmeyecek çarpışmaya hazır, gözleri kapalı Lokomotif Thomas’ın görüntüsüne bakıyorum. Bir yerden David’in çılgılığı geliyor.

“Bizim evde izleyebiliriz,” diyor Kristi.

Teklifi kabul edince içim sızlıyor. “Tamam,” diyorum, “anneme söyleyeyim.”

Kristi’nin evine gidene kadar altı yaşında çocuk gibi hoplayıp zıplamak ya da kollarımı açıp kendi çevremde dönmek istiyorum. “Üzgünüm David, bu benim için. Gelemezsin,” demek zorunda kalmadan bir arkadaşımın evine gitmek büyük mutluluk veriyor.

Annemin arabasının yola çıktığını duyunca, el sallamak için dönüyorum. Annem el sallıyor, ama David öne eğilmiş ve elleriyle kulaklarını kapamış halde, arka koltukta tek başına oturuyor.

Kristi’nin peşinden merdivenleri çıkıp evlerinin kapısından içeriye yöneliyorum.

**Başkalarının evinde
onların kurallarına uymalıSın.**

Bir arkadaşın evinde, hiçbir şey karmaşık değil. Kimse akvaryuma oyuncak atmıyor, kilerin kapısının açık ya da kapalı olması kimsenin umurunda değil ve kimse kolunda tüylü dev bir örümcek yürümediği sürece çığlık atmıyor.

Yalnızca alışılmış aile kuralları var:

Yemekten önce abur cubur yenmez.

Geç kalacaksan, telefon et.

Önce ödevler yapılmalı.

Ama bir arkadaşın evinde olmanın en iyi ya-

nı, abla olmayı bir kenara bırakıp yalnızca kendim olabilmem.

Kristi'nin odası bir katalog sayfasına benziyor –içindekilerden yalnızca bir diş fırçasına ya da postere paramın yeteceği türden, postayla gelen ısıltılı bir kataloğa. Kristi'nin pembe harelî perdeleri pembe pufuduk yatak örtüsüyle, o da yerdeki pembeli mavili halısıyla uyumlu.

Hepsi çok güzel ama en çok kışkırdığım şey, çekmeceli masasının üstünde düzgün dizili eşyası. Fotoğraflar, makyaj malzemesi, takı askılığı ve uzun bir sıra halinde oje şişeleri –her şey açıkta. David'in gözü önünde olmaması için, benim odamdaki gibi çekmecelere tıklı değil.

Yeni kokan yatak örtüsünün üstüne, Kristi'nin yanında uzanırken, keşke bu sabah güneşten solmuş tişörtüm yerine başka bir şey giymiş ve makyaj yapmış olsaydım diye düşünüyorum.

Kristi, “Bence sevimli,” deyince, bakışımı önümüzde yayılı duran gençlik dergisine kaydırıyorum. Dergideki çocuğun mükemmel dişleri ve koyu renk, delici gözleri var.

Kristi, JAKE'LE ÇOK ÖZEL BİR RÖPORTAJ yazan kutucuğa vuruyor. “Onun için ideal randevunun, günbatımında sahilde bir yürüyüşün ardından kız arkadaşının hazırladığı akşam pikniği olduğunu söylüyor.”

“Ucuzcu birine benziyor.” Dediğim anda, keşke sözcükleri ağzıma geri tıkabilsem diye düşünüyorum.

Ama Kristi gülüyor. “Kesinlikle. Piknik malzemesini neden o getirmiyor? Bir yere davet ediliyorsan, yemek götürmek zorunda olmamalısın!” Dönüp sırtüstü uzanıyor.

Ben de dönüyorum. Tavanı sıradan düz beyaz, ortasında yalın, kare bir avize var; yanında, ters dönmüş soru işaretlerine benzeyen iki de kanca. Bayan Bowman’ın bunlara bitki astığını düşünüyorum.

“Flört etmene izin veriyorlar mı?” diye soruyor Kristi.

Omuz silkiyorum. “Okuldan ve kiliseden tanıdığım çocuklar var, ama tek başıma bir yerlere gitmek istediğim kimse yok. Yani, *tam anlamıyla* tek başıma değil, o da yanımda olacaktır tabii.” Of, kes şunu diyorum dilime.

“Çizdiğin çocuğa çıkma teklif etmelisin,” diyor Kristi. “Adı ne?”

Kıvrandığımı görmesin diye, gerinmek zorundaymışım gibi omuzlarımı oynatıyorum. Adını söylemenin bir sakıncası olabilir mi? Nasıl olsa tanışmayacaklar. Jason bizim okulda bile değil.

“Jason.”

“Buraya taşınmadan önce erkek arkadaşım

ayrıldık,” diyor Kristi. “Ama sanırım Ryan benden hoşlanıyor. Annesi gönüllü olduğum gençlik merkezinde çalışıyor. Gençlik merkezinin bir dans partisi düzenleyeceğini biliyor muydun? Sekiz ile on yedi yaşları arasındaki çocuklar için. Jason’ı davet edebilirsin.”

“Gönüllü mü çalışıyorsun?” Konuyu değiştirmem gerekiyor.

“Evet, günlük anaokulu kampında. İlk gönüllü olduğumda başta eğlenceli görünmüştü, ama artık her gün gitmemi istiyorlar. Her hafta sonu da babama gidince, henüz yerleşmeyi bile bitiremedim.”

Çekmeceli masasının üstündeki, köpeğiyle poz vermiş adamın fotoğrafına göz atıyorum. “Arkadaşım Melissa’nın annesiyle babası boşandı. Yazı babasıyla geçirmek için Kaliforniya’da.”

“Benim annemle babam boşanmadı.”

O kadar sert söylüyor ki, nefesim kesiliyor. “Özür dilerim, sandım ki—”

“Yalnızca ayrılır.” Kristi, parmaklarında çevirmek için bir tutam saç yakalıyor. “Yalnızca biraz ara veriyorlar.”

O kadar sessiz ki, dışarıdan kuşların cıvıltısını ve yoldan geçen arabaların sesini duyabiliyorum. Kristi lülesinin ucunu tutuyor ve bıraktığında saçı burnundaki çillerin üstüne düşüyor.

“Basket atmak ister misin?” diye soruyor, saçını düzeltirken. “Basket topumun hangi kutuda olduğunu bilmiyorum, ama garajda bir yerde.”

“Olur.”

Önünden geçtiğimiz her odadaki farklılıkları listelemeden duramıyorum: Kapılarda kilit yok, televizyonun yanında küçük çocuk videoları yok, prizlerde emniyet fişleri yok, mutfak masasında bir paket bisküvi kalmış –Birinini hepsini birden yiyeceği endişesi yok.

Kristi’lerin garajı; kutular, bisikletler, tırmıklar, kar küreyici ve bir yığın başka şeyle dolu. Basket topunu bulana kadar kutuları açıyoruz. “Umarım, çok iyi değildir.” Kristi topu bana atıyor. “Ben şöyle böyle oynuyorum.”

“Ben de,” diyorum rahatlayarak. Babamın David’le birlikte garaj yoluna girdiğini görene kadar teke tek maç yapıyoruz.

David, videosuna sıkı sıkı sarılmış, eve koşuyor.

“Merhaba,” diyor babam, çite doğru yaklaşıyor. “Gelip seni yan evde görmek hoş bir sürpriz oldu, Cath.”

Birincisi, bana “Cath” diye seslenmemesini söylemişim, çünkü minik bir ineği çağırıyormuş gibi geliyor; ikincisi, yan komşunun arkadaşım olması neden bu kadar şaşırtıcı?

“David’e yeni bir kasetçalar almalısın.” Atış yapmak için pozisyon alıyorum. “Evdeki kasetçalar sürekli kasetlerini bozuyor ve ben tamir etmek zorunda kalıyorum.” Top emberden sekiyor.

“nce bir ‘merhaba’ diyemez misin?” diye soruyor babam.

“Merhaba. Ama unutma. Onun kasetlerini tamir etmekten bıktım.”

“Ben, Catherine’in babasıyım.” Kristi’ye başıyla selam veriyor. “Seni ve aileni mahallede görmek çok güzel. Annenle baban ne-?”

“Vay be.” Saatime bakıyorum. “Geç olmuş.”

“Evet, annem için akşam yemeğini hazırlamaya başlamalıyım.” Kristi atışını yapıyor. “Sonra görüşürüz, hı?”

“Kesinlikle!” Alıp ona attığımda, topun ellerine çarpınca çıkardığı içi boş *gmlemeye* bayılıyorum.

“Bir dakika sonra içeri geliyorum,” diyor babam. “Arabadan bir şey almam lazım.”

Mutluluk içinde eve yürüyorum. Salonda, kanepede oturmuş gazete okuyan annemin yanından geçip gitmek üzereyken kendimi tutuyorum. Yanında heyecanla ellerini sallayan David, ekranda tanıtımı oynayan videoyu izliyor.

Annem, “Eğlendin mi?” diye soruyor bana. Katladığı gazete fısıltıya benzer bir ses çıkartıyor.

“Kristi iyi bir kıza benziyor.”

Başımla onaylıyorum.

David, elleriyle bacaklarına vuruyor. “Ebeveynlere uyarı: Macera, aksiyon ve tehlike öğeleri içerir.”

Annem, “Jason bugün seni özledi,” deyince, mutluluğum küçücük bir yırtıkla sönen balona dönüşüyor.

“Öyle mi söyledi?”

“Aslında söylediği şeydi: ‘Söyle yok Catherine saçmalığın daniskası.’” Annem gözlüğünün üzerinden neler-çeviriyorsun-genç-bayan sorusuyla bakıyor.

Babam yüzünde muzip bir sırıtmayla, “Jason kim?” diye soruyor.

“David’in uğraşı terapisinden bir çocuk.” Babamın kaşlarının kalktığını görünce, gözlerimi deviriyorum. “Yalnızca bir oğlan işte. *Özel bir oğlan* falan değil yani.”

“Ah, az kalsın unutuyordum, Jason sana bir şey gönderdi,” diyor annem. “Mutfak masasının üstündeki torbada.”

“On üç yaş ve üstü,” diye bağılıyor David. “Ebeveynlere uyarı!”

Sakince mutfığa yürüyorum, ama meraklandım. Masanın üstünde kâğıt bir torba bulup, elimi içine sokuyorum. Parmaklarım soğuk, ipeksi bir

şeye değiyor. Koca bir demet havucu ve yumuşak yeşil saplarını torbadan çıkarıyorum.

Demetten bir havuç ayırırken, kafeslerindeki talaşın içinde eşelenip suluktan su içen Hindistan- cevizi ve Tarçın'ı gözümün önüne getiriyorum.

Havucu ikiye kırıyorum.

Koridorun öbür ucundan çılgınca bir ciyakla- ma duyuluyor. Sonra da bir çığlık: "SESSİZ OLUN, FARELER!"

Odama vardığımda, David'i elleriyle kulakla- rını kapamış halde kapıda buluyorum. "Özür dile- rim," deyip iterek geçiyorum. "Videona dön sen. Birazdan susacaklar."

Hindistancevizi ve Tarçın, ön ayaklarını kafe- sin kenarına dayamış itişiyorlar.

Çekil yolumdan, şişko.

Sen kime şişko diyorsun, tüy yumağı? O ha- vuç benim!

Havuç parçalarını kafesin içine atınca, başla- yan uçuşarak itişip kakışma, en sonunda mutluluk kırkırdamalarına ve çiğneme seslerine dönüşüyor.

İçimde bir suçluluk duygusu düğümleniyor. Dünya neden kobaylar için olduğu kadar basit olamıyor? Onların yalnızca birkaç kuralı var:

Ağlamak dikkatleri sana çeker.

Ağızına sığıyorsa, yemektir.

Payına düşeni alamazsan, çılgılık at.

Ama salı günü kendimi Jason'a affettirebilirim.
Nasıl yapacağımı şimdiden biliyorum.

Ağızına Sığıyorsa, yemektir.

Salı günü kliniğe, daha önce hiç aklıma gelmeyen bir şey götürüyorum. Bu, sırt çantamın ağızını açık bırakmamı gerektiren bir şey ve onu omuzumda değil, ellerimin arasında dikkatle taşıyorum.

Oraya vardığımda, Jason çoktan gelmiş, tekerlekli sandalyesi her zaman oturduğum kanepe-
nin yanına park edilmiş.

“Merhaba.” Çantamı kucağıma yerleştirip, yanına oturuyorum. “Havuçlar için teşekkürler.”

Kobay. Sevmek. Mi?

“Harika buldular. Aslında–” Çantamın fermuarını sonuna kadar açıyorum.

Tüylü, hevesli bir surat ortaya çıkıyor. *Naber? Daba da önemlisi, yemekte ne var? Yem mi? Ha-*

vuç mu? Ah, şurda yerde balı mı var?

“Bu, Hindistancevizi,” diyorum, kobayı göğsüme yakın tutarken. “Sana, ‘Havuçlar için teşekkür ederim,’ diyor.” Hindistancevizi’nin, çikolata rengi kıvrıcık tüyleri, parlak siyah gözleri ve arkadaş canlısı bir karakteri var. İki kobayım arasından Hindistancevizi’nin, Jason’ın ani hareketlerine ve seslerine daha hoşgörülü olacağı sonucuna vardım.

Jason’ın çenesi sarkıyor.

“Onu okşamak ister misin?” diye soruyorum. “Ciyaklayabilir ama ısırmaz.”

Harika!

Hindistancevizi, Jason’ın iletişim kitabının üstünde yürüyor. Havayı kokluyor ve **Minibüs’e** kaskasını yapıyor.

“Özür dilerim!” Sekreterin masasındaki kutudan kâğıt mendil almak için fırlıyorum. “Hindistancevizi! Bu nasıl ‘merhaba’ demek?”

İğrenç! Merhaba.

Jason’ın kitabını temizliyorum. “Bir daha söyleyebilirsin.”

İğrenç! Merhaba.

“Çok komik.” Sırt çantamın ön gözüne uzanıyorum. “Komiklikten bahsetmişken, senin için bazı sözcükler yaptım.”

Kafamı kaldırdığımda, Jason parmaklarının ucuyla Hindistancevizi’nin sırtını okşuyor. Çenesi-

nin kasılmasından, onu korkutmamak için hareketlerini kontrol etmeye ne büyük çaba sarf ettiğini görebiliyorum. Elini çektiğinde, vücudu titriyor.

Onu utandıracağımdan korkarak, fark etmemiş gibi davranıyorum. “İlk kart, ‘şaka’. Bunu, bir şaka yaparken ya da iğneleyici olduğunda, karşındakinin senin şaka yaptığını anlaması için kullanabileceğini düşündüm.”

Sevmek. Sözcük.

“Bu da ‘her neyse.’” Eğilip, “Annemi sinir etmek için kullanışlı; en azından benimkini ediyor,” diye fısıldıyorum. Bakışlarımı tavana çevirip uygulamasını gösteriyorum. “Her neyse.”

Jason sırtıyor. **Çok iyi. Her neyse.**

Sözcükleri Jason’ın kitabına tek tek koyabilmek için, Hindistancevizi’ni çekiyorum. “Ve bu da ‘sır’. Bazen bizi kimse duymadan konuşmak isteyebileceğimizi düşündüm. Biri ‘sır’a dokunduğunda, yalnızca senin kartlarınla konuşmaya başlayacağız. Denemek ister misin?”

Evet.

Hakkında konuşacak bir şey bulmak üzere çevreme bakıyorum. Dışarıda adamın biri, elinde tazısının tasmasıyla otoparkta koşturuyor. Adamı göstererek, “Şu adamı görüyor musun?” diye soruyorum. “Haydi, onun kim olduğunu hayal edelim.”

Adam koşarak pencerelerin önünden geçiyor. Yanındaki tazi, kafası eğik, yeri koklayarak tırıs gidiyor.

Jason dokunuyor. **Geç kalmak. Köpek. Yarışma. İçin.**

Jason'a parmağımla "çok iyi" işareti yapıyorum. **Çok iyi. Sıra. Benim.** Adamla köpeğinin, dikkat çekmeyecek kadar sıradan, kusursuz bir ajan ekibi olduğunu düşünüyorum.

Ama Jason'ın "casus" ya da "ajan"ı, hatta "esrarengiz"i bile yok. Jason'ın kitabına baktığımda tek yazabildiğim: **Adam. Bir. Sır.**

"Onları gizli bir ajan ekibi olarak düşünmüştüm," diyorum sonunda. "Belki onun yerine müzikle ilgili konuşabiliriz."

Evet.

Sırt çantamın ön gözünden CD-çalarımı çıkarıyorum. "Bu benim en sevdiğim CD." Kulaklıkları Jason'ın kafasına takmak, ilk seferki kadar tuhaf hissettirmiyor, ama yine de saçları parmaklarıma ve elime değdiğinde, titrememek için kendimi tutuyorum.

Kim? Müzik.

Kitabına bakıyorum, ama tabii ki ilgili bir kart yok. "Şey—"

Jason **SİR**'a dokunuyor.

Elimi ağzıma kapıyorum. *Konuşma.*

Catherine. Yap. Sözcük. Kim?

Boş kartım olmadığı için Jason'ın kitabından **Hoşça Kal'**ı çıkarıp, arkasına çiziyorum. Bu Avril Lavigne'in iyi bir resmi değil, ama acelem var.

Onu Jason'ın kitabına koymaya uğraşmıyorum, hemen üstüne bırakıyorum. Bu geçici bir sözcük; "hoşça kal"a daha fazla ihtiyacı olacak.

Jason, kafasında kulaklıklarla müzik dinlerken resmi inceliyor. **Avril Lavigne. Salak.**

"Ne?" Hindistancevizi'nin Jason'ın kitabının diğer ucuna sığramasına neden oluyorum.

Jason sırtıyor. **Şaka.**

Annemin, saçmalıyorsun bakışını en iyi taklit etmek için kafamı eğiyorum. "Komik olduğunu sanıyorsun, değil mi?" Kulaklığın bir tarafını kaldırıyorum ki beni daha iyi duyabilsin. "Bir sonraki kartım 'sen bir pisliksin' olacak."

Sır.

Yine konuştum! Kullanıp durmayayım diye dilimi ısııyorum ve Hindistancevizi'ni neyin üstünde oturduğunu görmek için kaldırıp sözcük seçeneklerini gözden geçiriyorum.

Jason dokunuyor. **Beğenmek. Avril Lavigne.**

Ben de. Bulabildiğim tek cevap.

"MERHABA, JASON!"

Ben kulaklıklarını çıkarırken, Jason kaşlarını çatıyor. **Konuş. Kadın. Hep. Bağışlamak. Vuruyor:**

Ben. Konuş. Yok. Ama. Ben. İyi. Duymak.

Konuşma terapisti daha da yüksek sesle tekrar ediyor: “MERHABA, JASON!” Annesine, “Günü nasıl geçiyor?” diye soruyor.

Jason’ın eli hareket ediyor. **Gürültü. Gün.**

“Ne kadar hoş küçük bir hayvancık!” diyor konuşma terapisti. “Ama ne yapıyor o?”

Hoşça Kal’ın köşesini kemirmekle meşgul olan Hindistancevizi’ne bakıyorum.

Ona doğru atılıyorum. “Özür dilerim, Jason.”

Gülümsüyor: **şça kal. Kobay.**

Terapistin, David’in tekerlekli sandalyesini koridora doğru itmesini izlerken, Hindistancevizi’ni kucağıma alıp parmak uçlarımla sırtını okşuyorum. “Eve dönerken alışveriş merkezine uğrayabilir miyiz?” diye soruyorum anneme. “Kartlara ve kâğıt keseceğine ihtiyacım var.”

Jason’ın çok fazla sözcüğe ihtiyacı var.

**Bazen insanlar Seni Sevdikleri için
gülerler. Ama bazen de, canını yakmak için.**

Alışveriş merkezinden eve dönerken annem, “Hindistancevizi’nin Jason’ın kartını yediğine inanamıyorum,” diyor.

Onunla birlikte gülüyor ve karnıma yaslanmış Hindistancevizi’ni okşuyorum. “Kâğıtları neredeyse havuç kadar seviyor.” En sevdiği yerini, çenesinin altını kaşıyorum. Arabanın gürültüsünden nefret ediyor ve yalnızca ona dokunduğumda titremesi duruyor.

Ayaklarımın dibinde duran çantama göz gezdiriyorum: Bir kâğıt kesici, beyaz kart tomarı ve sahip olduğum takımdan on iki fazla rengi olan kırk sekiz renkli boya kalemi kutusu. “Yeni boya kalemleri için teşekkürler.”

“Önemli değil,” diyor annem. “Jason’a yeni sözcükler yaptığını görüyorum. Hem, son zamanlarda fazlasıyla çocuk bakıcılığı yapıyorsun.”

Eve gidip görmek için sabırsızlanıyorum: Deniz yeşili, fuşya, limon kabuğu, tavus mavisi ve diğerleri kâğıt üstünde nasıl duracak! Vişne kırmızısı ve çivit mavisi renklerimi idareli kullanmak zorunda değilim artık. Yepyeni uzun kalemim var.

“Resim kursuna yazılmak istemez misin?” diyor annem. “Bütün yazı hiçbir şey yapmadan geçirmeni istemem.”

Dikiz aynasında bakışlarımız buluşuyor. “Ben bir şeyler yapıyorum.”

“Bayan Deschaine yogaya yazılmak için hâlâ zaman olduğunu söyledi. Eğlenceli olmaz mı? Ya da gezilerden birine katılsan?”

“Düşüneceğim.”

Başımı açık pencereye yaslayıp, deniztarağı çamurunun ılık kokusunu uzun uzun içime çekiyorum. Deniz neredeyse yakındaki adalara kadar çekilmiş, adamın biri deniztarağı çıkarıyor. Uzak-tan, tırnığının üstüne eğilmiş ve ayaklarının dibinde kovası olan bir oyuncak bebeği andırıyor.

Yanımda uyuyan David’in başı, kulağını kapatmaya çalışıyormuş gibi, omuzuna kadar düşmüş neredeyse. Kısa bir nefes alıp burnunu buruşturunca, deniztarağı yataklarının kokusunu mu aldı,

yoksa rüya mı görüyor, merak ediyorum.

Ama David rüya görüyor mu, bilmiyorum – bana hiç söylemedi.

“David uyuyakaldı,” diyorum.

Annem dikiz aynasından bakıyor ve yanakları bir gülümsemeyle yukarı kıvrılıyor. “Stephanie onu yormuş olmalı.”

Eve varmak üzereyken, Ryan’ın yan garaj yolunda Kristi’yle basketbol oynadığını görüyorum. Kristi bana el sallıyor, ama bu midemdeki düğümü çözmiyor.

David uyanıp bacaklarını olabildiğince uzatıyor, emniyet kemeri hâlâ takılı.

Kristi topu bırakıp bizim bahçeye doğru gelirken, Ryan da onu izliyor.

“David,” diyorum, “annemle içeri–”

Çok geç. Kemerini açmış, arabadan çıkıp Kristi ve Ryan’a doğru çoktan koşmaya başlamış bile.

“Hindistancevizi’ni ve eşyani ben alırım,” diyor annem. “Komşuya gideceksen, David’i içeri yolla.”

“Ama anne!”

“Hiç arkadaşı yok – senin olduğu gibi yok.” Gözlüğünün üzerinden bana bakıyor. “David’in birkaç dakika sizinle kalmasına izin verebilirsin, değil mi?”

İşe yaramaz seçenekler arasında sıkışıp kal-

dım. David'i hemen içeri göndermeye çalışsam
çığlık atacak. Onu yanında götürmesi için yalvar-
sam, annem benim bencil olduğumu düşünecek.
Bir de Ryan var.

Kollarımı kavuşturup "belki" işe yarayacak
bir seçenekte karar kılıyorum. Belki Ryan da be-
nim gibi Kristi'ye kötü görünmek istemiyor.

"Çalışma odamda olacağım," diyor annem.

Ryan bizim çite yaslanıp sakızıyla bir balon
patlatıyor.

"Sakız?" David pek çok şeyi fark etmiyor ola-
bilir, ama sakızı asla gözden kaçırmaz.

"Evet, sakız." Ryan elindeki paketten bir tane
çıkartıp, Kristi'ye veriyor. Bir tane de bana fırlatıyor.

Daha ben isteyip istemediğime karar verme-
den, elim sakızı yakalamak için uzanıyor.

David, Ryan'a, "Ben de alabilir miyim?" diye
soruyor.

"Eve dönmeni bekliyordum," diyor Kristi, sa-
kızını açarken.

"David'le birlikte uğraşı terapisine gittim." Sa-
kızı şortumun cebine koyuyorum. "Sonra da alış-
veriş merkezine uğramamız gerekti."

"Ben de alabilir miyim?" diye yeniden soruyor
David. "Biri elinde senin istediğin bir şey tutuyorsa,
'Alabilir miyim?' diye sor. Kural bu."

"Uğraşı terapisi nedir?" diye soruyor Kristi.

Açıklamak istemiyorum, ama hem Kristi hem Ryan bana bakıyor. “David yazı yazıyor, atlayıp zıplıyor, öyle şeyler işte.”

Ryan, David’e dönüyor. “Sen zıplayamıyor musun?”

Eğer otobüs durağında olsaydık, çoktan bağırmaya başlamış olurdum, ama Kristi’nin alnında endişe kırışıklıkları belirmiş durumda. “Tabii ki zıplayabilir–”

“Zıpla!” diyor Ryan.

David zıplıyor.

“Kes şunu,” diyorum.

David, gözlerini Ryan’ın elindeki sakız pake-tine dikmiş zıplıyor da zıplıyor.

“Kes!” David’in koluna yapışıyorum, ama o durmuyor. Ben cebimdeki sakızı ararken, David tüm gücüyle ayağımın üstüne iniyor.

“Ryan ona sakız ver,” diyor Kristi.

David’e sakız uzatırken, “Bu bir mucize!” diyor Ryan. “İyileştin!”

Ama David sakız kâğıdını açtığında, içinde hiçbir şey yok. Yüzünü tişörtüme gömüyor. “Gitmiş!”

“Seni pislik!” Ryan’a o kadar yüksek sesle bağıriyorum ki, David ağlamaya başlıyor. “Defol bahçemden ve aptal sakızını da yanında götür.”

“Yalnızca şaka yaptım.” Ryan paketten bir sa-

kız daha çıkartıyor, ama David kollarını bana sıkıca sardığı için sakızı alamıyor.

“Benimkini alır,” diye laf çarpıyorum.

“Gidelim Kris,” diyor Ryan. “Eve gitmem lazım.”

Yüzü bembeyaz olmuş Kristi, “Özür dilerim, Catherine,” diyor. “Seni arayacağım, tamam mı?”

“Tamam.” David’i verandanın merdivenlerinden çıkarıp, kapı arkamdan çarpana kadar evin içine yürümeye devam ediyorum. “ANNE!”

Camdan, Ryan’ın bir şey açıklıyormuş gibi el kol hareketleri yaptığını görüyorum. Büyük ihtimalle nedenlerini açıklamadan, ona yaptığım her kötü şeyi Kristi’ye anlatıyor.

Kristi başıyla onaylayınca, içimdeki tüm mücadele isteğı yok oluveriyor.

“Sakız?” diye soruyor David.

Başının tepesindeki saçını inceliyorum. Dış bu kadar normal görünürken, içi nasıl bu kadar bozuk olabilir? İçi kararmış, kumlu bir elmanın dışının mükemmel kırmızı olması gibi.

“Ben de alabilir miyim?”

Sakızı cebimden çıkarıp, David’in mükemmel tepesine bırakıyorum.

Sakızı saçından alıyor. Kâğıdını açıp, sakızı ağzına tıkmasını ve kâğıdı yere düşürmesini izliyorum.

“Çöpler çöp kutusuna atılır,” diyorum. “Kural bu.”

“Özür dilerim, Kurbağa.”

Arkamı dönüyorum, ama gözücuyla da David’in kâğıdı tutan elini görüyorum. Sesinde gitgide yükselen bir panikle, “Özür dilerim, Kurbağa?” diyor.

İnsanlar David’e cevap vermediklerinde, David korkuyor. Önce küçük küçük endişeleniyorum; vicdanım bana, “Elinden geleni yapıyor,” diye fısıldıyor.

Ama birazdan yaşanacağına emin olduğum *patlama* için de kendimi hazırlıyorum. Vicdan azabıyla dolu bir çığ, dağın yamacından şimşek hızıyla inip evleri silip süpürüyor ve beni dümdüz ediyor.

Sakız kâğıdını alıyorum. “Tamam, Murbağa.”

“Catherine!” diyor annem. “Kendi sözcükleriyle konuşması gerek, ama sen onu başkalarını tekrarlaması için cesaretlendirirsen, bunu yapamaz.”

Haksızlık beni karnımdan yumrukluyor. “Her şeyi mahvetmesine izin veriyorsun!” diyorum. “Her zaman o kollanıyor!”

“Onun bana daha fazla ihtiyacı var. Aşırı tepki gösterme.”

Odama koşup kapıyı o kadar hızlı çarpıyorum

ki, Hindistancevizi ve Tarçın kafeslerinin en uzak köşesine fırlıyorlar.

Eskiz defterimi kapıyor, boş bir sayfa çeviriyorum ve kâğıdı yırtarcasına bastırarak sözcükler yazıyorum.

Haksızlık. Zalim. Nefret. Berbat. İç karartıcı. Dalga geçmek. Utanç.

Yazdıkça ellerim titriyor. O kadar çok titriyor ki, yazı benim el yazıma benzemiyor. Dikkatimi harflere vererek sözcüklerin yükünü hafifletmeye çalışıyorum. Güzel, keskin bir Y, bacakları eş bir A.

YARALI.

Ama kendimi kandırmıyorum. Bu sözcüklerin gücünün farkındayım. Başımı kollarıma dayıyorum.

Kapım gıcırıyor, ama başım kaldıramayacağım kadar ağırlaştı. “Git başımdan,” diyorum.

Kolumla başım arasındaki karanlık boşluğa bir kaset giriyor ve, “Özür dilerim, Kurbağa,” diyor David.

Onun gitmesini sağlayacak şeyi yapıyorum. Parmağımı takıp kaseti çeviriyorum, çeviriyorum, çeviriyorum.

David koluma yaslanıyor.

“Keşke Kristi, Ryan’la değil, tek başına olsaydı,” diyorum. “Her şey çok farklı olurdu. Ya da anem—”

“Tamir ettin!” diyor David.

Elime bakıyorum. Kaset yeniden sıkı sıkı sarılmış.

Çaldıkça, Arnold Lobel’in her sözcüğünde, her susuşunda David’in dudaklarının mükemmel bir zamanlamayla kıpırdayışını izliyorum. Parmakları rüzgârda titreyen çimenler gibi kıpırdıyor. Kendi sessiz danslarını ediyorlar.

“Kimsin sen?” diye soruyorum.

“Ben, David,” diyor.

Dolap kapılarını dikkatli aç. İçinden
bir şeyler düşebilir.

Annem okurken, ben de sahneyi çiziyorum: Harry Potter, gece yarısı araştırma yapmak için gizlice koridora çıkmış. Her kapıdan sonra koridor çizgilerini daraltarak perspektif çizme alıştırmaları yapıyorum.

David'in, arkasında ne olduğunu görmek için kapı kollarını çevirdiğini hayal ediyorum. İlerledikçe duvarların gitgide daraldığını fark etmiyor.

Onu kurtarmak için sayfayı çeviriyorum.

Yanımda sözcük kartlarım ters çevrilmiş, küçük bir beyaz yığın halinde bekleme salonu kanepe üstünde duruyor. Evde bu sözcükleri paylaşmaya hazır olduğumu hissetmiştim, ama ya Jason; David –ve o– daha kötü durumdayken benim *ken-*

dimi kötü hissetmemin bencilce olduğunu söylerse?

Kulağı telefona dayalı sekreter, “Peki, kargo ücreti ne kadar?” diyor. “İki kutu alırsak indirim oluyor mu?”

Boş bir kart bulmak için sırt çantamın fermuarını hızlıca açıyorum. Belki Jason gelmeden önce yeni sözcükler yapacak zamanım olur.

“Bir kutu ısıtma cihazı pili için çok pahalı,” diyor sekreter.

Eskiz defterimin üstüne boş bir kart yerleştiriyorum, ama bir sözcük seçemedim, kucağında bebeğiyle Carol, kliniğin kapısından içeri giriyor. Jason’ın başının üzerinden, “Üstelik köprüde *o kadar* trafik vardı ki!” diyor, arkasından gelen Bayan Morehouse’a. “Anlaşılan, gemi geçsin diye köprüyü açmak için tam da benim geç kaldığım günü bulmuşlar.”

Bahane. Sözcüğü alelacele yazıyorum.

“Hep öyle olur zaten, değil mi?” Bayan Morehouse, Jason’ın sandalyesini bana doğru itiyor, annem kitap ayracını alıyor ve Harry Potter’ı kordorda araştırma yaparken bırakıyor.

Jason gülümsüyor; alnında ve kulaklarının üstünde kıvrırcıklaşan saçları artık kaşlarını geçmiyor.

“Saç kesimin yakışmış.” Sözcük kartları yığını bacağımanın altına doğru itiyorum.

Çok. Kısa. Başıyla kucığımda duran kartı işaret ediyor. **Hangi? Sözcük.**

Bahane'yi iletişim kitabındaki bir boşluğa yerleştirirken, kaşlarımı çatıyorum. Kart, resmi olmadığı için aceleye getirilmiş ve basit görünüyor. Parmaklarım onu geri çıkarmak için can atıyor. "Özür dilerim," diyorum. "Getirdiğim diğer sözcükler, iyi sözcükler değil."

Kötü. Sözcük. İstemek.

"O anlamda kötü değil," diyorum hafif bir sırıtışla. "Onları yazarken canım sıkındı, demek istiyorum. Haftaya iki kat fazla sözcük yapsam?"

Başını sallıyor. **O. Sözcük. İstemek.**

Anneme göz atıyorum, ama başını okuduğu dergiden kaldırmıyor.

Telefondaki sekreter, "Ve ne kadar zamanda elime ulaşır?" diye soruyor. "Maine."

Jason gözlerini bana dikmiş; parmakları, kitabın boş bir cebi üstünde hafifçe tempo tutuyor.

Bacağımın altından bir kart çekiyorum. Ne olduğuna bile bakmadan, uzanıp sözcüğü iletişim kitabındaki cebe koyuyorum. **İç karartıcı.**

İç karartıcı. Resim. Ne?

"İç karartıcı için ne mi çizdim?" diye soruyorum. Başını sallıyor.

"Bu sözcüğü bir duygu için yazdım," diyorum. "Ama bir duygu her zaman çizilebilir olmaz; o yüz-

den, yüzmeye gittiğim göletin resmini yaptım. Bir duba var, ordan atlayıp dibe değmek için iddiaya giriyoruz. Çok derine gitmen gerekiyor ve su buz gibi oluyor, ama en kötüsü dibe dokunmak. Dip, çam iğneleriyle kaygan; çamur da, ayak bileklerine kadar dibe çekiyor seni. O zaman neredeyse nefesin tükenmiş oluyor ve belki bu kez çamurun seni bırakmayacağını, yüzeye çıkamayacağını düşünmeye başlıyorsun. Ama kural olarak, en dibe indiğini kanıtlamak için o kaygan şeyden bir avuç getirmek zorundasın.”

Jason’ın yüzünde iğrenme görmeyi beklerken bambaşka bir şey görüyorum: İstek.

Eğlence. Mi?

Başımı sallıyorum. “Yukarı çıkınca, buna değdiğini anlıyorsun.”

İç geçiriyor; onun hiçbir zaman, yumruğunu kaldırmış, bileğinden çamur akarak yüzeye çıkacağı ânın büyük heyecanını yaşayamayacağını fark ediyorum. Bir insan koca bir yaşamı, bunu yaşamadan nasıl geçirir?

Sen. Dedi. Sen. Yazmak. İç karartıcı. Bir. Duygu. Jason sözcüklere vuruyor. **Ne oldu?**

Yanımda duran sözcük kartlarına dokunmak için uzanıyorum. “Sana yeni komşumuz Kristi’den söz etmiştim, hatırlıyor musun? Salı günü bize geldi. Eğer Ryan da gelmeseydi harika olabilirdi. Ryan

katlanamadığım bir çocuk. David, Ryan'ın sakızlarından istedi, ama Ryan onunla dalga geçti ve her şey—" **Berbat.**

"En kötü tarafı da..." Annem duymasın diye fısıldıyorum. "David, Ryan'ın *arkadaşı* olduğunu düşünüyor. Ryan'ın onunla yalnızca eğlendiğini anlamıyor." Sözcükleri hızla ekliyorum. **Zalim. Dalga geçmek. Utanç.** "Ve ben de, sürekli her şey ters giderken işleri yoluna koymaya çalışıyorum." **Nefret. Haksızlık.**

Jason'ın sandalyesinin tekerleklerine sarı-be-yaz minik kum taneleri yapışmış. Bir iki kez elimle süpürüp kaybolmalarını izliyorum; düştükleri görülemeyecek kadar küçükler.

"O yüzden böyle hissettim." **İç karartıcı**'ya dokunuyorum. "Göletin dibinde ama bu kez çamura saplanmışım gibi."

Bazen. Jason tereddüt ediyor, parmakları kitabının üzerinde havada asılı kalıyor. **Ben. Ölmek. İstemek.**

"Böyle söyleme!"

Bayan Morehouse irkiliyor. "Ne oldu?"

Bakışımı Jason'ın **Sır**'da duran parmağından, sandalyesinde öne doğru eğilmiş Bayan Morehouse'a çeviriyorum. "Beni şaşırttı, hepsi o." Sözcükleri bulmak için sayfaları çeviriyorum. **O zaman. Ben. Seni. Özlemek.**

Jason gülümsüyor.

Ama. Neden? Ölmek. İstemek.

Omuz silkiyor. **Sözcük. Yok. Sinir Bozucu. En çok.**

Mükemmel, sert son bir kum tanesini başparmağımla işaretparmağım arasında yuvarlıyorum.

Ben. Sayfayı çevirip işaret ediyor: **Yarım.**

“Hayır değilsin. Ama ne demek istediğini anlıyorum. Ben de bazen tam hissetmiyorum kendimi.” **Yaralı** için boş bir cep buluyorum. “İkiye ayrılıyormuşum gibi hissediyorum. Bir yanıma kaçıp gitmek ve arkadaşlarımla yanında normal bir insan olmak istiyor, ama öbür yanıma, tek başıma idare edemeyeceği için David'i yalnız bırakmak istemiyor.”

Sözcük. Yap. Lütfen.

Sırt çantamı açıp boş bir kart alıyorum. “Neye ihtiyacın var?”

Bacak. Gitmek. Çok. Hızlı.

“Koşmak mı?”

Başını sallıyor. Kartın üstüne öne eğilmiş koş-turan harfler karalıyorum.

Jason vuruyor: **Bazen. Uyumak. Ben. Rüya Görmek. Ben. Koşmak.**

“Gerçekten mi?”

Başını sallıyor. **Nasıl? Hissetmek. Koşmak.**

“Güçlü.” Doğru sözcükleri bulmaya çalışıyor-

rum. “Aynı zamanda hızlı ve tuhaf bir şekilde – hafif. Sanki yeterince hızlı koşarsan uçacaktıydın gibi. Müthiş, özgür hissettiren bir duygu.” Spor ayakkabılarımın kaldırırma vuruşunu düşününce, ayak parmaklarımı sıkıyorum. “Rüyalarında böyle mi hissediyorsun?”

Hayır. Dudakları sıkıca kapalı, bakışlarını benden kaçırıyor.

Jason’ın canını yakan bu sözcükleri, kendimi rahatlatmak uğruna nasıl getirebildim? “Sandalyeni otoparkta çok hızlı itebilirim,” diye espri yapıyorum. “Koşmaya yakın bir şey olur.”

Jason dokunuyor: **Tamam.**

Gülümsemem donuyor. “Tamam mı?”

Tabii. Neden olmasın?

Dışarıda, gri svetşörtlü bir adam hediyelik eşya dükkânının merdivenlerinden iniyor. Bir kadın Elliot’ın Antika Dükkânı’nın kapısını açıyor, bir aile gülererek lokantadan çıkıyor. Sıra sıra park etmiş arabaların arasında kasılarak yürüyen bir martı sağa sola bakınıyor.

“Çünkü dışarıda arabalar ve turistler var,” diyorum. “Ve martılar!”

Sen. Dikkat et!!! Arabalar. İçin. Jason gülümüyor. **Kuş. Kendi. Çekilmek.**

“Ama bence–”

Annem. Söylemek. Hemen. Dönmek.

Parmağını **Lütfen**'in üstünde tutuyor.

Titrek bir nefes alıyorum. “Bayan Morehouse? Jason’la birkaç dakikalığına otoparka çıkıyoruz. Koşmaya.” Son bölümü çok sessiz söylüyorum.

“Neye?” Başını okuduğu dergiden kaldırıyor.

“Koşmaya.” Jason’ın tekerlekli sandalyesinin arkasına geçip itiyorum. Halının üstünde beklediğimden çok daha yumuşak hareket ediyor.

Yanından geçerken, “Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misiniz?” diye soruyor Bayan Morehouse.

Jason’ın neye dokunduğunu göremiyorum, ama annesi kalkıp kapıyı açıyor. “Dikkatli ol, Catherine.” Sert bir bakışla beni uyarıyor.

Rampadan inerken, tekerlekli sandalyenin tutamaçlarını sıkıca kavıyorum, kaslarım kaskatı kesiliyor. Avuçlarım terliyor, ama Jason’ı kaçırmam korkusuyla tek bir parmağımı bile oynatmıyorum.

Rampanın dibinde ikimiz de rahat bir nefes alıyoruz. Sandalyeyi otoparka doğru çeviriyorum. “Eğer çok abartırsam, elini kaldır durayım, tamam mı?”

Jason başını sallıyor. **Koş.**

Koşmaktan çok, hızlı yürüyorum. Asfalttaki çukurlara girip çıktıkça, Jason’ın başı ve omuzları oynuyor. Dikkat edilmesi gereken çok şey var: Çukurlar, taşlar, binanın yanına yığılmış kum.

Çöp bidonunun yanında duruyorum. “Çok sarsıntılı bir yolculuk oluyor, kusura bakma. Devam etmek istediğine emin misin?”

Hızlı. Koşmak.

Yeniden başlıyorum, Jason’ın sandalyesini itmeye devam ediyorum. Otoparka girip çıkan arabaları kollayarak koşuyor, yangın musluğunu geçip otopark tabelasının etrafında dönüyorum. Birkaç metrede bir Jason’ın ellerine hızlıca göz atıyorum.

Ellerini kaldırmıyor, yalnızca iletişim kitabını sıkı sıkı tutuyor. İlk dönüşü yapıp daha da hızlanıyorum. Önümüzde martı bulutları dalaşarak, çığlıklar atarak havalanıyor.

Daha hızlı koşmaya başlıyorum, ayaklarım asfaltı dövüyor, martıların kanat sesleri kulağıma kendi nefesim kadar yüksek geliyor. İnsanlar bakıyor, ama onları gerçeklermiş gibi değil de, yalnızca yanlarından geçeceğim heykeller olarak görmeye çalışıyorum.

Son köşeyi dönerken, park yerinin girişinde duran Bayan Morehouse’un trafik polisi gibi elini kaldırmış, arabaların içeri girmesini engellediğini görüyorum.

Posta kutusunu, ÇIKIŞ tabelasını ve Bayan Morehouse’u hızla geçiyorum.

Öne doğru abanmış halde, daha hızlanarak, daha zorlanarak ayaklarım yere vuruyor –ta ki o

ağırlıksız, uçar gibi hıza ulaşana kadar. Jason'ın kafasının arkasından, "Hissediyor musun?" diye bağı-rıyorum.

Ama cevap veriyorsa bile yalnızca aklından.

Koşarak kliniğin rampasını çıkıyorum. "Na-sıldı?"

Müthiş!

Nefesimi düzenlemek için eğiliyorum. Doğ-rulduğumda, yalnızca bekleme odasındaki herkesin pencerelerden izlediğini değil; bir ailenin de elle-rinde poşetlerle kaldırımında durmuş, bize baktığını fark ediyorum. Park yerini çevreleyen lokantaların birçoğunda da insanlar bizi izlemek için yemekle-rini bırakmış. Bazılarının ağzı şaşkınlıktan açık kal-mış halde.

Jason el sallıyor.

Lokantaların birinde oturan bir adam başpar-mağını kaldırıp onaylarken, bekleme odasındaki herkes alkışlıyor. Carol, bebeği görsün diye, onu havaya kaldırmış.

"Bir tur daha?" diye soruyorum Jason'a.

Sırıttıyor. **Mükemmel!**

Ve koşmaya başlıyoruz! Pencereleri ve çöp bi-donunu geçip otopark tabelasının çevresinde dö-nüyoruz. Her dönüşümüzde martılar havaya fırlı-yor.

Güçlü, uçarcasına ve özgür; koşuyoruz.

Bazen, insanlar duymadıkları için Sana
cevap vermezler. Bazen de, Seni
duymak *istemedikleri* için.

Bacaklarım yorgunsa da, duyguların hepsini Jason'ın kartlarına yazabileyim diye evin garaj yolundan hızlanarak koşuyorum. Şiddetli, zorlu –spor ayak-kabılarım asfaltı dövüyor– hızlı, enerjik. Çimlerin üstünden hızla koşuyorum (kaygan, canlı) ama evin uzak köşesini döndüğümde, ayaklarım yavaşlıyor ve yürümeye başlıyorum.

Babam bahçede eğilmiş, sırtı bana dönük. Onu izlerken, Kristi'nin hafta sonu için babasında kaldığını ve Melissa'nın da kendi babasıyla Kaliforniya'da olduğunu düşünüyorum. Bir yanımda, koşup babama arkadan sarılmak ya da küçükken yaptığım gibi ellerimle gözlerini kapamak istiyor. “Bil bakalım kimim?” derdim, o da benim dışımda her-

kesi sayardı –ikimiz de numara yaptığını bilirdik, çünkü “Kraliçe Elizabeth” ya da “Kırmızı Başlıklı Kız” gibi olmayacak cevaplar verirdi.

Ben daha ne yapacağıma karar veremedenden babam beni fark ediyor.

“Bak, Cath.” Olgun bir domatesi dalından koparıp bana doğru uzatıyor. “Güzel, değil mi? Eminim, kimsenin domatesleri olmamıştır henüz.”

Yürüyüp, domatesi elinden alıyorum. “Eminim ilk biziz.”

Babam, her zaman domateslerimiz herkesinkilerden önce olgunlaştığı için gururlanır. Çünkü, karlar daha erimeden tohumları mutfak penceresinin pervazındaki saksılara ekmeye başlar.

Domatesi yakından inceleyip, aklıma çiziyorum. O kadar düzgün ki, yoğun bir renkle kâğıdın beyazı görünmeyinceye kadar çok boyamam gerekir. Tek başına renkli kalemlerimin hepsi de fazla açık kalır, ama renkleri karıştırırsam domatesi gerçek gibi gösterebilirim. “Genellikle domatesin kırmızı olduğu düşünülür,” diyorum, “ama daha çok sarı-turuncu çizgileri olan kırmızı-turuncular. Ve kıvrımlarında azıcık da olsa mor var.”

“Mor mu?” Babam, alını merakla kırışarak domatese bakıyor. “Çürümüş mü?”

Bir domatesi kıskanmak salakça, ama bazen babamın onları David’le benden daha çok sevdiği-

ni düşünüyorum. “Hayır, yalnızca bir gölge.”

“Hah, iyi.” Babam kıvrık bir yaprağı çevirip altını kontrol ediyor. Tepesinde dikilirken, başının üstünde kahverengiden çok gri saç olduğunu görmek beni şaşırtıyor. Ne zaman oldu bunlar?

“Son günlerde Melissa’dan haber aldın mı?”

“Geçen hafta bir kartpostal aldım. Babası onu Disneyland’e götürmüş.” Domatesimi ellerimin arasında yuvarlıyorum, dikenli sapı hafifçe avucuma batıyor. “Belki sen ve ben de özel bir şey yapabiliriz. Yalnızca ikimiz?”

Sanki bu, bugün ona sorduğum ilk değil de milyonuncu şeymiş gibi iç geçiriyor. “Biliyorsun, böyle bir şeyi karşılayamayız.”

“Disneyland’i kastetmiyorum. Herhangi bir şey, sen ve ben.”

Babam gülümsüyor, ama gözlerini parlatmayan bitkin bir gülümsemeyle. “Üzgünüm, tatlım. Bütün hafta doktorlar, müşteriler ve çalışanlarla ilgilendim. Bugün gerçekten evde kalmaya ve biraz sessizliğe ihtiyacım var.”

Başka bir domatesi koparmasını izlerken, başının arkasına doğru sessizce, “Peki ya ben?” diyorum.

“Belki bu akşam makarna pişirebiliriz, hı?” Domatesini sepete, diğerlerinin yanına koyuyor. “Bunlardan harika sos yapılır.”

Ben daha cevaplayamadan, annem bağıyor:
“Saat üç.”

Babam kaşlarını çatarak saatine bakıyor. “Önce buradaki işimi bitirmek istiyorum,” diye sesleniyor anneme. “Neredeyse bitti.”

Mutfak kapısının önünde annem kollarını kavuşturmuş dikiliyor. “David ayakkabılarını giydi bile. Benim de pazartesi günkü toplantı için evrakları düzenlemem lazım.”

“Bir dakika sonra ordayım,” diyor babam.

Annem muftak kapısını çarptığında çıkan ses beni ürkütüyor. Domatesleri anneme tercih ettiği için ona bağırarakla, David’i bana tercih ettiği için ağlama isteği arasında bocalıyorum. “Belki alışveriş merkezine gidebiliriz?”

“Annemi duydun. David’i videocuya götürmeliyim. Bizimle gelmek ister misin?”

“Hayır, teşekkürler. Belki daha sonra bir şey yapabiliriz?”

“Çok yakında,” diyor. “Söz veriyorum.”

Elimdeki domatesi sepetine, diğerlerinin yanına atıyorum. Sırf bir daha sormayayım diye söz verdiğini biliyorum. Ondan uzaklaşırken, gidişimi izliyor mu diye bir kez dönüp bakıyorum. *Bana bakın*. Başının arkasına gözlerimi dikip, beni aramak için sağa sola baktığını hayal ediyorum.

Bir domates daha koparıyor.

Akvaryuma oyuncak atılmaz.

Pazartesi sabahı uyandığımda komşunun garaj yolunda minivanı görünce kalbim çarpıyor. Giyiniyorum ve eğer Kristi ararsa ağzım müsli dolu olmasın diye, kahvaltımı minik lokmalar halinde yiyorum.

Saat dokuzda telefon çalıyor. “Ben bakarım!” Annemle David’in hâlâ kahvaltı ettikleri mutfağa doğru bağıryorum.

Lütfen, annemin müşterilerinden biri olmasın. Ya da işten arayan babam. Telefonun yanında bekliyormuş görünmemek için, iki kez daha çalsın diye bırakıyorum. “Alo?”

“Merhaba, Catherine, sen misin? Ben, Kristi.”

Ciyaklamamak için, ağzımın içinde “Evet!” diyorum. “Merhaba.”

“Bir şey yapmak ister misin diyecektim. Öğlene kadar gençlik kulübüne gitmem gerekmiyor.”

“Tabii. Harika olur.”

“Sizin evde takılabilir miyiz? Bizimki bugün çok karışık,” diyor Kristi. “Annem bana tesisatçının geleceğini söylemeyi unuttu ve şu anda duş bile alamıyorum.”

“Bizde duş alabilirsin,” demek isterdim, ama David evdeyken utanç verici bir şey olması ihtimali çok yüksek. “Yüzmeye gitmek ister misin?”

“Havuz mu var?”

“Bir gölet var, ama uzakta değil. Herkesin kullanabildiği küçük bir kumsal ve duba var.”

O kadar uzun süre tereddüt yaşıyor ki, “Orada mısın?” diye soruyorum.

“Birkaç dakikaya sendeyim.”

Mayo almak için yatak odamdaki çekmeceli dolabın en üst çekmecesine asılıp çekiyorum. Mavi mayom yüzmek için iyi, ama güzel değil. Morlu beyazlı, batık desenli olan bikiniyi seviyorum, ama dalınca üstü kayıyor. Yüzülebilir ve çirkin olmayan altın sarısı çiçekli, yeşil mayom kalıyor geriye.

Acele içinde olsam da, kirazlı dudak parlatıcısı ve pembe göz farı sürüp saçımı taramak için birkaç saniye harcıyorum. Belki saçımı, hafif yandan ayrılmış olarak, açık bırakırım.

Mayomun üstüne kot şortumu giydikten, en

sevdiğim deniz havlumu boynuma astıktan, güneş kremine bulandıktan ve plaj terliklerimi ayağıma geçirdikten sonra hazırım.

Annem hâlâ David'le birlikte mutfakta. Islak kâğıt havlu yığınının yanında diz çökmüş, yerdeki süt birikintisini siliyor. David de masada oturmuş bacaklarını sallayarak müslisini yiyor.

“Kristi'yle birlikte gölete gidiyoruz,” diyorum. “Öğle yemeğine kadar dönerim.”

Annem, dökülmüş süttten başını kaldırıyor. “Markete gidiyorum. Sizi yol üstünde bırakmamı ister misiniz?”

“Hayır, teşekkürler. Yürüyeceğiz.”

Islak kâğıt havluları topluyor. “David, yemeğini bitirince ayakkabılarını giy. Markete gidip öğle yemeği için alışveriş yapmalıyız.”

Başını müslisinden kaldıran David'in çenesinden süt damlıyor. “Video da?”

“Tamam, ama yalnızca bu sefer.”

David yerinden fırlayıp çanağını lavaboya bırakmak için yanımdan geçiyor. “Çekil yolumdan, Kurbağa!” diye bağıyor, tezgâha müsli parçaları saçılıyor.

“Affedersin *Catherine*, de.” Söylemeyince, annem kapının önünü kapamak için ayağa kalkıyor. Gözlüğünün üzerinden David'e bakarak, “Affedersin *Catherine*,” diye tekrarlıyor.

Kapı alıyor.

“Görüşürüz!” David’in yanından, annemin kolunun altından geçip mutfaktan çıkıyorum. Adım konuşmanın parçası olsa da, konunun benimle ilgisi yok.

Holde koşturup ön kapıyı açıyorum, ama Kristi’yi gördüğüm an, keşke morlu beyazlı bikinimi giymiş olsaydım diyorum içimden. Saçları tek örgüyle omuzundan sarkan Kristi, uzun tişörtü ve sandaletleriyle çok hoş gözüküyor. “Havlu ödünç alabilir miyim?” diye soruyor. “Benimkini bulamadım.”

“Tabii, gidip bir tane getireyim.”

En sevdiğim ikinci havlumla salona döndüğümde, Kristi kıkırdıyor, “Akvaryumunuzda bir ördek var.”

Arkasındaki akvaryumun kapağı yamuk bir halde açık duruyor. İçinde David’in plastik ördeğı, kuyruğunu tırtıklayan bir Japon balığıyla birlikte suyun yüzeyinde batıp çıkıyor.

Yüzümde sahte bir gülümsemeyle, “Haydi,” diyorum ona havluyu verirken. “Gidelim.”

Dışarıda hava, kesilmiş çim ve ısınmış asfaltla birlikte yaz gibi kokuyor, yukarılarda ağaçların bir yerinden ağakakanın sesini duyuyorum.

David annemle gitti ve ben de özgürüm, Kristi’yle yolda yürüyorum.

“Hiç gölette yüzmedim,” diyor Kristi, “yalnızca havuzda ve okyanusta.”

“Eğlenceli.” Adımlarımı Kristi’ninkilere uydurmaya özen gösteriyorum. “Okyanustan çok daha ılık –en azından Maine’de öyle. Biraz açılınca, dibi kaygan, ama yalnızca çam iğneleri ve yapraklar var. Bir kere girince, büyük ihtimalle havuzla arasında fazla fark olmadığını düşüneceksin.”

Pek emin değilmiş gibi görünüyor.

Köşeye yaklaşırken, otobüs durağının yazın ne kadar sıradan görüldüğüne şaşıyorum; kaldırımın herhangi bir kenarı gibi. Kristi, Ryan’ların boş bahçesine bakarken yavaşlıyor.

Acaba onun ikinci seçeneği miydim?

Kristi kumda sandaletlerini çıkarırken, “Balık var mı?” diye soruyor.

Göletin ötesine, karşı kıyıda dizili çam ve huş ağaçlarına doğru onun bakışını takip ediyorum. “Yalnızca küçük balıklar yaklaşıyor kıyıya.”

Göletin bizim durduğumuz kıyısında kumlu bir sahil var, ama karşı kıyı dik ve oyulmuş gibi, çalılar ve ağaç kökleri birbirine karışmış. “Bir keresinde Ryan’ın dubanın altında yaşayan büyük bir balıktan söz ettiğini duymuştum,” diyorum; Kris-

ti'nin Ryan'ın evine uzun uzun bakışından hâlâ rahatsızım. "Ama ben hiç görmedim, yani yalan söylüyor olabilir."

Kristi parmaklarını örgüsüne doluyor. "Derin mi?"

"Boyumu geçiyor, ancak dalıp dibe dokunamayacağın kadar derin değil. Bazen birbirimize, dipten çamur çıkarmak için meydan okuyoruz."

Örgüsüne dolanmış parmaklarının eklemleri beyazlaşıyor.

"Ama *biz* bunu yapmak zorunda değiliz," diyorum.

"İyi." Tişörtünü çıkarıp suya yürüyor. Şeker pembesi bikinisini görünce, dalarken üstünü tutmak zorunda olsam da, keşke morlu beyazlı bikini giymiş olsaydım diyorum içimden yine.

Şortumu çıkarıyorum. "Bikinin çok güzel."

"Teyzemin aldığı yeniyi giymek istedim, ama sanırım babamın evinde kirlide." Kristi ayağını uzatıp parmaklarını suyun yüzeyinde gezdiriyor.

Göletin içinde dikilirken, yüzeydeki kırılmadan dolayı ayak bileklerim eğri görünüyor. Eskiz defterime geçirmek için, suyun çalkantısıyla görüntünün bozulmasını inceliyorum.

"İki yerde birden yaşamanın kötü yanı bu." Kristi benimle birlikte gölete adım atarken ürperiyor. "Hiçbir zaman istediğim şeyi doğru evde bu-

lamıyorum. Annem de bunu anlamıyor. Bu sabah, sanki hiçbir önemi yokmuş gibi, 'Başka bir bikini giyiver,' deyip durdu."

Bikinisinin askılarını düzeltmesini izlerken, arada kalma duygusunu bildiğimi söylemek istiyorum ona. Okul ve arkadaşlarımın normal dünyasıyla, hiçbir şeyin aynı olmadığı David'in dünyası arasında bölünmeyi. Ve her iki dünyaya da tamamen ait olmamayı, ama—

Biri üzgünse, Kendi sorunlarından söz etmek için iyi bir zaman değildir.

Kristi suyun içine doğru bir adım daha atıyor. "Bu bikiniden nefret ediyorum. Askıları sürekli düşüyor."

Dizlerime kadar suyun içindeyim. "Ne demek istediğini anlıyorum. En sevdiğim bikinin de bana tam olmuyor ve kayıyor. Şimdiye kadar bir yerimi *göstermedi*, ama..."

Kristi gülümsüyor. "Öyle bir bikinin vardı. Beni deli ediyordu."

Derine adım attıkça soğuk, kalçalarımı ürperiyor. Kollarımda diken diken olmuş tüyleri ovalıyorum. "Önce hep serindir ama alışırsın. İnan."

"Catherine, geçen günkü sakız meselesi için çok özür dilerim."

Ona doğru dönüyorum, ama bana bakmıyor. Çenesi aşağıda, parmaklarının ucunu suyun yüzeyinde kaydırıyor.

“David bazen şakaları anlamıyor.” Bacaklarıma gelen suyu artık daha ılık hissediyorum, bir adım daha atıyorum.

“Ryan onu üzme istemedi. Sonrasında bana öyle dedi.”

Seni üzme istemedi. Kristi’nin ellerinin oluşturduğu minik dalgalar karnımda dondurucu bir gıdıklanma yaratıyor.

“Dedi ki—”

“Dip burada kayganlaşıyor,” diyorum, konuyu değiştirmek için. “Şimdi dalarsan, hissetmek zorunda kalmazsın.” Öne doğru atlarken, göğsüm ve omuzlarım soğğun şokuyla çığlık atıyor sanki. Dalıp, ciğerlerim acımaya başlayana ve suyun altında bir saniye daha kalamayacak olana kadar, bacaklarımı hızlı çırparak kurbağalama yüzüyorum.

Yüzeye çıktığımda saçım suratıma yapışık. Suya dalıp saçımı düzeltiyorum.

Kristi sığ suda dikiliyor, elleri gölün yüzeyinde çizgiler çiziyor.

“Haydi,” diyorum. “Bir kez dalınca kötü değil.”

Bir adım atıyor. “Dalga mı geçiyorsun! Buz gibi.”

“Bir kez alışınca değil. Dubada buluşalım.”

Başımın üstünde su, ayaklarımın altında soğuk boşluk, zaman zaman sıcak alanlardan, zaman zaman soğuk su kaynaklarının üzerinden geçerek yüzmeye bayılıyorum.

Dubaya varmak üzereyken, sırtüstü dönüp kendimi suyun yüzeyinde olmanın hafifliğine bırakıyorum. Su beni yüzeyde tutarken, mavi gökyüzünü seyrederek Kristi'nin bana yetişmesini bekliyorum. Hep bunu istemiştim: Yan evde, buraya gelip gidebileceğim bir arkadaş.

Kristi, bana yetiştiğinde nefes nefese.

Merdivenin kenarlarından tutup ayaklarımı ilk basamağa uzatıyorum. Tırmanırken sular üstümden boşalıyor.

“Şu büyük balık,” diyor Kristi, yüzerek bana yaklaşırken, “ne cins?”

Hava beni titretiyor. Dubaya oturup kollarımı bacaklarıma sarıyorum. “Herhalde yalnızca bir yılanbalığıdır.”

Gözleri fal taşı gibi açılıyor.

“Yani, büyük ihtimalle *yılanbalığı* değildir. Yalnızca yılanbalığı *gibi görünen* bir balıktır.”

Kristi merdiveni çabucak tırmanıyor. “İyyy!”

Keşke saç bandımı getirseydim diye düşünerek, sırlıslam saçımı kulaklarımın arkasına atıyorum. Daha sormadan, Kristi'nin kesinlikle dibe dokunmak istemeyeceğini biliyorum. Zaten suyun

yüzeyini bile sevmiş görünmüyor. “Belki güneşte uzanabiliriz?”

Karınüstü yatıyoruz, tahtaların arasından aşağıdaki karanlığa bakıyoruz. Dubanın yavaş sallantısı, altımızdaki tahtalara çarpan minik dalgalar, güneşin sırtımızı kurutması esnememe neden oluyor.

“Diğer bikiniyi bulmam lazım.”

Askılarını düzeltten Kristi’ye bakıyorum.

“Ama babamda değilse, nerede olabilir bilmiyorum. Çenesini koluna yaslıyor. “Annemin bu kadar kolay vazgeçmemesini dilerdim. Babamın başka bir ilişkisi falan yoktu ki.”

“Belki de kısa bir süre için ara veriyorlardır, hepsi o, hı?”

“Belki.” Kristi iç geçiriyor. “Aşağıda gerçekten bir balık var mı sence?”

Sesindeki hüznün, ona bir şeyler söyleme isteği uyandırıyor bende –bu şey uyduruk da olsa. “Ya orda *gerçekten* bir balık varsa,” diyorum, “ama ya *Balıkçı ile Karısı* masalındaki gibi sihirliyse.”

Kristi örgüsünün ucunu sıkıyor ve su damlaları saçlarının ucundan dubanın tahtalarına akıyor. “O masalı bilmiyorum.”

“Adam büyük bir balık yakalıyor ve balık ona kendisinin büyü yapılmış bir prens olduğunu söylüyor. Adam balığı salıveriyor, ama karısı, balıktan bir dilekte bulunması için adamı geri gönderiyor.”

“Bir balık benimle konuşsaydı ılık atardım.”

“Ben de. Ama ne dilerdin?”

“Annemle babamın yine bir araya gelip mutlu olmasını.” Gözlerinde endişeyle bana dönüyor. “Sence bu iki dilek mi, bir dilek mi?”

“Bir.”

“Sıra sende. Sen ne dilerdin?”

Duba tahtaları arasından aşağıya bakıp, her zamanki dileğimi, parmaklarımla David’in kafasının m kemmek tepesinde dolandığını, beynindeki çalışmayan parçaları bulup düğmeleri evirdiğimi ya da şalterleri atığımı hayal ediyorum. Tüm otizmi silinip temizleniyor.

Ama bu dileğimi söylemek sorun yaratıyor. Okuldaki etkinlikler için koridora asılacak “Ailem” resminde, bir ağabeyim olduğunu izdiğimde, üçüncü sınıf  ğretmenim, “Hayatta herkesin bir yeri vardır,” demişti sertçe.

Ona, bunun yine de David olduğunu, ama benimle oynayabilmesini istediğimi ve hazır bir şeyi d zeltiyorken, *bana* arka çıksın diye onu kendimden büyük izdiğimi söylemeye çalıştım. Ancak, resmi yeniden izmem ve müzik dersine değil, rehberlik öğretmenini görmeye gitmem gerekti.

“Masalarda neden dilekler hep geri teper?” diye soruyorum.

Konuyu değiştirmek istediğinde karşındakini
çılgın, gevezece, dolambaçlı bir lafla şaşırt.

“Balıkçı ile Karısı masalındaki gibi,” diye devam ediyorum. “Balıkçının karısı sürekli daha büyük şeyler istiyor ve masalın sonunda—”

“Hey!” diye sesleniyor birisi. “Kris!”

O kadar hızlı doğruluyorum ki, dizlerim dubaya sürtüyor.

Ryan, kumsalda durmuş el sallıyor. Bisikletini arkadaki bir ağaca dayamış.

Kristi de ona el sallıyor. “Merhaba!”

Ona eve gitmesini söyleyeceğini umuyorum ama, “Haydi, Catherine,” deyip, kıyıya gitmek üzere kendini hızla suya atıyor.

Bırakıyorum önümde yüzün. Kumsalda durup bizi bekleyen Ryan’ı görmemek için, yüzümü suya sokup çıkararak kurbağalama yüzüyorum.

Kıyıya çıkınca kollarımı karnımda kavuşturup havlumla şortumun yanına gidiyorum.

“Annen burda olduğunu söyledi,” diyor Ryan, Kristi’ye. “Catherine’e sordun mu?”

Sormak mı?

Kristi gülümsüyor. “Catherine, gençlik kulübü cumartesi günü bir dans partisi düzenliyor, biliyor-sun değil mi?”

Başım la onaylıyorum.

“Süslemelere yardımcı olmamı istediler,” diyor Kristi. “Ben de—”

“Süslemelerde sana yardımcı olurum,” diyorum, havlumu kumdan kaldırırken. “Poster yapmak konusunda iyiyimdir.”

“Aslında, partiye gelirsın diye umuyordum, ne dersin?” Kristi, Ryan’a bakış atıyor. “Ben ve Ryan, sen ve biri. Çok eğlenceli olacak. Lütfen, evet de.”

Havlumu vücuduma olabildiğince sıkı sarıyorum. “Çağırarak kimse tanımıyorum.”

“Jason’ı çağır,” diyor Kristi. “Şu çizdiğin çocuğu. Bu ona çıkma teklif etme şansın.”

Ağzımı açıyorum, ama Ryan’ın suratındaki alaycı sırıtış beni durduruyor.

Ama bu, söylememem için tek neden değil.

“Ben dans etmem.” Terliklerimi ayağıma geçiriyorum.

“Ben sana öğretirim,” diyor Kristi.

“Babam geç saate kadar çalışıyor, beni götürüp getirecek kimse olacağını sanmıyorum.”

“Annem bizi bırakır, sonra da alabilir.”

Eve yürürken, Kristi benim her “olmaz”ıma bir cevap buluyor. Bana giysilerini verip, saçımı bile yapacak.

“Onu çağır,” diyor.

Evinin girişinde yürümeye başlayana kadar bana, “Hı hı, düşüneceğim,” dedirtmiş oluyor.

Odamda ıslak mayomu çıkarıp çekmecedan elime gelen ilk giysileri –eski bir tişört ve uyumsuz bir şortu– üstüme geçiriyorum.

Saçımdaki ıslak düğümleri tarayıp Kristi’lerin minivanının garaj yolundan geri geri çıkışını izliyorum. Kristi, ben gitmezsem Ryan’la dansa gide-meyeceği için mi beni çağırdı?

Araba gözden kayboluyor. Disneyland kart-postalının en üstte durduğu panoma dönüyorum. Keşke Kaliforniya’yı aramak bu kadar pahalı olma-saydı. Her şeyi Melissa’ya anlatıp, “Sorun değil, Catherine,” dediğini duymak istiyorum. Ama açıkla-mak çok uzun sürer ve belki, Kristi’nin arkadaşım olmasını bu kadar çok istediğim için bana kızar.

Eskiz defterime göletin suyuyla çarpık gözü-ken ayak bileklerimi çizmeye çalışıyorum, ama ya-muk ve ilginç görünmüyorlar. Kırılmış gibi görü-nüyorlar.

Eskizin yanındaki boşluğa sözcükler yazıyo-rum; “gölet” ve “buz gibi”nin ardından yalnızca, “suçlu”, “karmaşık”, “gizli” ve “zayıf” geliyor.

Eskiz defterimi kapatıyorum.

**Bir Sorunu Çözmek başka bir
Sorun yaratabilir.**

Eskiz defterimin üstünden, Jason'ın tek başına duran annesine bakıyorum.

Daha Jason'ın nerede olduğunu sormadan, kapıyı açıyor ve Jason içeri giriyor: Kendi başına!

Kolunda kumandası olan yeni bir tekerlekli sandalyesi var. Parmakları kumandaya dairesel hareketlerle dokunuyor ve sandalye vızıldayarak pencerelerin önünden geçip halının öbür yanına, bana kadar geliyor.

“Vayyy!” Eskiz defterimi kanepenin üstüne fırlatıyorum.

“Ne kadar harika!” diyor annem.

“Daha önce hiç akülü bir sandalye istememişti.” Bayan Morehouse anneme gülümsüyor. “Ama

son zamanlarda kendisi için *pek çok* şey yapmak istiyor. El egzersizlerine bile yeniden başladı.”

Jason kızarıyor, iletişim kitabını açıyor hemen.

“Ve hafta sonu Jason’ın doğum günü,” diye devam ediyor Bayan Morehouse, “babasıyla bunun en güzel hediye olacağına karar verdik.”

“Müthiş bir şey.” Daha iyi görebilmek için eğiliyorum. “Nasıl çalışıyor?”

Jason elini kumandaya koyuyor, sandalye birkaç santim ileri, sonra geri atılıyor. **Catherine. Dışarıda. Benimle. Yürümek.**

“Yürüyüşe çıkmak mı istiyorsun? Dışarıda mı?” Gözucuyla annesine bakıyorum. “*Benimle* mi?”

“Cep telefonumu alın.” Çantasını açıyor. “Yardıma ihtiyacınız olursa, burayı arayın. Sekreterin masasındaki kartvizitlerde buranın numarası var.”

Sekreter kartın üstünde telefon numarasını daire içine alıyor. Ama cebimde telefon numarası, cep telefonu, iki boş kart ve kalem olmasına rağmen kendimi hazır hissetmiyorum. Ya ona yardım edemezsem? Ya bir şeye ihtiyacı olur da anlayamazsam?

Kapıyı açık tutuyorum ve Jason dördüncü denemesinde kapıdan geçmeyi başarıyor. Rampadan aşağıya inerken nefesimi tutuyor ve çok hızlı gidip de takılıp düşmesin diye dua edercesine içimden tekrarlıyorum: *Yavaş, yavaş.*

Rampanın dibinde bir rahatlama *obh*’u bırakıyorum. “Nereye gidiyoruz?”

Dükkânların önünde grup grup insanlar duruyor ve tuğla döşemeli kaldırım, bir tekerlekli sandalye için fazla engebeli görünüyor. Jason’ı Elliot’ın Antika Dükkânı’na götürebilmeyi, ona tüm şişeleri, eski eşyayı gösterebilmeyi isterdim, ama uzun bir merdiven var ve raf araları da tekerlekli sandalye için çok dar.

Su. Jason kitabına vuruyor.

“İçecek bir şey mi istiyorsun?”

Su. Kenar. Gitmek.

Binaların arasından dalgalar güneşten pırlantalarla parıltıyor. Yolumuzun üzerindeki sorunları tarıyorum: Otoparkı geç (bozuk asfalta ve kanalizasyon kapaklarına dikkat), caddeden karşıya geç (kolay), Hırdavatçı Otis’in oradan yola çık ve kaldırımdaki küçük rampayı kullan (keskin bir dönüş), kaldırımdan Kıyı Balıkçılık Malzemesi’nin önünden devam et (buradan kolay görünüyor). Oradan sonra, engebesiz patikalar suyun kıyısındaki parka kadar iniyor (hiç sorun yok). Dönüp kliniğe göz atıyorum. Annemle Bayan Morehouse pencereden el sallıyorlar.

“Tamam, ama uzun kalamayız. Terapiyi kaçırırsan annen kızar.”

Her neyse. Terapi.

Jason'ın tekerlekli sandalyesinin yanında yürüyor, Konuş Kadın'ı taklit ediyorum, "PEKÂLÂ, JASON! SANIRIM, GÜNÜN SAÇMALIĞIN DA—"

Arkamızdan ayak sesleri geliyor, iki kadın koşarak yaklaşıyor, biri benim, biri Jason'ın yanından geçiyor. Kadınlardan biri Jason'a acıyarak bakıyor.

Spor ayakkabılarının tabanlarını izlerken, ellerimi ceplerime sokup kalemime, kartvizite ve Jason'ın annesinin cep telefonunun düz düğmelerine dokunuyorum.

Belki bu kadar uzağa gitmeyi kabul etmemeliydim.

Yaya geçidine yaklaştığımızda bir araba durup bize yol veriyor. Karşıdan karşıya geçerken, Jason'ın başının arkasındaki kıvrıcık saçlara bakıyorum.

Yaşlı bir çift kaldırımın kenarında durmuş; kadın çantasında bir şey arıyor. "Affedersiniz," diyorum. "Rampayı kullanmamız gerek."

"Ah, özür dilerim!" Adam Jason'ın bacaklarına bakıyor. Kadın hâlâ çantasını karıştırırken çekiliyorlar.

Kaldırımda, sandalyesi takılmasın diye kozalakları, taşları, dalları tekmeleyerek önden yürüyorum. Dönüp bakıyorum: Jason, elleri iletişim kitabının üstünde sertçe kıvrılmış, gözleri okyanusa kilitlenmiş halde arkamdan geliyor.

“Çok güzel, değil mi?” diyorum.

Başını sallıyor. **Müthiş! Daha fazla. Ne?**

“Hangi sözcük ‘müthiş’ten daha fazlasını anlatır, mı?”

Evet.

Güneş ışınlarıyla gözleri kamaştıran dalgalara bakıyorum. Sözcüğüm yok. “Sanırım, ‘müthiş’ten sonra sözcükler bitiyor.”

Daha fazla. Sözcük. Kart. Yapmak.

Kaldırımı kapladığımız ve insanlar yanımızdan geçmek için çimenlere çıkmak zorunda kaldığı halde, cebimden boş bir kart çıkarıp tepesine “sözcüklerden daha fazlası” yazıyorum. Çizecek bir şey arıyorum, ama okyanus bile yeterli görünmüyor.

Resim. Yok.

Kitabında kart, diğerlerinin arasında yeni kar yağmış düz bir arazi gibi göze batıyor. “Haklısın,” diyorum. “Hayal edeceğin herhangi bir şey olabilir böylece.”

Havada balıkla karışık, yeşil-kahverengi derin su kokusu var. Yüzü okyanusa dönük bir sıra kırmızı banka doğru, sahil boyunca kıvrılarak uzanan patikayı seçiyorum.

Kıyıda bir balıkçı teknesi, balık lokantasının iskelesine yanaşıyor; beyaz uzun önlüklü bir adam onu karşılamak için iskele sürmeye koşuyor.

Jason'la yan yana, tüm patikayı kaplayarak yürüyoruz. İki siyah kanişi dolaştıran bir kız hızla geçerken koluma çarpıyor.

Omuzunun üstünden, "Pardon," diyor.

Jason'a, "Köpek gösterisine geç kalmış," diye fısıldıyorum.

Jason bana sırtıyor.

"Belki rıhtımın yanındaki şu bank olabilir, hı?" Genellikle rıhtımın kazıklarının gıcirtısını, tekne-lerin motor gürültüsünü, martıların keskin *gvak gvak*'larını dinlemeyi severim, ama bugün kulak-larım Jason'ın tekerlekli sandalyesinin sesi ve biz geçerken aniden konuşmalarını kesen insanların sessizliğiyle dolu.

Adamın biriyle göz göze geliyoruz. Gülümsüyor, ama ben sıkılı dişlerimi açamadığım için onu yalnızca başımla selamlıyorum.

Şehrin uzun rıhtımında bir martı incecik bacaklarının üstünde rüzgâra doğru durmuş titreyerek tüylerini kurutuyor. O, gagasıyla tüylerini düzeltmek için kanadına uzanırken, bir grup anasınıfı öğrencisi kenardan taş atmak için korkuluklardan uzanıyor.

Rıhtıma doğru yaklaştığımız sırada bölük pörçük sesler duyuyorum.

"Buna ihtiyacın yok aslında, ama kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak." Bir kız eğilmiş, kü-

 k bir çocuğun dirseğine bant yapıştırıyor.

Kızın başı eğik, ama yandan ayrılmış ve bir tutamı kıvrımdan kurtulmuş bu saçı tanıyorum. Patikaya bir dizimin üstüne çöküp boş bir bankın tahtalarının arasından gözetlemek için saklanıyorum.

Jason'ı göstererek, "Bu oğlan kaza mı geçirmiş?" diyor küçük ocuk. "Yaralanmış mı?"

Kristi'nin, Jason'a bakınca irkildiğini görüyorum. Hızla dönüp işaretparmağını çocuğun dudaklarına koyuyor. "şşş! İnsanlar hakkında konuşmak ayıptır."

Jason, geri geri yanıma gelirken, sandalyesi Kristi'yle aramızda kalsın diye eğiliyorum. Durup, omuzunun üstünden beni görmeye çabalıyor. "Ge-liyorum," diyorum.

Vuruyor, ama olduğum yerden iletişim kitabını göremiyorum ve ayağa kalkmaya da çok korkuyorum. Ayakkabımın bağcığı bağlı, ama bıraktığım anda bir şey yapmam gerekeceğini bildiğimden ilmekleri hâlâ parmaklarımla arasında tutuyorum. Neden öylece ayağa kalkıp, "Merhaba, Kristi," diyemiyorum!

Bir kadın, "Tamam, herkes eşinin elini tutsun," diye bağırıyor. "Otobüse dönme zamanı."

Kristi'nin çocuğun elini tuttuğunu görecek kadar başımı kaldırıyorum. şortunun cebine yara bant-

larını tikiştirarak, çocuk sırasını takip ediyor.

Yavaş yavaş ayağa kalkıyorum. “Hazırım.”

Rıhtıma en yakın boş tahta bankın en ucuna oturup, Kristi’nin patikadan yürüyüp, gittikçe küçülmesini izliyorum.

Jason vuruyor ve dikkatimi, parkın ucundaki trafik lambalarını geçen Kristi’den koparıyorum.

Catherine. Bugün. Güzel.

Başımı sallıyorum. “Çok güzel bir gün.”

Jason koluma dokunuyor. **Catherine. Güzel.**

Boynum karıncalanıyor. Suyun kıyısındaki dev kayaların arasına sıkışmış bir yosun kıvrırcığına, halat parçalarına ve kırık bir ıstakoz sepetine bakarak boynumu ovuşturuyorum. Ne kastediyor? Nezaketinden mi, yoksa benden *boşlandığı* için mi böyle söylüyor?

İşler karışınca bir espri yap.

“Hayır.” Gözlerimi şaşı yapıyorum. “Ben sersemim tekiyim.”

Jason gülmüyor.

“Geri dönmeliyiz. Konuş Kadın seni almaya gelecek.” Ama Jason ellerini kumanda üstünde doluşturmuyor. İletişim kitabında yeni bir sayfa açıyor. **Doğum günü partim. Gelmek ister misin?**

Evde yapılmış yeni kartlar, sayfanın ortasında

tek duruyor. **Doğum günü partim** kartının üstünde kırmızı ve mavi balonlarla çikolatalı bir pasta var.

Neden bilmiyorum, ama annesinin ona normalden daha hoş kartlar yapmasını kıskanıyorum. Ama bu duygu, beni doğum günü partisine davet edebilmek için annesinden yeni kartlar istemek zorunda olmasının hüznüne karışıyor.

Kendime bunun bir randevu değil, basit bir doğum günü daveti olduğunu söylüyorum. “Tabii. Partin ne zaman?”

Cumartesi.

Nefesim kesiliyor. “*Bu cumartesi mi?*”

Jason başını sallıyor. **İyi. Mi?**

“Evet, harika! Hiçbir sorun yok.”

Kliniğe dönerken, çimlerde oturan bir kadın, kitabının üzerinden gözlerini Jason’a dikeyor. Ben de ona dikeyorum.

Jason’a, partisi cumartesi olduğu için harika desem de, bu harikadan da öte – her şeyi çözüyor.

Neredeyse.

Odamda yalnız başıma ya da zifiri
karanlıkta olmadığım Sürece
dans etmek yok.

“Altı!” Yoldan gri bir pikap geçerken, David bağı-
rıyor. “Ve otuz altı dakika yirmi yedi saniye.”

Bugün parkta hiçbir şey olmamış gibi Kristi’
lerin veranda basamaklarından çıkıp kapılarını çal-
mak istiyorum. Ama ayaklarım hareket etmiyor.

“Yedi araba.” David saatine bakıyor. “Ve otuz
beş dakika elli beş saniye.”

“Kuralı hatırla,” diyorum dalgın dalgın. “Geç
kalması, hiç gelmeyeceği anlamına gelmez.”

Verandadaki salıncakta yanımda oturmakta
olan David, salıncağı zıplatarak sallıyor. Annem
müşterilerini arayabilsin diye David’le salıncakta
oturmayı kabul ettiğimde, önce resim yapmaya ça-
lıştım, ama David salıncağı sürekli düzensiz biçim-

de salladığı için çizgilerim bozuldu.

Eylülde ne olacak? Kristi otobüs durağında benimle mi, Ryan'la mı bekleyecek? Ve Jason'ı her hafta görmezsem ne olacak? Arkadaşlığımız yok mu olacak?

Ön kapı açılıyor, annem verandaya çıkıyor. "Catherine, Kristi telefonda. David, haydi arka bahçeye gidelim."

Salondan ve koridordan geçip telefona gitmek, sanki normalden daha uzun zaman alıyor. Kristi beni parkta gördü mü acaba?

Ahizeyi aldığımda, "Merhaba, ben Kristi," diyor. "Gündüz kampından şimdi eve döndüm ve dans için iki poster yapmaya gönüllü oldum. Yardım etmek ister misin?"

"Tabii." Telefonun kordonunu parmağıma doluyorum. "Ya, şu dansla ilgili—"

"Jason'ı çağırdın mı?"

Kordonu daha sıkı sarıyorum, parmağım sıkıştığı için mora dönüyor. "Dansa gelemeyeceğiz. Jason beni aynı gün için doğum günü partisine davet etti."

"Doğum günü partisi mi?"

"Evet, cumartesi doğum günü partisi verecek."

"Peki, partiden sonra?"

"Gerçekten gelemem," diyorum, parmağım zonklarken.

Kristi yüksek ve uzun bir puff sesi çıkarıyor. “Yine de posterleri yapmama yardım edecek misin? İki büyük poster yapacağıma söz verdim.”

“Tabii.” Telefonun kordonunu açıyorum.

“Posterleri sizde hazırlayalım. Annem şekerleme yapıyor.”

Pencereden David’i kontrol ediyorum. Babamın onun için yaptığı ahşap salıncakta hızla sallanıyor. Annem kulağında cep telefonu, kaydırağa dayanmış duruyor.

David iyice geriye yaslanıyor, gülüyor, gözleri sımsıkı kapalı bacaklarını sallıyor. Ben bu duyguya –gözlerim kapalı gökyüzünden boşluğa düşüyor-muşum duygusuna– dayanamıyorum, ama David bayılıyor.

“Haydi gel.”

Kristi gelene kadar odamda, keçeli kalemleri, kurşunkalemleri, cetveli, boyaları ve fırçaları topluyorum.

Getirdiği boş, beyaz karton bana Jason’ın kartlarını hatırlatıyor, ama bu dev gibi.

“Bir tane girişteki kayıt masası için, bir tane de içecek masası için postere ihtiyacımız var.” Kristi kartonu damalı halımın üstüne yayıyor. “Hangisini yapmak istersin?”

Omuz silkiyorum. “Girişteki masa için olanı yapayım.”

“Üstünde DANS ve ücretin ne kadar olduğu yazmalı,” diyor Kristi.

Kartona doğru eğiliyorum; çok fazla beyaz alan var. İçimden, yumuşak uçlu bir kalem bulup rüzgârın süpürdüğü karlı düzlükte yürüyen –belki iki çift– küçük ayağın izini çizmek geliyor.

Keçeli kalemim kırmızı dev harfleri yazdıkça gıcırıyor: D öne doğru yatıyor, A arkaya eğiliyor, N titriyor, S komikçe bel kıvrıyor; sözcüğün kendisi dans ediyor. Posterin kenarlarına patlayan havai fişekler çizmeye başlıyorum. Muhteşem havai fişekler.

“Sen iyi bir sanatçısın,” diyor Kristi; İÇECEKLER yazan kendi şişko harflerine bakıp yüzünü buruşturuyor. İ büyük, ama sonra gelen harfler giderek küçülüyor, sanki sözcük devam etse yok olacaklar.

“Belki onları boyasan, hı?”

Sarı bir keçeli kalem alıyor.

“Sanırım, havai fişekler için başka bir renge ihtiyacım var.” Ona posterimi gösteriyorum. “Ne dersin?”

“Yeşil kullanmamışsın.” Kristi keçeli kalemi uzatıyor. “Yine de dansa gelebiliyor olmanı isterdim.”

“Dans etmediğim için gelmemem daha iyi – aslında benim, dans etmeye karşı bir kuralım bile

var. Odamda yalnız başıma ya da zifiri karanlıkta olmadığım sürece dans etmek yok.”

Kristi çıkışıyor. “Bu aptalca—”

Kapım çarparak açılıyor. Sallanmaktan yüzü kıpkırmızı David’i orada dikilirken gördüğüme seviniyorum bu kez.

“David, dans etmeyi sever misin?” Kristi ayağa kalkıyor.

Yeşil keçeli kalem elimde, bir kapının önünde duran David’e, bir raftan CD seçen Kristi’ye bakıyorum. “Haydi, Catherine’e nasıl yapıldığını gösterelim.”

“Yapma.” Ayağa kalkmaya uğraşıyorum. “Posterlerin üstüne basacak.”

Ama Kristi, Avril Lavigne CD’mi çalmaya başlıyor. “Haydi, David.” Dirsekleri bükük, saçları sallanırken vücudu salınıyor. “Haydi, dans edelim.”

David dans ederken, bunu kalbinden, içinden gelerek yapıyor. Odamın içinde her yana doğru tekmeler atarak zıplarken kalemlerin üstüne basıyor. Tarçın ve Hindistancevizi ciyaklamaya başlıyorlar.

“Sessiz olun, fareler!” David elleriyle kulaklarını kapatıyor.

“Dursana!” David’in topuğu cetvelimi ikiye kırarken, posterleri yerden çekiyorum. Odamın diğer ucundaki CD-çalara doğru sendeliyorum, ke-

çeli kalemler ayağıma battıkça irkiliyorum.

Müziği kapatıyorum.

“Bunu neden yaptın?” diye soruyor Kristi.

Posterleri yeniden yere yayarken, dışarıda bir araba kapısının kapandığını duyuyorum.

David odayı o kadar hızlı terk ediyor ki, yanından koşarak geçtiği takvimim, yarattığı rüzgârla uçuşuyor.

Yine geç kalan babamın, “Gitmeye hazır mısın, koçum?” diye seslendiğini duyuyorum.

“Hiç eğlenceli değilsin.” Kristi yeniden haliya çöküyor.

Gözlerimin gerisinde gözyaşlarının biriktiğini hissediyorum. Eğlenceli olmak istiyorum ama – “David’in aptal gibi görünmesine neden olunmasından hoşlanmıyorum.”

“Dans etmesini istedim. Neden onu aptal göstereceğini? Onun hoşuna gitti, değil mi?” Keçeli kalemi sert çizgiler çekerken gıcırıyor.

Onun yanına çömelip yeşil keçeli kalemin kapağını çıkarıyorum. “Annen, ancak ben de gelirsem mi Ryan’la dansa gidebileceğini söyledi?”

“*Gelemem* dediğini sanıyordum.”

“Gelemem.”

“O zaman önemi yok,” diyor, bana bakmadan.

Neredeyse hiç konuşmadan posterlerimizi tamamlıyoruz. Yeşil, havai fişeklerimi berbat ediyor.

Çizgilere ve patlamalara tekrar bakınca, keşke başa dönüp onları istediğim gibi yapabilsem diye düşünüyorum.

Saklanmaya değer her şey, işe yaramak
zorunda değildir.

İki mağazanın vitrini arasında sıkışmış, ELLIOT'IN
ANTİKA DÜKKÂNI yazan kapıyı açıp geniş merdi-
veni tırmanıyorum.

Buraya bayılıyorum: Cam bir kâsenin içinde
karışık duran pırıltılı eski yaka iğneleri, aşınmış
tabak çanaklar ve raflarda yıpranmış sepetler. Eski
şişelerin olduğu vitrinin önünde durmadan edemi-
yorum. Eğer çok param olsaydı, yatak odamın pen-
ceresinin pervazına koymak için yakut kırmızısı
olanı alırdım. İçinden güneş vurunca eminim çok
güzel görünür.

“Yardımcı olabilir miyim?” Elliot masasının
arkasında ayağa kalkıyor. Masanın üstü kâğıtlar ve
eski kitaplarla dolu.

Elliot, zayıf ve yaşlı; her zaman da kambur duruyor, sanki başını eğmekten yorulmuş da hep böyle kalmış gibi.

“Bir gitar arıyorum.”

Paramın, bir alışveriş merkezinden ya da müzik mağazasından yenisini almaya yetmeyeceğini biliyorum, hatta belki bir Elliot gitarına da yetmeyecek, ama bunu öğrenmeliyim.

Masasından ayrılıp, kutuların üzerinden atlayarak yanıma, rafların arasına geliyor. “Birkaç tane var bende.” Sivri burnunun üstündeki gözlüğünü düzeltiyor.

Eski sandalyelerin ve müzik aletlerine ait gereçlerle dolu masaların oluşturduğu labirentte onu izliyorum. Açık bir kutuda, siyah kadifenin üstünde donuk görünen bir saksafon var. Duvara dayanmış bir org, yanında üst üste üç tane trampet dizilmiş. Trampetlerin yanıdaysa dört gitar var.

Elliot bana onları gösteriyor; en ucuz akustik gitarı alacak kadar *ancak* param var. Üstü çizilmiş ve tozlu, yani benim için iyi haber.

Bazı yerlerde, söylenen fiyat son fiyattır; ama Elliot bazen “teklifleri kabul eder”, özellikle de uzun süredir sahip olduğu ve kurtulmak istediği bir şeyse. Ona ne kadar param olduğunu gösteriyorum.

“Bütün param bu kadar.”

“Peki,” diyor ve gitar benim oluyor.

Onu merdivenlerden aşağıya taşıyorum; Jason’ın beni elimde gitarla otoparkta görmesinden endişe ettiğim için de hızla arabaya koşup onu alelacele arka koltuğa koyuyorum.

Bekleme odasında, hazırladığım yeni sözcükleri çıkarıyorum: **Martı. Rıhtım. Park. Tekne. Patika. Bank. Birlikte.** Bu yeni kartları özel olarak, ayrıntılı, güzel resimlerle yaptım. Yürüyüşümüzün iyi yanlarını hatırlamak istiyorum, Jason’ın fark etmeyeceğini umarak yerde Kristi’den saklandığım bölümlünü değil.

Geldiklerinde Bayan Morehouse, parmağıyla iletişim kitabına hızla vuran Jason’a bakıyor. “Bana ‘her neyse’ deme, genç adam!”

Jason vızıldayarak yanıma geliyor. **Merhaba. Catherine. Saat. 13:00. Doğum günü partim.**

“Harika! Orada olacağım.” İletişim kitabındaki boş bir cebe **Martı**’yı koymak için uzanıyorum, ama Jason kolumu yakalayıp beni durduruyor. **Senin. Kardeş. Gelmek. Olabilir.**

“Partine mi?” David buna can atar tabii, ama eğer o gelirse benim için daha zor olur. “Bunun iyi bir fikir olduğuna emin değilim. Televizyonunuzu izlemek isteyecek, kiler kapınızın kapalı olduğunu bilmesi gerekecek ve—”

Benim. İçin. Sorun. Yok.

Jason, bunu içten söylüyormuş gibi bakıyor; ben de, “Belki sonunda gelip pastandan yiyebilir, hı?” diye öneriyorum.

Jason başını sallıyor. **Senin. Komşu. Arkadaş. Gelmek. Olabilir.**

“Eminim, Kristi’nin cumartesi günü Ryan’la işleri vardır, ama onu da davet ettiğin için teşekkürler.” Ona kartlarımı gösteriyorum. “Bak, sana parkla ilgili kartlar yaptım.”

Müthiş! Gülümsüyor. Anne. Almak. Yeni. Kitap. Daha fazla. Sözcük. İçin.

Martı’yı bir cebe yerleştiriyorum. “Çok iyi, çünkü bunun sayfaları neredeyse doldu.”

Tüm sözcükleri yerleştirdikten sonra, **Birlikte**’yi kitabın son sayfasına koymak zorunda kalıyorum. Üstünde iki kişinin oturduğu bank resmi sayfada tek başına kalıyor.

Nerede? Tekerlekli sandalye. Jason kaşlarını çatıyor.

“Seni onsuz hayal ettim. Koştuğun rüyada olduğu gibi.”

Tekerlekli sandalye. Resim. İçinde. İstemek.

“Yalnızca, düşündüm ki—”

Çıkar. Onu. Dışarı. Jason suratını asıp bakışlarını çeviriyor.

Kartı yerinden çıkarıyorum. “Gördüğün rüyayı

hatırladım. Bundan hoşlanacağını düşünmüştüm.”

Bayan Morehouse, “Her şey yolunda mı?” diye soruyor. Başımı çevirince, gözlerini bize diktiğini görüyorum. “Jason? Bir şeye ihtiyacın var mı?” diyor.

Jason, elini tekerlekli sandalye kumandasına koyup, bekleme odasından koridora doğru vızıldayarak geçiyor.

“Jennifer’ın henüz seni beklediğini sanmıyorum,” diye sesleniyor Bayan Morehouse. “Genellikle seni almaya gelir.”

Herkesin bana baktığını hissediyorum. **Birlikte**’yi, gizlemek için bacağımın altına sıkıştırıyorum.

“Catherine?” Annem soruyor. “Ne oldu?”

Annemi görmezden gelerek, eskiz defterimi alıyorum ve kural koleksiyonumun başını açıyorum.

Ama ne yazacağımı bilmiyorum.

PantolonSuz kardeş benim Sorunum değil.

Cumartesi günü annem arabayı, ön kapıya çıkan uzun ahşap bir rampası ve yüksek yüksek pence-
releri olan modern, geniş bir evin önüne park edi-
yor.

Bunu yapabileceğimden emin değilim. Dikiz
aynasına göz atınca, annemin bana bakan gözle-
rini görüyorum.

“Pasta ayıracak mısın?” Yanımda oturan Da-
vid, bana doğru parmaklarını oynatıyor.

“Saat dörtte.” Elini yakalayıp dikkatini bana
versin diye tutuyorum. “İşte kuralların.” Ona bir kâ-
ğıt uzatıyorum.

David yüksek sesle okuyor. “Yemek yerken
ağzını kapat. Başkalarının evinde kapıları açıp ka-

pama. Buzdolaplarının içine bakma ve televizyonu açma. Pastayı parmaklarıyla değil, çatala ye.”

“Catherine, ona göz kulak olacağım,” diyor annem. “Merak etme.”

Arabadan inerken, “Öyle mi? Melissa’larda göz kulak olduğun gibi mi?” diye bağırarak geliyor içimden, ama şimdi daha büyük endişelerim var.

Rampaya doğru yürürken, göz alıcı jelibon şekerlerle dolu torbayı, üstüne pasta yiyen kobaylar (Sen yemezsen kobaylar yer!) çizdiğim doğum günü kartını ve iki beyaz çöp poşetine sarılmış, sapına kocaman kırmızı bir kurdele bağlanmış gitarı taşıyorum. Bu kadar büyük bir şey için bulabildiğim en iyi paket bu.

Rampada, kalbim adımlarımla bir atıyor; Jason’ların kapısına yaklaşırken müziğin bas vuruşunu ve uzaktan gelen kahkahaları duyuyorum.

Zile sonuna kadar basıyorum. Bir yanım gitarı paspasın üstüne bırakıp fundaların arasına atlamak istiyor; ama ben kıpırdayamadan kapı açılıyor.

Karşımda, tanıdık kızıl kahverengi saçları olan bir genç duruyor. “Merhaba,” diyor. “Ben Matt, Jason’ın ağabeyiyim.”

“Ben, Catherine.”

“Ah, Catherine sen misin?” Bir kaşını kaldırıp sırtıyor. “Jason’a harika kartlar yapmışsın.”

Kızarıyorum. Tabii ki Jason'la konuşan herkes kartlarımı görüyor. Neden bunu hiç düşünemedim?

“İçeri gir. Jason'a geldiğini söyleyeyim.”

Salon kalabalık. Birkaç yetişkin ve çocuk, salona dağılmış sandalyelerde oturmuş, konuşup gülüşüyor. Diğerleri masada oturmuş, kahve ve gazoz içiyor. Kanepede, iki çocuğu olan bir aile var. Anneleri bana gülümsüyor, ben de ona gülümsüyorum.

Ama Jason'ı hiçbir yerde göremiyorum. Gitarı, dikkat çekmesin diye tam yanımda tutuyorum.

“Catherine!” Bayan Morehouse bana doğru geliyor. “Hoş geldin. Mutfakta pizza var. Bir tabak kap ve rahatına bak. Matt, birkaç sandalyeye daha ihtiyacımız var. Arka verandadakileri getirir misin?”

Bayan Morehouse etek ve topuklu ayakkabı giymiş. Kendime kot şort ve tişörtten daha güzel bir şey giymediğim ya da dudak parlaticısı sürmediğim için kızıyorum. Bayan Morehouse yanıma yaklaştığında, “Jason'ın kardeşimi pasta yemeye çağırdığını biliyor muydunuz?” diyorum.

“Evet. David için iri bir parça ayıracağım.”

Yüksek sesle konuşup gülen insanlara, David'in çevirmek isteyeceği kapı kollarına bakıp, gelmemin bir hata olduğunu düşünüyorum.

Kartı ve jelibon şekerleri, masanın üstüne yığılmış diğer hediyelerin yanına bırakıyorum ve yaşlıca bir kadının yanına oturup, gitarı sandalyemin altına kaydırıyorum. Jason'a bir müzik CD'si getirmeliydim. Yıpranmış gitarın kabını bütün bu insanların önünde açtığını düşünüp yutkunuyorum.

Bir kadın, keten elbisesini eliyle düzeltirken, "Merhaba," diyor. "Hoş bir parti, değil mi?"

"Evet," diyorum. "Doğum günü sahibinin nerede—"

"Jason." Bayan Morehouse sesleniyor. "Demek geldin. Catherine burada."

Mutfağın kapısında duran Jason, beni görene kadar başını çeviriyor. Gülmesini, kaşlarını çatmasını ya da bana hâlâ kızgın olduğunu gösterecek bir şey yapmasını umarak, ona doğru yürüyorum. Ama Jason'ın ağzı kapalı duruyor.

"Doğum günün kutlu olsun," diyorum. "Hediye masasının üstüne bir şey bıraktım, ama senin için başka bir hediyem daha var."

Teşekkürler.

Sır'a vuruyorum. Jason iletişim kitabının sayfalarını çevirebilmem için elini çekiyor.

Ben. Hediye. Açmak. İstemek sözcüklerine dokunuyorum. Şortumun cebinden **Birlikte**'yi çıkarıyorum.

Karta, kırmızı bankta oturduğumu, Jason'ın

da tekerlekli sandalyesinde yanımda olduğunu çizdim.

“Özür dilerim.”

Jason gülümsüyor. **Ben de. Gel. Benim. İle.** Koridoru işaret ediyor, ben de sandalyemin altından gitarı çıkarıyorum. Onu izlerken gitarı arkamda tutuyorum ve Jason bir kapıdan içeri girmeden önce, David’in açmak isteyeceği dört kapı sayıyorum.

Ensemden bir ürperti geçiyor. Koridorun bir ucu insan doluyken, bir oğlanın odasına girmek iş çevirmekmiş, yanlışmış gibime geliyor.

Jason’ın yatağının başındaki duvarda iki beyzbol posterinin arasında, Kristi’lerin evini çizdiğim resim asılı.

Ve pencerenin önünde de elektrikli bir piyano var.

“Bu senin piyanon mu?” diye soruyorum.

Başını sallıyor ve iletişim kitabının sayfalarını çeviriyor. **Ben. Kötü. Çalmak. Ama. Sevmek.**

“Seni çalarken dinlemeyi çok isterim.” Gitarı arkamdan çıkarıyorum. “Kabı için kusura bakma, ama onu başka türlü saramadım.”

Kurdeleyi çözüyorum, o da çöp torbasından oluşan kabı sıyrıyor. Parlayana kadar ovdum, ama kimse gitarın yeni olduğunu düşünemez tabii.

“Annem onu müzik dükkânına götürdü, yeni

teller takıp akort ettiler,” diyorum. “O kısmı David’in hediyesi, ama gitar benim hediyem.”

Kocaman gülümsüyor. **Teşekkürler. Catherine. Mükemmel. Gitar.**

“Bir şey değil.” Gitarı yatay olarak tekerlekli sandalyesine koyuyorum, parmaklarıyla tellere dokunuyor. Çıkan zengin ve gizemli ses, ellerini çektikten sonra da havada titreşmeye devam ediyor.

Büyüleyici! Gitarı yatağına koymam için işaret ediyor.

Elinden alıp yastığının üstüne koyarken, arkamda Jason’ın odayı geçip pencereye gittiğini duyuyorum.

Müzikle afallıyorum. Arkama döndüğümde, Jason’ın omuzlarının öne eğildiğini, ellerinin sandalyesinin kumanda tepsisi üzerinden tuşlara doğru uzanmış olduğunu görüyorum. Parmaklarına bakabilmek için yaklaşıyorum. İki büküm olmuş Jason’ın parmakları kartlarına dokunur gibi birer birer tuşlara dokunuyor. Akılda kalıcı, yavaş ve sade bir şarkı.

“Çok güzel.”

Benim. Kendi. Müzik.

“Jason?” Biri sesleniyor.

Arkamı dönüyorum. Annesi kapıda durmuş gülümsüyor. “Büyükbaban birazdan gitmek zorunda, haydi pastanı keselim.”

Jason geri geri gidip koridora dönüyor. Piyanoya, yastığının üstündeki gitara, beyzbol posterlerine ve Kristi'lerin evi resmime son bir kez bakıyorum.

Koridorda yürürken, içerde “Mutlu Yıllar” şarkısının söylendiğini duyuyorum, ama onların sesinin altında Jason'ın şarkısını mırıldanıyorum. Şarkıyı hatırlamak istiyorum.

Pasta çikolatalı, en sevdiğimden ama parçaları ta-
bağında sağa sola itiyor, çatalımla yassılıyorum.

Kanepede yanımda oturan Jason'ların yaşlı komşusu, kilerindeki sincap sorunundan söz edip duruyor. “Kabloları kemirene kadar insana şirin görünüyorlar,” diyor.

Bayan Morehouse çalan kapıya hakmaya gidiyor.

“Davetiniz için teşekkür ederiz.” Annemin sesini duyuyorum. “David tüm öğleden sonra buraya gelmek için can attı.”

“Artık şirin olduklarını düşünmüyorum,” diyor yanımda oturan adam. “Elektrikçinin çıkarcığı faturayı düşünüyorum.”

Ben, annemle David'e merhaba diyemeden, David koşarak yanımdan geçiyor. “Pasta mı?”

Mutfak masasına oturan David'i görüş alanında tutuyorum –özellikle de Bayan Morehouse, anneme pencerenin dışındaki bir şeyi gösterirken.

“Ne kadar hoş,” diyor annem. “Yetiştirmesi zordur mudur? Ailemizin bahçivani eşimdir.”

Ayağa kalkıyorum. David pastanın kalanına doğru elini uzatırken, “Sizinle tanıştığıma memnun oldum,” diyorum sincapçı adama. “Ve, ııı, iyi şanslar.”

“Lanet küçük baş belaları.” Diğer yanındaki kadına dönüyor. “Eğer bir tane varsa, bir sürü var demektir.”

Mutfağa koşturup, kek tabağını David'in önüne atıyorum. Kendi çatalımı eline tutuşturup, “Çatal kullan,” diye fısıldıyorum, “parmaklarını değil.”

Bir kadın lavaboda bardakları çalkalıyor, Matt de tabağındaki artıkları çöpe sıyrıyor. Saçları örgülü genç bir kız, ağzının çevresi pastadan kahverengi olmuş bir bebekle içeriye giriyor. “Biraz daha peçete alabilir miyim?” diye soruyor.

Jason yanıma geliyor. **Pardon. Komşu. Hep. Konuşmak.**

“Sorun değil. Eski komşumuz Bayan Bowman da çok konuşurdu.”

Catherine. Senin. Yeni. Komşu. Arkadaş. Doğum günü partim. Gelememek. Ben. Üzgün.

“Eminim, Kristi gelseydi eğlenirdi.” Tabağın-

dan eliyle bir kek parçası alan David'e ciddi bir bakış fırlatıyorum. "Ama bu akşam gençlik merkezinin dans partisi var ve süslemelere yardım etmek zorundaydı."

Gelmek ister misin? Dans.

"Hayır. O Ryan'la gidiyor. Eminim, Ryan da benim kadar onlarla takılmamı istemiyordur."

David, elinin yanına bulaşmış pasta sosunu yalıyor. Ona bir peçete uzatıyorum, ama elini değil ağzını siliyor.

Yani. Sen. Gelmek ister misin? Dans. Benim. İle.

Başımı Jason'ın kitabından kaldırıyorum. Yüzü ciddi, beni izliyor.

"Yapamam."

Neden?

Üstünde büyük bir soru işareti olan karta bakıyorum.

Sen. Benden. Utanmak. Mı?

"Tabii ki hayır!" Jason'ın, kartlarına vurduğunu duyuyorum, ama bakamıyorum. David'in gömleğindeki kırıntıları elime süpürüyorum. "Ben kötü bir dansçıyım. Korkunç. Hatta o kadar kötüyüm ki, bununla ilgili bir kuralım bile var: Odamda yalnız başıma ya da zifiri karanlıkta olmadığım sürece dans etmek yok."

Jason, yüksek, gümbürtü gibi bir ses çıkarıyor. **KURAL. Aptal. Bahane.**

Nefesim kesiliyor. Sandalyesini iten David dışında mutfaktaki herkes durmuş bizi izliyor.

“Kurallarım aptalca değil,” diyorum sessizce, “bahane de değiller.”

Evet. Bahane. Ben. Yalnızca. Müzik. Sevmek. Kaşlarını çatıyor. **Ve. Seni.** Jason kumandayı öne itiyor, bir dolabın kapağını açan David’in yanından geçip, vızıldayarak mutfaktan çıkıyor.

Ben parmaklarını kapının kulpundan sökerken, “Daha pasta?” diye soruyor David.

“Burada işimiz bitti.” Kolunu tutup onu arkamdan çekiştiriyorum. “Affedersiniz,” diyorum insanları geçerken. “Özür dilerim, gitmeliyiz.”

“Catherine?” diyor annem. “Bir sorun mu var?”

Kapıyı itip dışarı çıkıyorum. David’le rampadan aşağı koştururken, gözlerimden yaşlar akıyor.

Parti sona erdi.

**Bazı insanlar Seni tanıdığını sanırlar,
ama aslında tanımazlar.**

Başım arabanın camına yaslı, kollarımı kavuşturup bacak bacak üstüne atıyor, acıyı içime hapsediyorum. David yanımda, elleriyle kulaklarını kapatmış.

“David seni üzecek bir şey mi yaptı?” diye soruyor annem.

İnanılmaz! Dikiz aynasına bakıyorum. “Ona göz kulak olman gerekiyordu! Söz vermiştin!”

“Onu görebiliyordum,” diyor. “Kötü bir şey yapmıyordu.”

“Kapıları açıyordu!”

“Ne olmuş? Bir kapı açtı.” Gözlerini hızla aynada benimkilerle buluşturuyor. “Tanrı aşkına! Jason’ın ailesi durumu anlıyor.”

“Neyi anlıyor? Onlar kadar farklı olduğumu-

zu mu? Bunun durumu düzeltmesi mi gerekiyor?”

“Şşş,” diyor annem, gözleri David’e kayıyor.

Ellerini kulaklarından çekip, “Her şey yoluna girecek, Catherine. Merak etme,” ya da “Gelecek sefer daha çok çaba göstereceğim,” ya da hatta, “Özür dilerim,” demesini umarak, kardeşime bakıyorum.

Ama uzaklara dalmış bir halde, yüzünde bir gülümsemeyle hafifçe sallanarak oturuyor öylece.

Annem, “Bayan Morehouse’a telefon edip özür dilememi ister misin?” diye soruyor.

“Artık çok geç.” Başımı çevirip bir yere odaklanmadan bakıyorum, yolun kenarı kum rengi bir lekeye dönüşüyor. “Jason beni gençlik merkezinin dans partisine davet etti. Hayır deyince de, ondan utanıp utanmadığımı sordu.”

“Utaniyor musun?”

“Hayır... yani... dünya klinik gibi bir yer değil. Kliniğin dışında, insanlar gözlerini dikip bakıyorlar. Ya da hızla uzaklaşıyorlar ve ne düşündüklerini de biliyorum: ‘Ah, ne kadar kötü değil mi?’ ya da ‘Bu çocuğun ne sorunu var?’ ya da ‘Ay, onun yerinde olmadığımı seviniyorum.’ Sinirime dokunuyor bunlar.”

“Başka insanların böyle düşünmesi, düşündüklerinin doğru olduğu anlamına gelmez.”

Belki bunda bir gerçek payı var, ancak tatmin

etmeyen, acı tat bırakan bir gerçek. David'e doğru bakıyorum. "Ama durumu da kolaylaştırmıyor."

"Evet, kolaylaştırmıyor."

David, sallanmayı kesip bir an bana bakıyor. "Özür dilerim, Kurbağa."

İlk kez annem onu düzeltmiyor.

Eve gittiğimizde, annem bazı müşterilerinin evlerine evrak bırakması gerektiğini söylüyor. "İkiniz de gelebilirsiniz ya da David'e bakabilirsiniz."

"Bakacağım." David'i başkalarının evinde yeterince gördüm bugün. Salonun döşemesine bir kutu yapboz boşaltıyorum; yalnızca doğru ya da yanlış parçalarla sağlanan mükemmel uyumdan memnunum.

David yanımda, "Gökyüzü nerede, Kurbağa?" diye soruyor.

Gökyüzü mavisi ve bulut beyazı parçaları arıyorum. Önce sol üst köşe, sonra kenarı düz mavi bir parça daha. Bir bulutu tutuyorum. "Bence sırada bu var."

David'in eli hemen uzanıyor, parçayı elimden kapıp yerine yerleştiriveriyor.

Parça parça, birleşen mavi ve beyazlar yavaş yavaş gökyüzünü oluşturuyor. David, sağ köşeye

ulaşınca, sivri çatılar ve ağaç tepelerinden oluşan ikinci sıranın parçalarını aramaya başlıyor.

Onu, yapboza eğilmiş, saçları önüne düşmüş, parçaları teker teker alıp bir kenara atarken bırakıyorum.

Odamda, eskiz defterimin “suçlu”, “karmaşık”, “gizli” ve “zayıf” yazılı sayfasını açıyorum.

Pencerenin dışında, Kristi’lerin garaj yolu boş ve bu benim umurumda bile değil. Melissa’yı öz-lüyorum. Onun benimle gölete yüzmeye gelişini ve korkmayışını öz-lüyorum. Odamın döşemesinde Hindistancevizi ve Tarçın için yaptığımız labirent-leri ve oyun parklarını öz-lüyorum. Arkadaşımla birlikteyken kendim olmayı ve çaba göstermek zo-runda olmamayı öz-lüyorum.

Evde olsaydı Melissa’ya, Jason ve Kristi hak-kında her şeyi anlatırdım ve ben gülmeden o da gülmezdi.

“Düzelte?” David arkamda duruyor. İçeri girdi-ğini duymadım bile.

“Gelecek sefer kapıyı çalmayı unutma.” Avu-cumu uzatıyorum ve kasetin elime düştüğünü his-sediyorum. Ama avucuma baktığımda, kopmuş iki uzun ucun sarktığını görüyorum.

David, parmaklarımı kasetinin üstüne kapa-tıyor. “Düzeltebilirsin?”

“Hayır.”

Elleriyle kulaklarını kapıyor. “Merak etme. Düzeltebilirsin.”

“Anlamıyorsun. Düzeltmem!” Kaseti fırlatıyorum. Çöp kutumun dibine çarpınca çınlıyor.

“Düzeltil!” diye bağıyor David.

“Biri üzgünse, kendi sorunlarından söz etmek için iyi bir zaman değildir!” diye bağırarak yanıtıyorum. “Neden anlamıyorsun? Akvaryuma oyuncak atılmaz! Yemek yerken ağzını kapalı tut! Başkalarının evinde kapıları açıp kapama!”

David kendini yere atıp kollarıyla bacaklarını sarıyor. “Çöpler çöp kutusuna atılır,” diyor hıçkırıklarının arasında. “Kural bu.”

O kadar şiddetli ağlıyor ki, bütün vücudu sarsılıyor. David’in kasetini çöpten çıkarıyorum, ama fazlasıyla kırılmış durumda. “Bunu düzeltmem.”

Gözlerim yaşıyor. Gidip yanına çöküyorum. Dizlerini ve omuzlarını kollarımla sarıp, çenemi David’in saçlarına yaslıyorum.

“Özür dilerim,” diye fısıldıyorum. “Özür dilerim, Murbağa.”

Telefonun her çalışması kulağımda uzun bir nefes gibi. Bir çalış – bir nefes. *Lütfen evde ol.* Yanımda David, koluma yaslanmış duruyor.

İkinci çalış. *Lütfen dinle.*

Üç. *Lütfen–*

“Alo?”

“Merhaba. Ben, Catherine.”

Bayan Morehouse bir şey söylemeyince, bir saniye için aklımdan telefonu kapatmak geçiyor, ama bir şekilde sözcükleri boğazımdaki düğüm-den geçirip çıkarabiliyorum. “Jason’la görüşebilir miyim?”

Bayan Morehouse duraklıyor. “Bir dakika.”

Beklerken kalbim çarpıyor: *Lütfen, lütfen, lütfen.*

“Catherine,” diyor Bayan Morehouse, “Jason telefona gelmek istemiyor.”

“Benim için ona bir şey söyleyebilir misiniz? Üzgün olduğumu ve onu bu akşamki dans partisine davet etmek istediğimi söyleyebilir misiniz?”

İç geçiriyor. “Bilemiyorum.”

“Bir saat içinde orada olurum. Lütfen ona gerçekten gelmesini istediğimi söyleyin.” Bayan Morehouse, Jason’a söylemeye söz vermese de, ona tüm ayrıntıları anlatıyorum.

Telefonu kapatınca David’e, “Şimdi babamı arıyoruz,” diyorum.

Telefona cevap veren eczane çalışanı, babamın meşgul olduğunu söylüyor, ama ona acil durum belirtiyorum.

Babam, “Catherine! Ne oldu?” diye soruyor.

“Eve gelmen gerek,” diyorum. “Ama gelirken alışveriş merkezine uğrayıp, Arnold Lobel’in *Sıkı Dostlar Kurbağa ve Murbağa* kasetini alman lazım. Çok önemli. Söylediklerimi yazıyor musun?”

“Catherine, benim—”

“Biz de önemliyiz!” diye patlıyorum. “Arnold Lobel’in *Sıkı Dostlar Kurbağa ve Murbağa* kasetiyle yeni bir kasetçalar alıp eve gelmen lazım *hem.*”

“Tabii önemlisiniz. Ama bana biraz zaman—”
Telefonu kapatıyorum.

En sevdiğim kot eteğimi ve siyah askılı tişörtümü giyip, ön verandada David’le oturuyor, yolu izleyerek saçımı tarıyorum.

Yirmi üç araba sonra babam garaj yoluna giriyor.

“Haydi, David.” Elini tutuyorum. “Ben dansa gidiyorum.”

Geç kalması, hiç gelmeyeceği
anlamına gelmez.

Müziği duyuyorum. Gençlik merkezinin çift kanatlı kapısı ardına kadar açık ve sarı bir ışık dörtgeni kaldırıma yansıyor. David, ışığa doğru zıplıyor. Heyecanla elini sallıyor, kendi gölgesini izliyor.

“Catherine, gelecek sefer önceden plan yapman lazım. İşi bunun gibi bir şey için bırakıp çıkamam.”

David’in zıplamasını ve ellerinin sallanan gölgesini izliyorum. “Uğraşı terapisinin olduğu her gün David’i videocuya götürüyorsun.”

“O farklı.”

“*David* olduğu için mi farklı?”

Babam bana doğru dönüp ofluyor. “David’in ihtiyacı—”

“Onun neye ihtiyacı olduğunu *biliyorum!* İnan bana!” Bağırduğımı umursamadan babama çarpıp geçiyorum. “Belki sana benden daha fazla *ihtiyacı vardır*, ama bu benim hiçbir şeye ihtiyacım olmadığı anlamına gelmez!”

Ben gölgesine basar basmaz, “İçeri mi?” diye soruyor David.

“Babama sor. Sorumlu o.” Boğazım acıyor. Gençlik kulübünün içine bakıyorum. Kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Arkamdan yaklaşan ayak sesleri duyuyorum.
“Cath?”

“Benim de önemli olmam gerek,” diyorum. “İş kadar, bahçen kadar, hatta David kadar. Benim de sana ihtiyacım var.”

Kolunun beni sardığını hissediyorum, omuzuna doğru beni kendisine döndürüyor. “Önemlisin,” diyor babam bana sarılırken.

Yabancılar geçerken bize bakıyorlarsa da, ona sıkıca sarılıyorum. “Jason’ın geldiğinden emin olana kadar kalır mısınız?”

“Tabii.”

Alnımı babamın omuzuna yaslıyorum, gömleği eczanede satılan kirazlı öksürük şurubu gibi iç bayıcı tatlımsı kokuyor, ama umursamıyorum. “Ve biraz da borç alabilir miyim? Tüm paramı Jason’ın hediyesine harcadım da.”

Babam boşta kalan elini cebine sokuyor. “Burada fazladan para var; böylece, eve dönmek istediğin zaman beni arayabilirsin. Sen arar aramaz geleceğim.”

“İçeri mi?” diye soruyor David.

Başımla onaylıyorum. “Hazırım.”

Kapının gerisinde giriş masasında oturan kadın başını kaldırıyor. Yaptığım poster, arkasındaki duvarda asılı.

Para kutusunu açarken, “Hoş geldiniz,” diyor kadın. “Dans için mi geldiniz?”

“Kızım dansa geldi. Oğlum ve ben yalnızca arkadaş gelene kadar burada olacağız.” Babam hepimiz için para ödüyor, ama David eline, içeri girdiğine dair damga yapmalarını istemiyor.

“İzle bak. Canın yanmıyor.” Elimi uzatıyorum; kadın da, “Çiçek mi, kurbağa mı, yusufçuk mu istersin?” diye soruyor.

“Kurbağa lütfen.”

Damgayı elime basıyor ve David’e gösteriyorum. “Bak, Kurbağa.”

David elini bana uzatıyor, kadın arkasına damga basabilsin diye elini çeviriyorum.

“Çok güzel bir şey kokuyor,” diyor babam.

“Kek satışı yapıyoruz. Patlamış mısır ve gazoz da var.” Kadın, koridorun sonundaki kek ve kura-biye dolu masaları işaret ediyor. “Her şey elli sent

ya da bir dolar, ama spor salonuna yiyecek ve içecek sokamazsınız.”

“Kural bu,” diyor David.

İleride, duyuru panosunun üstüne dağılmış pek çok ilan var; spor salonunun kapısı da renkli flamalar ve yanıp sönen Noel ışıklarıyla dolu.

Babam, üstlerinde gençlik kulübünün logosu olan tişörtlerin satıldığı uzun masada biriyle konuşmak için duruyor. Konuşmalarını kesik kesik duyuyorum: “Pek çok çocuk”, “hoş bir gece”, “eczane iyi”.

Yanımda David, parmakları iki yanında hızla uçan kelebekler gibi kımıldanarak ışıklara yaklaşıyor.

“Işıklar çok güzel, değil mi?” diyorum. “Sanki yüzlerce yıldız varmış gibi.”

“Yıldızlar gibi,” diyor David. “Bir dilek tut, Kurbağa.”

Gözlerimi kapatıp elimi eteğimin cebine sokuyor, babamın verdiği paraya dokunuyorum. Spor salonunda bir şarkı başlıyor –hızlı, harika, hayat fışkıran bir şarkı.

Gözlerimi açtığımda, David’i yüzüme yalnızca birkaç santim ötede durmuş bana bakarken buluyorum.

Çoğu insan, tutulan dilek söylenirse gerçekleşmeyeceğine inanır. Ama hence dilek işleri böyle

yürümüyor. Elinde not defteriyle, başkalarına söyleyip söylemediğinizi kontrol eden huysuz bir dilek perisi olduğuna inanmıyorum. *Aaa! Dileğini söyledin. Sana yeni bisiklet yok!* Zaten dileğimin gerçekleşmesi uzak bir ihtimal, o yüzden de söyledim mi diye kontrol eden bir peri olsa bile, önemli değil.

“Keşke herkes aynı derecede şanslı olsa,” diyorum. “Öyle olmaması saçmalığın daniskası çünkü. Ya sen? Sen ne diledin?”

“Üzümlü gazoz.”

Gülmeden edemiyorum. “Üzümlü gazoz mu diledin?”

Cevap vermiyor, elimi cebimden çıkarıyorum. Çırpınan ellerinden birini alıp parmaklarını bir doların çevresine sıkıca sarıyorum. “Dileğin gerçekleşti, Murbağa.”

Koşarak uzaklaşırken habam da arkasından koşuyor.

Gözlerimi kapatıp yeni bir dilek tutuyorum.

Dilerim, içecek standında üzümlü gazoz vardır.

Gerçek bir Sohbet için iki kişi gerekir.

Tribünde tek başıma otururken ellerimi dizlerime süre süre terini siliyorum. Yarı aydınlık spor salonunda, yerdeki beyaz çizgiler ve potalar adeta parlıyor. Parmaklarım beyaz potaların üstüne renk vuracak kalın bir boya fırçasının özlemini çekiyor: kan kırmızısı, elektrik mavisi, parlak turuncu –yakıcı renkler.

Ama beklemekten başka tutunacağım ve yapabileceğim hiçbir şey yok.

Spor salonunun dört bir yanını, dans pistinin her karışını, koridoru gözden geçirdim, hatta spor malzemesinin korunduğu küçük ofislere baktım. ÇIKIŞ tabelasının tepesinde asılı olan saat neredeyse ilerlemiyor, ben de kendi kendimle bahse

giriyorum. Yelkovan dördün üstüne geldiğinde, o da gelecek.

Bangır bangır müzik çalıyor. Ayağımın vuruşunu duyamıyorum, biri içeceğini dökmüş olmalı çünkü sandaletlerim bir şeye yapışıp duruyor. Göğsümde endişe düğümleniyor; babamın yanına koşup, ona hemen eve gitmek istediğimi söylemem gerekirse diye ayağımı yapışkandan kurtarıp duruyorum. David'le onu en son merdivenlerde üzüm-lü gazoz içerken görmüştüm.

Yelkovan altının üstüne geldiğinde, Jason da gelmiş olacak.

Çocukların dans edişini izlerken, parmaklarımı dizlerimin üstünde oynatıyorum. Dansçılardan kimi şapşal gözüküyor –Oğlanlardan biri David'i andırıyor, dirsekleri keskince bükük. Ama o kadar çok çocuk var ki, hiç önemli değil. Dans eden diğerleri ona yer açıyor.

Okuldan tanıdığım çocukları görüyorum, ama Kristi ya da Ryan ortalıkta yok.

Parmağım yanımdaki oturağın üstünde bir girtiye tekrar tekrar dokunuyor. Parmaklarımı so-kup tüm engbelerini hissediyorum.

Yelkovan on birin üstüne geldiğinde, Jason da gelmiş olacak.

Spor salonunun içi onca çocuktan dolayı sı-cak. Bir içecek almak ya da dışarı çıkıp daha se-

rince olan havayı solumak istiyorum, ama Jason'ı kaçırmaktan korkuyorum. O yüzden, arkama yaslanıyor, dirseklerimi arkadaki sıraya dayayıp tavana bakıyorum. Kirişlerin olmadığını, çatının açıldığını, üstümde yalnızca yıldızlarla dolu sonsuz gökyüzünün uzandığını hayal ediyorum.

Şarkı bitince çocuklar çevremdeki sıraları dolduruyor. Başka bir şarkı başlayınca da bazıları dans pistine geri dönüyor. Hayatın, farkında olmadan geçip gitmesi canımı yakıyor. Bütün bu çocukların dans pistine ya da koridora doğru yürüyüp geçmesi.

Beni bile görmeden.

Kapıya doğru ilerleyen bir kızı izliyorum. Koridordan gelen parlak ışıktaki, bir tekerlekli sandalye silüetinin yanından geçip, gölgeye dönüşüyor.

“Özür dilerim! Affedersiniz!” Dizlerin, bacakların arasından itmemeye çalışarak, ama herkesi yarmak isteyerek geçiyorum. “Şuraya gitmem lazım.”

Yaklaştıkça, Jason gözlerini kısarak bana bakıyor. Yanında Bayan Morehouse duruyor.

“Geldiğine sevindim,” diyorum. “Gerçekten seninle konuşmak istiyordum.”

“Ben koridorda olacağım, orası daha sessiz,” diyor Bayan Morehouse. “Bana ihtiyacınız olursa, gelip beni bulun.”

Gençlik kulübünün dışına, büroların yer aldığı

ğı sakın koridora doğru kendimize yol açabilmek için, çocukların sırtlarına defalarca, “Affedersiniz,” diyorum. Pencerelerden, üzüm gibi kümelenmiş basketbol toplarının koyu silüetleri, sivri trafik konisi yığınları ve bir raf dolusu hokey sopası görünüyor.

Jason’ın yanında dururken, konuşmaya nasıl başlayacağımı bilemiyorum. “Dışarda güzel bir gece var.”

Jason gitmek için tekerlekli sandalyesini çeviriyor.

“Dur!” Eteğimin cebinden ilk sözcüğümü çıkarıyorum. **Karmaşık.**

Jason kaşlarını kaldırıyor.

Onunla göz hizasında olabilmek için diz çöküyorum. “Çocukların David’e nasıl baktıklarını görüyorum ve bu canımı yakıyor, çünkü ne düşündüklerini biliyorum. Hatta daha da kötüsü, ona *bakmıyorlar*, sanki görünmezmiş gibi, yalnızca çevresine bakıyorlar. Bu beni delirtiyor, çünkü acımasızca ve beni de görünmez yapıyor.”

Jason yüzümü izliyor ve sözcüğü, iletişim kitabındaki son boşluklardan birine koyabilmem için elini çekip bana yer açıyor.

Saklı. “Kristi’ye senin hakkında her şeyi anlatmadım. Ona tekerlekli sandalyenden ve iletişim kitabından söz etmedim; nasıl tepki vereceğini bi-

lemedim. Söz etmem gerekirdi, çünkü sen benim arkadaşımın ama durum gittikçe zorlaştı.” Bakışlarımı döşeme karolarına çeviriyorum. “Hayır, bu da bir bahane. Gerçek şu ki senin değil, *benim* hakkımda ne düşüneceğinden korktum.”

Başımı kaldırdığımda, Jason gençlik merkezi bürolarının karanlık pencerelerine dikmişti gözlerini.

“Sen iyi bir arkadaşsın,” diyorum. “Ve ben—”
Zayıf.

“Catherine?”

Bu ânın geleceğini biliyordum, ama hâlâ suçüstü yakalanmış gibi hissediyorum. Beyaz kot ve parlak pembe gömlek giymiş olan Kristi, koridor da koşturarak geliyor. “Gelemeyeceğini sanıyordum! Fikrini değiştirdiğine çok sevindim.”

Ryan yanında, elini onun koluna koyuyor.

Ayağa kalkıyorum. “Jason, bu Ryan ve yan komşum Kristi.”

Kristi’nin gülümsemesi siliniyor. “Merhaba.”

“Kristi, bu Jason.”

Bakışları Ryan’dan bana, benden Jason’a kayıyor. “Ee, doğum günün kutlu olsun.”

Teşekkürler.

Kristi, bir kaşını kaldırmış bana bakıyor.

“Jason konuşamadığı için bu kartları kullanıyor. Ben de ona sözcükler yapıyordum.” Jason’a

gölümsüyorum. “O benim çok yakın–” **Arkadaş’a** vuruyorum.

Kristi işaret ettiğim yere, el sallayan kızın olduğu karta bakıyor.

Jason kartlara vuruyor: **Catherine. Sen. Hak-
kında. Konuşmak. Her zaman.**

“Gerçekten mi?” Kristi bir *hımm* sesi çıkarıyor. “Bana senden daha fazla söz edebilirdi.”

Ryan, Kristi’nin kolunu çekiyor. “Haydi, Kris.”

“Özür dilerim,” diyorum. “Sana gerçeği söylemeliydim.”

Bana bakmadan, “Ya,” diyor dümdüz. “Söylemeliydin. Görüşürüz.”

Onlar uzaklaşırken, Jason’a son kartı göstermek için avucumu açıyorum. “Bir tane daha yaptım.”

Başını sallıyor. **Ben. İstemek. Yok.**

Suçlu’yu, bir kez daha katlanamayacak kadar küçülene dek katlıyorum.

Jason, tekerlekli sandalyesini koridorda sürmeye başlıyor.

“Bekle,” diyorum, onu yakalamak için atılarak. “Nereye gidiyorsun?”

Dans. Gelmek istiyor musun?

“Ama ben–”

Dans. Kural. Bozmak. Jason, çılgın, gevezece, dolambaçlı bir lafa girişeceğimi düşünerek, başını

eğmiş kaşlarının altından bana bakıyor. O laf, dilimin üstünde kalkışa hazırlanan bir uçak gibi bekliyor. *Tüm sistemler açık, kalkışa hazırız.*

“Tamam.” Onu koridor boyunca, spor salonunun tam ortasında dans eden çocukların arasındaki boşluğa kadar takip ediyorum.

Yanımda bir kız kollarını havaya kaldırıyor. Dans eden diğerleri de birer birer ona katılıp, avuçları havada, ileri geri sallanmaya başlıyorlar.

Jason da avuçları açık olanlara katılıyor. Orada, dans pistinin ve herkesin ortasında ben de ellerimi kaldırıp onlara katılıyor, tavana, gökyüzüne, yıldızlara uzanıyorum.

Ve dans ediyorum.

Sözcük ödünç alman gerekirse, çocuk kitaplarında pek çok güzel sözcük var.

Yatağıma girmeden önce takvimimde Melissa'nın eve döneceğı günü işaretliyorum. Akrabam olmayan bir çocukla dans ettiğim ve bundan hoşlandığımdan başlayarak, ona anlatacağım çok şey var.

Salı günü de sırt çantam olmadan gideceğim kliniğe. Eğer Jason'ın sözcüğe ihtiyacı olursa, onu yapacağım, ama onun istemesini bekleyeceğim.

Kalın perdemi kaldırıp, Kristi'nin karanlık penceresinden yanıp sönen bir ışık geldiğini, çizgileri ve noktaları saydığımı hayal ediyorum.

O-r-a-d-a m-ı-s-ı-n?

Ama ışık mışık yok. Penceresi karanlık, yalnızca sokak lambaları ve yıldızlar beyaz beyaz parlıyor.

Minicik bir tıklamanın ardından odamın kapısı gıcırdayarak açılıyor. Salondan gelen ışıkla çerçelenmiş olarak dikilen David, “Akvaryuma oyuncak atılmaz,” diyor.

Terliklerimi giyip onu izliyorum.

Akvaryumun dibindeki kumda oyuncak bir büyücü dikilmiş, eli havada, sanki bir büyüünün ortasındaymış gibi. Yanında durduğu şatodan o kadar büyük ki, yalnızca ayakkabısı şatonun minik kapısından sığabilir.

Tüh! Yanlış büyü!

Ve ortada öldürülmesi gereken kızgın bir ejderha yerine, şapkasının kenarını tırtıklayan, meraklı, koca bir Japon balığı var.

Kendimi tutamayıp gülüyorum.

Alnı endişeyle kıvrılmış olan David, “*Niye gülüyorsun, Kurbağa?*” diye soruyor.

Elindeki minik kurbağa damgasına dokunup, ona kendiminkini gösteriyorum. “*Sana gülüyorum, Murbağa, dedi Kurbağa, çünkü o mayıyla gerçekten komik görünüyorsun.*”

David gülümsüyor. “*Tabii komik görünüyorum, dedi Murbağa. Sonra da giysilerini alıp eve gitti.*”

“Son.”

Yarın anneme, David’in kendi sözcüklerine ihtiyacı olduğu konusunda ona hak verdiğimi söy-

leyeceğim, ama başka şeylerin de önemi var. Yalnızca ikimizin –benim ve kardeşimin– paylaşacağı küçük ve özel bir şey mesela.

David'in yanına diz çöküyorum, kollarımız birbirine değiyor, yüzlerimiz yan yana akvaryumun camına yansıyor.

Şimdilik bu kadarına razıyım.

kardeşim BENİM

Amerikalı yazar Cynthia Lord'un ses getiren ilk romanı, otizmlı kardeşine duyduğu sevgiyle onun özel ihtiyaçları arasında bunalan abla Catherine'i anlatıyor. Ustaca işlenmiş karakterleriyle samimi bir aile portresi çizen kitap, 2007 Newbery Ödülü gibi pek çok ödülün de sahibi.

"Normal" kavramını ve engelli yaşamını, edebiyatta örneğine az rastlanır bir yalınlıkta sorgulayan, farklı olanların bir arada yaşamasının zorluklarını irdeleyen roman, hem çocuklar hem yetişkinler için unutulmaz bir ortak okuma fırsatı sunuyor.

Catherine'in tek isteği, normal bir yaşam sürmektir, çünkü otizmlı küçük kardeşi David'le yaşamaya "normal" denemez. Ailenin tüm düzeni, bu hayli farklı kardeşin ihtiyaçları çevresinde dönmektedir. Catherine, çeşitli konularda kurallar koyarak hem David'in hem kendi yaşamını kolaylamaya çalışır. Ancak o yaz, komşu eve taşınan yaşıtı Kristi'yle ve terapi kliniğindeki felçli genç Jason'la tanışmak düşüncelerini altüst eder. Catherine, kendine koyduğu kuralların da birer "engel" olduğunu anlayacak mıdır?

ISBN 978-605-4603-12-1

günüşiği
kitaplığı

